

Η χρησιμότητα του κείμενου «4^ο ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ»

Το 4^ο Σχέδιο Πρότασης για μια Πολιτική των Γυναικών είναι η καλύτερη κατεύθυνση για την ενεργοποίησή μας αναφορικά με τους σύγχρονους αγώνες των γυναικών. Είναι μία πολιτική για όλες τις γυναίκες. Δηλώνει ότι ο σεξισμός «ζει και βασιλεύει», ενώ η καταπιεστική κοινωνία έχει προωθήσει την ιδέα ότι ο σεξισμός δεν υπάρχει πια. Είναι μια έκκληση στις γυναίκες να συνειδητοποιήσουν και να ενημερωθούν σφαιρικά για τον κόσμο αλλά και για τους γυναικείους αγώνες σ' όλον τον κόσμο. Είναι μια σημαντική πολιτική: μ' αυτή πρέπει να ζούμε, αυτή πρέπει να εκτονώνουμε και μ' αυτή να δρούμε σαν μια ομάδα όλες μαζί. Επειδή είναι οι καλύτερες σκέψεις που έχουμε μέχρι τώρα, αξίζει να τις λαμβάνουμε σοβαρά υπόψη.

Η πολιτική αυτή, μας ενθαρρύνει να δουλέψουμε στο πώς ο σεξισμός έχει επηρεάσει τις ζωές μας και να το κάνουμε αυτό χωρίς να συγκρίνουμε καταπιέσεις, και έτσι να πάμε κόντρα στις συγκρίσεις που είναι ένας από τους κυριότερους λόγους του διαχωρισμού ανάμεσά μας. Υπάρχει μια ανακριβής αντίληψη στον κόσμο ότι οι δυτικές γυναίκες είναι περισσότερο «ελεύθερες». Η δική μας πολιτική δημιουργεί χώρο για κάθε γυναίκα ώστε να δουλέψει πάνω στη δική της καταπίεση χωρίς σύγκριση, έτσι ώστε οι γυναίκες, που έχουν χωριστεί λόγω άλλων καταπιέσεων, να μπορούν να σταθούν πλάι πλάι σαν αδελφές.

Επιπρόσθετα βάζει τις γυναίκες να δουλέψουν τα οδυνηρά συναισθήματά τους και σαν καταπιεζόμενες αλλά και σαν καταπιέστριες. Έχει συνέπειες και στις σχέσεις μας με τους άνδρες τόσο προσωπικά όσο και σε επίπεδο κοινωνίας.

Δίνει στις γυναίκες μια πιο διεθνή οπτική. Έχουμε εμπλακεί σε όλους τους πρώτης προτεραιότητας αγώνες. Αυτή η πολιτική μας αποκαλύπτει ότι ο παγκόσμιος καπιταλισμός κάνει πιο δύσκολους τους αγώνες όλων των γυναικών. Και επειδή η παγκόσμια βιομηχανία έχει επιπτώσεις σε όλες τις γυναίκες, οι αγώνες ενάντια σ' αυτή χρειάζεται να έχουν διεθνές πλαίσιο.

Πώς μπορείς να χρησιμοποιήσεις την πολιτική αυτή;

- Χρησιμοποίησε τις συναντήσεις σου για να εκτονώσεις συναισθήματα σχετικά με οποιοδήποτε μέρος της πολιτικής μας και των εφαρμογών της στη ζωή σου.
- Χρησιμοποίησε την πολιτική για να διαμορφώσεις νέες σχέσεις με γυναίκες, ή για να κάνεις πιο στενές τις ήδη υπάρχουσες και σε κάθε περίπτωση συνειδητοποίησε όχι μόνο το ρόλο σου στο να πας κόντρα στην εσωτερικευμένη καταπίεση αλλά και τη σημασία που έχει το να δίνουμε προσοχή στις γυναίκες. Δείξτε σε όσο περισσότερες γυναίκες και ζήτα τους τη σκέψη τους.
- Ρώτα κάποια γυναίκα «Πώς έχει επηρεαστεί η ζωή σου από το σεξισμό;» και άκουσέ την.
- Σκέψου διαφορετικές μεθόδους που μπορεί να βγουν από αυτή την πολιτική, για παράδειγμα, η οργάνωση διεθνών ομάδων υποστήριξης, στις οποίες

μοιράζουμε το έγγραφο «4^ο Σχέδιο πρότασης για μια πολιτική των γυναικών» και συγκεντρώνουμε τις απόψεις των γυναικών θέτοντάς σ' αυτές ερωτήσεις όπως: «Τι σημαίνει να έχεις μία πολιτική στη ζωή σου γύρω από τη βιομηχανία ομορφιάς;», «Αν πάρεις στα σοβαρά τον τερματισμό του σεξισμού στη βιομηχανία ομορφιάς, τι θα σταματούσες να κάνεις ή να χρησιμοποιείς;» «Πώς θα ήταν η ζωή σου αν έθετες ως στόχο την εξάλειψη του σεξισμού στο γάμο σου ή σε οποιονδήποτε τομέα της ζωής σου;» «Τι είδους ακτιβισμό με στόχο την παγκόσμια απελευθέρωση των γυναικών θα αναλάμβανες εσύ ώστε να μας οδηγήσει ένα βήμα πιο κοντά στον τερματισμό της αρσενικής κυριαρχίας;»

Diane Balser (Νταϊάν Μπάλσερ)
Από το περιοδικό Sisters, τεύχος 12, σελίδα 49
Μετάφραση: Βασιλική Ξάνθη

Draft Women's Policy Statement, Sisters No. 12, pp. 50-57
Translator: Niki Stavridi

ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (ΑΡ. 4)

ΕΝΟΤΗΤΑ

Οι γυναίκες συνδεόμαστε με ένα δεσμό που διαπερνάει όλες τις καταστάσεις - φυλή, εθνικότητα, θρησκεία, τάξη, χώρα, ηλικία και υγεία. Σαν γυναίκες έχουμε πολύ περισσότερα κοινά παρά διαφορές που προέρχονται από τον ταξικό, φυλετικό, θρησκευτικό, εθνικής καταγωγής, ηλικιακό, κλπ. διαχωρισμό μας. Ξεκινώντας από το κοινό που μας συνδέει μπορούμε να δουλέψουμε για την ανά τον κόσμο απελευθέρωση όλων των γυναικών-αδελφών μας, όλων των γυναικών, είτε έχουν την ώρα τούτη συνείδηση της καταπίεσής τους σαν γυναίκες είτε όχι. Για να δεσμευτούμε με την απελευθέρωση όλων των γυναικών, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι είμαστε ενωμένες με όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους, οι μισοί από τους οποίους είναι οι αδελφές μας.

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Μας έχει ληστευτεί συστηματικά το δικαίωμά μας να ελέγχουμε το σώμα μας και να έχουμε οικονομική και πολιτική ισχύ. Μας έχουν αντιμετωπίσει και συμπεριφερθεί σαν να ήμασταν υποδεέστερα ανθρώπινα όντα, λιγότερο έξυπνες και εξαρτημένες από τη μια μας «εξιδανίκευσαν», θεωρώντας ότι χρειαζόμαστε προστασία και ανύψωση, από την άλλη μας θεώρησαν σκλάβες ή υπηρέτριες που μπορούν να τις χτυπούν. Είτε μας τοποθέτησαν σ' ένα βάθρο, είτε μας τσάκισαν στο πάτωμα, θεωρηθήκαμε πάντα ότι είμαστε στην ιδιοκτησία και στην κυριαρχία των αντρών. Δεν αντιμετωπιστήκαμε σαν ίσες σε δύναμη, σε εξυπνάδα και σε ισχύ. Η κυριαρχία αυτή των αντρών συνεχίζει και σήμερα, και η έκφρασή της διαβαθμίζεται από την άκρα σκληρότητα μέχρι τον ανεπαίσθητο χειρισμό (παράδειγμα, το να ντυνόμαστε για να έχουμε την επιδοκιμασία των άλλων, το να φερόμαστε «ωραία» για να έχουμε σε αντάλλαγμα το ελάχιστο της καλής συμπεριφοράς).

Η ΒΑΣΙΚΗ ΠΗΓΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΕΩΝ

Η βάση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης είναι οικονομική και δεν στηρίζεται σε καμιά εγγενή διαφορά μεταξύ των κοινωνικών ομάδων. Ορίζουμε την καταπίεση ως

την συστηματική κακομεταχείριση μιας ομάδας ανθρώπων από άλλους, την οποία κακομεταχείριση ενισχύει η κοινωνία. Η καταπίεση αυτή προέκυψε από το εμφανές όφελος που είχε μια ομάδα υποδουλώνοντας μιαν άλλη για δικό της υλικό κέρδος. Οι κοινωνίες προχώρησαν από την δουλεία στη φεουδαρχία και μετά στον καπιταλισμό, ο οποίος έγινε η πιο εξελιγμένη μορφή καταπιεστικής κοινωνίας. Παρ' όλο που δεν ζουν όλες οι γυναίκες σε καπιταλιστικές κοινωνίες, ο κόσμος όπου κατοικούμε κυριαρχείται από τον καπιταλισμό. Ασχέτως από το ποια είναι η κατάστασή μας σε σχέση με τις γυναίκες που βρίσκονται σε καλύτερη ή χειρότερη θέση από μας, το τρέχον σύστημα δεν είναι προς όφελός μας.

ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΕΣ

Ο βιολογικός ρόλος που έπαιξε η γυναίκα ως εκείνη που έφερνε παιδιά στον κόσμο και οι ρόλοι που αναπτύχθηκαν από το γεγονός αυτό, δημιούργησαν τη δικαιολογία για την καταπίεσή της. Καθώς η ιδιοκτησία και η κληρονομιά απέκτησαν σπουδαιότητα, ο έλεγχος του άντρα πάνω στην ιδιοκτησία, και η επιθυμία να την μεταβιβάσει στα «δικά του παιδιά», έγιναν το υπόβαθρο για τον έλεγχό του πάνω στη γυναίκα. Η βιολογική της σύνδεση με τη γέννα των παιδιών έγινε η δικαιολογία, κι όχι η αιτία, της καταπίεσης. Δεν υπάρχει και δεν υπήρξε ποτέ τίποτα εγγενές στο θηλυκό γένος που να δικαιολογεί την καταπίεση της γυναίκας.

Ο ρόλος εκείνης που γεννάει παιδιά και ο ρόλος της μητέρας ήταν ρόλοι βασικοί για την επιβίωση όλων των πολιτισμών. Η επικοινωνία/ ανταλλαγή παραδόσεων και απόψεων, καθώς και η εξασφάλιση υλικής και συναισθηματικής φροντίδας, έχουν συχνά ανατεθεί στον ρόλο της μητέρας και έχουν εξασφαλίσει την επιβίωση του είδους. Οι περισσότερες γυναίκες στην πρώιμη εξελισσόμενη κοινωνία δεν ήταν κυνηγοί ούτε πολεμίστριες για εύλογες αιτίες. Μια ομάδα μπορούσε να χάσει πολλούς άντρες και πάλι να επιβιώσει όσο υπήρχαν γυναίκες για να γεννούν παιδιά: έτσι η μεγάλη ομάδα των γυναικών –με μια μικρή ομάδα από άντρες- μπορούσε πάλι να αυξήσει τον πληθυσμό της.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ - ο ρόλος των οδυνηρών καταγραφών

Για να παραμείνει καταπιεσμένος ένας άνθρωπος πρέπει να έχει εθιστεί από την κακομεταχείριση και την ψευδή πληροφόρηση στο να «δέχεται» την καταπίεση. Δεν είναι λάθος των θυμάτων ότι δέχονται την καταπίεση. Ο συστηματικός εξευτελισμός και η κακομεταχείριση δημιουργούν οδυνηρές καταγραφές. Η διαρκής ενίσχυση και αναδιέγερση αυτών των καταγραφών εθίζουν το θύμα στην υποταγή και στην απόγνωση, και αυτά είναι που δημιουργούν την «αποδοχή» ή την εσωτερικευμένη καταπίεση. Οι οδυνηρές καταγραφές που περιλαμβάνουν τώρα αυτή την «αποδοχή», είναι εκείνες που διατηρούν την καταπίεση. Η υποταγή αποκτά κοινωνικό χαρακτήρα με τη μορφή της ομαδικής συμφωνίας μέσα στην καταπιεσμένη ομάδα.

Οποιαδήποτε ομάδα για να απαλλαγεί από την καταπίεση, πρέπει να σταματήσει να αποδέχεται το να είναι καταπιεσμένη. Αυτό δεν είναι τόσο απλό όσο ακούγεται. Το βάθος και η αδιάκοπη ενίσχυση των οδυνηρών καταγραφών σχετικά με αυτά, προκαλούν σύγχυση στη διαδικασία.

Από την άλλη όμως, ξέρουμε με ποιον τρόπο να απαλλαγούμε από τις οδυνηρές καταγραφές. Ξέρουμε ότι όταν εφαρμόζουμε τη διαδικασία αυτή, λειτουργεί, και μπορούμε να αποκτούμε γρήγορα ικανότητες σ' αυτό τον τομέα. Η συμμαχία με άλλες καταπιεσμένες ομάδες βοηθάει να διαλύσουμε τη σύγχυση ως προς το ποιος είναι καταπιεσμένος και γιατί, αντί να διαιωνίζουμε την αμοιβαία μας καταπίεση.

Αμοιβαία καταπίεση

Οι καταπιεσμένες ομάδες τοποθετούνται η μια ενάντια στην άλλη από την κοινωνία της καταπίεσης. Κάθε καταπιεσμένη ομάδα, όντας τραυματισμένη από την καταπίεση, συμμετέχει στην καταπίεση των άλλων. Είναι πολύ πιθανόν κάποιος άνθρωπος να είναι ταυτόχρονα στο ρόλο του θύματος αλλά και του καταπιεστή. Όλα τα ανθρώπινα όντα έχουν υποστεί κάποια καταπίεση. Ακόμα και αυτοί που βρίσκονται στην κορυφή της ιεραρχίας των καταπιεστών, υπήρξαν θύματα σε κάποια στιγμή του παρελθόντος, αν όχι με κανένα άλλον τρόπο, τουλάχιστον σαν παιδιά. Το θύμα μέσα σε μια καταπίεση, συχνά βρίσκει λιγότερο οδυνηρό να μετακινηθεί στο ρόλο του καταπιεστή, αν αυτό είναι δυνατόν, όταν έχει αναδιεγερθεί η οδύνη.

Η καταπίεση διαιωνίζεται από την ακούσια τάση που έχει κάθε θύμα, όταν αναδιεγείρεται μια οδυνηρή καταγραφή, να προσπαθεί να βγει από τον ρόλο του θύματος, περνώντας συνεπώς στο ρόλο του καταπιεστή μέσα στην ίδια καταγραφή. Μπορούμε να παρατηρήσουμε έμπρακτα πώς η καταπίεση πηγαινοέρχεται ανάμεσα στις καταπιεσμένες ομάδες. Οι άνθρωποι συνεχίζουν να καταπιέζουν αμοιβαία οι μεν τους δε καθώς εναλλάσσουν τους ρόλους του θύματος και του καταπιεστή.

Εσωτερικευμένη καταπίεση είναι μια σειρά από οδυνηρές καταγραφές που έχουν χαραχθεί πάνω σε όποιους είναι στόχοι μιας καταπίεσης, και οι οποίες τους αφήνουν μέσα σε αυτοματισμένες καταπιεστικές συμπεριφορές προς τους εαυτούς τους. Ένα μεγάλο μέρος της ζημιάς που κάνει αυτή τη στιγμή ο σεξισμός και οι άλλες καταπιέσεις, είναι αποτέλεσμα της λειτουργίας της εσωτερικευμένης καταπίεσης.

Ο εσωτερικευμένος σεξισμός εκφράζεται σε 3 γενικές μορφές. (1) Γυναίκες υιοθετούν καταπιεστικές προς τον εαυτό τους συμπεριφορές, όπως το να πιστεύεις τα εξής: «δεν μπορώ να τα καταφέρω στα μαθηματικά», «αξιζω την κακομεταχείριση», «δεν είμαι όμορφη», «δεν έχω άλλη επιλογή εκτός από το να κάνω παιδί». Ο εσωτερικευμένος σεξισμός φαίνεται μέσα στους αγώνες των γυναικών να νιώσουν ίσες με τους άντρες. (2) Οι γυναίκες μπορούν να αναπαράγουν τον σεξισμό πάνω σε άλλες γυναίκες. Αυτό μπορεί να έχει τη μορφή της κριτικής προς τις άλλες γυναίκες, την υποτίμηση της αξίας των γυναικών, την έλλειψη εκτίμησης προς τις άλλες γυναίκες, το να περιμένει κάποια ότι οι γυναίκες θα πάρουν υποβοηθητικούς ρόλους, κλπ. (3) Ομάδες γυναικών (καθορισμένες από την φυλή, την τάξη, την σεξουαλική ταυτότητα, την ηλικία, την εθνικότητα, κλπ.) καταπιέζουν άλλες ομάδες γυναικών. Οι λευκές γυναίκες σαν ομάδα, για παράδειγμα, λόγω εσωτερικευμένης καταπίεσης αλλά και ρατσισμού, καταπιέζουν τις έγχρωμες γυναίκες.

ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΣΕΞΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ

Υπάρχουν ειδικοί μηχανισμοί σεξιστικής καταπίεσης που χρησιμεύουν σαν όργανα για να κρατούν αδιάσπαστη την καταπίεση των γυναικών. Πρέπει να εξαλείψουμε τους μηχανισμούς αυτούς σαν ένα μέρος της διαδικασίας της απελευθέρωσης των γυναικών από την καταπίεση και από την εσωτερικευμένη καταπίεση.

Παρακάτω ακολουθούν οι βασικοί μηχανισμοί.

ΒΙΑ – Η βία είναι ένα από τα κύρια εργαλεία στην εγκατάσταση και διατήρηση της καταγραφής της οδύνης που προέρχεται από την καταπίεση. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τις γυναίκες να διακόπτεται η προσωπική βία που εξασκείται πάνω τους. Όλες σχεδόν οι γυναίκες έχουν σωματικά κακοποιηθεί από άντρες. Η βία συνήθως περιλαμβάνει μορφές σεξουαλικής και συναισθηματικής κακοποίησης. Οι γυναίκες τρώνε ξύλο από τους πατέρες, τις μητέρες, τους θείους, τους αδελφούς, τις αδελφές, τους συζύγους, τους εραστές, και τους «φίλους» τους. (Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι άντρες εφαρμόζουν την καταπιεστική συμπεριφορά που εφαρμόστηκε πάνω σε αυτούς ως θύματα προηγούμενως). Όταν δεν ασκείται η βία στην πράξη, συχνά είναι παρούσα η απειλή της.

ΑΠΑΞΙΩΣΗ (invalidation) – Η απαξίωση είναι άλλο ένα από τα κύρια εργαλεία της καταπίεσης. Οι γυναίκες ιδιαίτερα απαξιώνονται όσον αφορά τη σκέψη τους και την ικανότητά τους να επικοινωνούν. Δεν ενθαρρυνόμαστε για την ανάπτυξη ούτε των λεκτικών μας δεξιοτήτων, ούτε της ικανότητάς μας να σκεφτόμαστε και να εκφράζουμε ιδέες. Μας μαθαίνουν ότι είμαστε τόσο σωματικά όσο και διανοητικά κατώτερες από τους άντρες. Πολλά από τα πράγματα που ξέρουμε μας είναι δύσκολο να τα βάλουμε σε λέξεις ή να έχουμε βεβαιότητα γι' αυτά, ακριβώς επειδή έχουμε τόσο πολύ απαξιωθεί. Μοιάζει να έχουμε χάσει την ικανότητα να εξηγήσουμε τη σκέψη μας. Μπορούμε να ανακτήσουμε πλήρως αυτή την ικανότητα και μπορούμε να επικοινωνήσουμε με ακρίβεια αυτά που ξέρουμε.

ΣΕΞΙΣΤΙΚΗ ΚΑΚΟΜΕΤΑΧΕΙΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ – Οι σεξιστικές οδυνηρές καταγραφές έχουν περάσει σε όλους τους άντρες στην κοινωνία μας. Αποτέλεσμά τους είναι οι λανθασμένες στάσεις προς τις γυναίκες όσον αφορά την πραγματική μας αξία, ικανότητα, και δύναμη. Επίσης οι στάσεις που υπαγορεύονται από αυτές τις καταγραφές, μπορεί να περιλαμβάνουν από ελαφρούς μέχρι πολύ λιγότερο ελαφρούς τρόπους εξευτελισμού / ταπείνωσης των γυναικών, καθώς μεταχειρίζονται τις γυναίκες σαν λιγότερο από ισότιμες και σαν διανοητικά κατώτερα όντα, σαν σεξουαλικά αντικείμενα, θυματοποιώντας τις σεξουαλικά, κρατώντας τις σε υποδεέστερους ρόλους, μειώνοντας τις γυναίκες και μερικές φορές σκοτώνοντας γυναίκες ή κορίτσια.

ΑΥΤΟ-ΑΠΑΞΙΩΣΗ (ένα είδος εσωτερικευμένης καταπίεσης) – Είμαστε εξαιρετικές, δημιουργικές, ικανές για αγάπη, συνεργάσιμες και δυνατές γυναίκες. Οτιδήποτε άλλο συναίσθημα φαίνεται αντίθετο με αυτά είναι αποτέλεσμα προηγούμενων τραυμάτων. Οποιαδήποτε άλλη στάση έξω από την πλήρη και ολοκληρωτική αυτό-εκτίμηση είναι συμμόρφωση με την καταπίεση που μας έχει επιβληθεί από έξω. Μπορούμε να επανακτήσουμε όλη την περηφάνια μας για το ότι είμαστε γυναίκες, την ικανότητά μας να σκεφτόμαστε, να συλλέξουμε πληροφορίες (γνώση) και να κατανοήσουμε τον κόσμο. Είναι ανάγκη να διεκδικήσουμε την περηφάνια μας για τους παραδοσιακούς ρόλους των γυναικών και ταυτόχρονα να νιώσουμε υπερήφανες για όλους τους τρόπους με τους οποίους πολεμήσαμε την καταπίεση που περιέχονταν στους άκαμπτους ορισμούς αυτών των ρόλων. Μπορούμε συστηματικά να αντιλέγουμε τις «πολιτιστικές νόρμες» που απαξιώνουν την βασική ανθρώπινη φύση μας και την γυναικότητά μας (το ότι είμαστε θηλυκά όντα). Είμαστε όλες ΑΛΗΘΙΝΕΣ γυναίκες.

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ - Η καταπίεση μεταξύ των ανθρώπων μίας ομάδας είναι ένας ακόμα τρόπος μέσω του οποίου διαιωνίζεται η καταπίεση. Εξαιτίας της εσωτερικευμένης καταπίεσης, οι γυναίκες περνάμε η μια στην άλλη την αρνητική εικόνα που άλλοι πέρασαν σε μας. Όπως πιστεύουμε ότι ταιριάζει να έχουμε στάση πλήρους εκτίμησης προς τον εαυτό μας, έτσι ταιριάζει επίσης να έχουμε μια στάση πλήρους εκτίμησης μεταξύ μας. Μας έχουν βάλει σε ανταγωνισμό τη μια με την άλλη. Έχουμε διδαχτεί να μην εμπιστευόμαστε τη δική μας σκέψη, πόσο μάλλον λιγότερο τη σκέψη μιας άλλης γυναίκας. Πρέπει να ανταγωνιζόμαστε για το «ιδανικό» τού να μας φροντίζουν, για να βρούμε ένα «καλό κουβαλητή», καθώς περνάμε από πατέρα σε σύζυγο. Όσο θα παίρνουμε την πλήρη ευθύνη για τις δικές μας ζωές, δεν θα χρειαζόμαστε να ανταγωνιστούμε η μια την άλλη για περιορισμένους πόρους. Οι πόροι είμαστε εμείς οι ίδιες. Δίνοντας αξία στους εαυτούς μας και στη μοναδική συμβολή της καθεμιάς μας, μπορούμε να αγαπήσουμε και να εκτιμήσουμε η μια την άλλη, να επανακτήσουμε την άνεσή μας στη σωματική εγγύτητα, να διώξουμε τα πολιτιστικά στάνταρτ που έχει η πλειοψηφία για την ομορφιά, και να χαρούμε την μοναδικότητα και την ομορφιά του να είμαστε γυναίκες όπως και την ικανότητά μας να σκεφτόμαστε, να δημιουργούμε, να αγαπούμε.

ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΙ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ – Η καταπίεση μεταξύ των ομάδων λειτουργεί έτσι ώστε να μας εμποδίζει εμάς τις γυναίκες από διαφορετικές ομάδες να δούμε τα

κοινά μας, να δούμε ότι τα ζητήματα της μιας ομάδας γυναικών επηρεάζουν και τις άλλες γυναίκες. Είναι ανάγκη να δεσμεύσουμε τους εαυτούς μας στην απελευθέρωση ή μια της άλλης, να μάθουμε να εκτιμούμε τον διαφορετικό πολιτισμό, τον διαφορετικό τρόπο ζωής και την διαφορετική σεξουαλική ταυτότητα, η μια της άλλης, να πολεμούμε τις ποικίλες μορφές καταπίεσης που μας κρατάνε χώρια μεταξύ μας. Μπορούμε να δεσμεύσουμε τους εαυτούς μας ώστε να εξαλείψουμε από τους τρόπους και τις συμπεριφορές μας όλα τα ίχνη του ρατσισμού, της καταπίεσης ενάντια στους Εβραίους, της καταπίεσης λόγω ηλικίας, του εσωτερικευμένου σεξισμού, του ταξισμού, της καταπίεσης των ανάπηρων ανθρώπων, της καταπίεσης ανθρώπων με γκέι, λεσβιακή, αμφιφυλόφιλη, τρανσεξουαλική και κούρ ταυτότητα, κλπ. Ο ρατσισμός έχει γίνει ο βασικός παράγοντας διαχωρισμού ανάμεσα στις γυναίκες στον σύγχρονο κόσμο.

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ

Πρέπει να έχουμε μια εικόνα για το πώς λειτουργεί ο σεξισμός στον σύγχρονο κόσμο. Ενώ σε μερικά σημεία του κόσμου, η εικόνα που δίνουν τα μέσα ενημέρωσης λέει ότι ο σεξισμός έχει πεθάνει, στην πραγματικότητα, ο σεξισμός ζει και δρα παντού. Έχει αναπτύξει καινούργιες μορφές, όπως ακριβώς έκανε σε κάθε άλλη ιστορική περίοδο μέσα στην εξέλιξη των ταξικών κοινωνιών.

Οι ζωές των γυναικών βελτιώθηκαν.

Οι ζωές των γυναικών βελτιώθηκαν στις διαδοχικές φάσεις της κοινωνίας και με το γυναικείο κίνημα. Οι παραδοσιακές πατριαρχικές δομές καταρρέουν στις χώρες του οικονομικού «βορρά». Η παραδοσιακή ανδροκρατούμενη οικογένεια –μια βασική ιστορικά κοινωνική μονάδα- άλλαξε θεαματικά σε πολλά μέρη του κόσμου. Υπάρχουν λιγότεροι περιορισμοί στα δικαιώματα των γυναικών και λιγότερα αντρικά προνόμια. Οι περισσότερες γυναίκες δουλεύουν έξω από το σπίτι, και τόσο οι άντρες όσο και οι γυναίκες δουλεύουν για να στηρίξουν τις οικογένειές τους. Οι γυναίκες έχουν καταφέρει περισσότερο ως προς την πρόσβασή τους στη μόρφωση και πολύ περισσότερες γυναίκες είναι επαγγελματίες. Οι γυναίκες επίσης έχουν κάνει πρόοδο στους τομείς της υγείας, του αθλητισμού, στις τέχνες, στην πολιτική και σε μερικές θρησκείες.

Η ανισότητα επιμένει

Παρ' όλες αυτές τις κατακτήσεις, η ανισότητα επιμένει να ισχύει στους περισσότερους θεσμούς. Η βία κατά των γυναικών έχει αυξηθεί, και περισσότερες γυναίκες είναι φτωχές. Επειδή έχουν καταρρεύσει μερικές κοινωνικές συμβάσεις (όπως το να παντρεύεται κάποια που είναι έγκυος), γυναίκες με παιδιά συχνά στερούνται την υποστήριξη και υποφέρουν οικονομικά. Παρ' όλο που στο γάμο υπάρχει περισσότερη ισότητα παρά ποτέ, οι αυτοματισμοί του σεξισμού και ο εσωτερικευμένος σεξισμός επιμένουν να υπάρχουν. Οι γυναίκες ακόμα αγωνίζονται σκληρά ενάντια στο σεξισμό στο σπίτι, στο χώρο δουλειάς, στην πολιτική και στη θρησκεία, μέσα στο σύστημα υγείας και σε κάθε άλλο μείζονα θεσμό.

Ο σεξισμός είναι κρυμμένος· «νέες» μορφές σεξισμού κάνουν την εμφάνισή τους ενώ ταυτόχρονα προβάλλονται πλαστές απόψεις περί απελευθέρωσης.

Όσο οι άνθρωποι αντιστέκονται στο σεξισμό, οι καταπιεστικές κοινωνίες καταφεύγουν στην προσποίηση, στην απόκρυψη, και στην εξαπάτηση σε μια προσπάθεια να τον καλύψουν. Συχνά λέγεται ότι ο φεμινισμός «πέθανε». Στις νέες γυναίκες λένε ότι τώρα οι γυναίκες είναι ίσες, ακόμα και πιο απελευθερωμένες, πιο δυνατές από τους άντρες. Οι «βόρειες» κοινωνίες διαφημίζουν τον περισσότερο εμφανή σεξισμό του οικονομικού «Νότου», για να κάνουν να μοιάζει ο τρόπος ζωής των «βόρειων» γυναικών καλός μέσα από τη σύγκριση. «Νέες» μορφές σεξισμού

εμφανίζονται. Με την παγκόσμια εξάπλωση και κυριαρχία των πολυεθνικών εταιριών, γυναίκες –κυρίως έγχρωμες- είναι εκείνες που κάνουν τώρα τα περισσότερα χαμηλόμισθα επαγγέλματα με εντατική δουλειά. Βιομηχανίες πολυδισεκατομμυρίων δολαρίων που εκμεταλλεύονται ειδικά τις γυναίκες –όπως η πορνογραφία, η διαφήμιση, και οι βιομηχανίες της «ομορφιάς»- έχουν τεράστια ανάπτυξη. Οι προηγμένες τεχνολογίες και τα καινούργια καταναλωτικά προϊόντα γεννούν «νέες» μορφές σεξισμού, και οι καταπιεστικές κοινωνίες τα παρουσιάζουν σαν «απελευθέρωση». Παραδείγματος χάρη, μια «απελευθερωμένη γυναίκα» σε μερικά μέρη είναι μια γυναίκα που έχει το δικαίωμα στη «σεξουαλική ελευθερία» και το δικαίωμα να αγοράσει μια ποικιλία καταναλωτικών προϊόντων που θα «βελτιώσουν» ή θα αλλάξουν την εμφάνισή της. Αυτή η νέα πλαστική «απελευθέρωση», που αποκομίζει κέρδος στις μεγάλες επιχειρήσεις, έχει φέρει μαζί της νέους αγώνες για τις γυναίκες: την ανορεξία και τη βουλιμία, την ιατροποίηση των συναισθημάτων, τις βίαιες μουσικές και τηλεοπτικές εικόνες, τις σεξουαλικές εξαρτήσεις και πάει λέγοντας. Η ενασχόληση με την «σεξουαλική ελευθερία» έχει γίνει μέρος κάποιων φεμινιστικών εκφράσεων ιδιαίτερα στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλες χώρες του οικονομικού «Βορρά». Η κουλτούρα του καταναλωτισμού έχει υποβαθμίσει τις ζωές όλων των γυναικών. Ο σεξισμός απέχει πολύ από το να έχει «πεθάνει».

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ – Ο ρόλος-κλειδί που έχει ο ρατσισμός και η ανάγκη εξάλειψής του

Ο ρατσισμός χωρίζει τις γυναίκες και όλους τους ανθρώπους ανάμεσά τους. Έχει έναν εξαιρετικά διασπαστικό ρόλο στον σημερινό κόσμο. Για να πετύχουμε την απελευθέρωση των γυναικών πρέπει να καταπολεμήσουμε τον ρατσισμό και να τον εξαλείψουμε τελείως. Τα τραύματα που σχετίζονται με την φυλή και το φύλο επηρεάζουν όλες τις γυναίκες.

Οι έγχρωμες γυναίκες διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην εξάλειψη του σεξισμού.

Οι έγχρωμες γυναίκες αποτελούν την πλειοψηφία των γυναικών στον κόσμο σήμερα. Ο αγώνας τους είναι εναντίον δύο καταπιέσεων –ρατσισμός και σεξισμός- και συνήθως είναι και εναντίον της ταξικής καταπίεσης (που συχνά συμπεριλαμβάνει τη φτώχεια). Είναι πρωταρχικής σημασίας για τις έγχρωμες γυναίκες να ενστερνιστούν τη γυναικεία απελευθέρωση και να αναλάβουν έναν κεντρικό ρόλο στον αγώνα για την κατάκτησή της. Για να γίνει αυτό δυνατό, πρέπει το γυναικείο κίνημα να θέσει σαν κεντρικό του στόχο την εξάλειψη τόσο του ρατσισμού όσο και του σεξισμού.

Ο ρατσισμός και ο σεξισμός είναι συνυφασμένοι σε κάθε έναν από τους «θεσμούς» (μ' ένα πλατύ ορισμό) που διαδίδει τον σεξισμό: η αναπαραγωγή, ο γάμος, η ανατροφή των παιδιών, η οικονομία, η βιομηχανία της ομορφιάς, οι βιομηχανίες του σεξ. Για παράδειγμα, η βιομηχανία της ομορφιάς καταπιέζει τις λευκές γυναίκες ενώ ταυτόχρονα προβάλλει την «λευκότητα» σαν μέρος του πρότυπου ομορφιάς, πράγμα που καταπιέζει τις έγχρωμες γυναίκες.

Πρέπει να ελευθερώσουμε τις λευκές γυναίκες από τον ρόλο τους του καταπιεστή.

Η απελευθέρωση των λευκών γυναικών από τον σεξισμό είναι αλληλένδετη με το να απελευθερωθούν από τον ρόλο τους ως καταπιεστριών σε σχέση με τις έγχρωμες γυναίκες. Οδυνηρές καταγραφές καταπίεσης που δεν έχουν καταπολεμηθεί, κρατούν τις λευκές γυναίκες χωρία από τις έγχρωμες γυναίκες και δημιουργούν στις λευκές γυναίκες τέτοια σύγχυση ώστε να συμβιβάζονται με μικρές μεταρρυθμίσεις αντί για την πραγματική απελευθέρωση.

Οι γυναίκες παντού είναι καταπιεσμένες, αλλά επίσης, οι γυναίκες καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται άλλες γυναίκες. Το φαινόμενο αυτό έχει βάση οικονομική, και η ράτσα (φυλή) έχει σ' αυτό το ρόλο της. Οι λευκές γυναίκες τίθενται η μια εναντίον της άλλης από τον ταξισμό και τις άλλες καταπιέσεις. Κι έπειτα, λόγω αυτών των τραυμάτων, καταπιέζουν τις έγχρωμες γυναίκες.

Μια μικρή ομάδα γυναικών, από παλιά, έχει δράσει σαν πράκτορας καταπίεσης κατά της πλειοψηφίας των γυναικών. Γυναίκες της τάξης των ιδιοκτητών και των πλουσίων, κτήματα οι ίδιες των αντρών της κυβερνώσας τάξης (για να γεννήσουν κληρονόμους και να προσδώσουν κύρος στους συζύγους τους), χρησιμοποίησαν άλλες γυναίκες σαν οικιακές σκλάβες. Μια γυναίκα σκλάβα, έκανε την οικιακή δουλειά μέσα στο σπίτι του αφέντη της, υπηρετούσε τον αφέντη (συμπεριλαμβανομένης και της σεξουαλικής υπηρεσίας), φρόντιζε του παιδιά «του», και επίσης ικανοποιούσε τις ανάγκες της «αφέντρας». Οι γυναίκες χωρίστηκαν μεταξύ τους με αυτό τον τρόπο όχι μόνο στις πρώτες κοινωνίες των σκλάβων αλλά επίσης και στις φεουδαρχικές κοινωνίες, κάτω από το καθεστώς της μαύρης δουλειάς στις Ηνωμένες Πολιτείες, και στη διάρκεια κάποιων φάσεων του καπιταλισμού.

Σήμερα οι έγχρωμες γυναίκες συνήθως δουλεύουν σε χαμηλόμισθα επαγγέλματα που ορίζονται παραδοσιακά ως γυναικεία. Μερικά από αυτά, για παράδειγμα το επάγγελμα της γραμματέως και η οικιακή εργασία, σημαίνουν ότι εργάζονται για γυναίκες της μεσαίας τάξης, επαγγελματίες, ή πλούσιες γυναίκες. (Οι έγχρωμες γυναίκες δεν αντιπροσωπεύονται αρκούντως στην μεσαία τάξη και στα εξειδικευμένα επαγγέλματα, και μόνο λίγες από αυτές είναι εύπορες. Παρ' όλα αυτά όταν κατακτούν τέτοιες θέσεις, τείνουν και αυτές να ασκούν ταξική καταπίεση στις αδελφές τους που είναι λιγότερο εύπορες).

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Η καταπίεση των γυναικών είναι μια σημαντική όψη του παγκόσμιου καπιταλισμού. Όλα τα προγράμματα απελευθέρωσης των γυναικών πρέπει να ασχοληθούν με την καταπίεση των γυναικών σε παγκόσμια κλίμακα. Καμιά ομάδα γυναικών δεν μπορεί να είναι εντελώς ελεύθερη παρά μόνο αν όλες οι γυναίκες είναι ελεύθερες.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει εντείνει την οικονομική ανισότητα ανάμεσα στις χώρες του «βορρά» και τις χώρες του «νότου». (Ο «βορράς» και ο «νότος» είναι περισσότερο οικονομικές παρά αυστηρά γεωγραφικές κατηγορίες. Ο «βορράς» αποτελείται από τις πλούσιες βιομηχανικές χώρες που εκμεταλλεύονται τις χώρες του «νότου» των οποίων οι λαοί είναι κατά πλειοψηφία έγχρωμοι άνθρωποι και οι φτωχότεροι στον κόσμο). Το 20% του παγκόσμιου πληθυσμού που ζει στις πιο πλούσιες χώρες (στο «βορρά») παίρνει σχεδόν το 85% του παγκόσμιου εισοδήματος και καταναλώνει ένα ανάλογο μερίδιο από τις πηγές πλούτου. Το 20% των φτωχότερων ανθρώπων του κόσμου μόλις και επιβιώνουν με το 1,45% του συνολικού παγκόσμιου εισοδήματος.

Η φτώχεια, ο ρατσισμός, και ο σεξισμός, είναι συνυφασμένες απόψεις του οικονομικού διαχωρισμού «βορρά-νότου». Παρ' όλο που όλες οι γυναίκες πρέπει να παλέψουν ενάντια σε ορισμένες όψεις του σεξισμού –παράδειγμα, την οικονομική και πολιτική ανισότητα και τη βία εναντίον τους σαν γυναίκες- οι γυναίκες του «νότου» υποφέρουν με διαφορετικό τρόπο από ότι οι γυναίκες του «βορρά». Οι φτωχοί του κόσμου στην πλειοψηφία τους είναι έγχρωμες γυναίκες και παιδιά.

Η οικονομική κυριαρχία των πολυεθνικών εταιριών διαμορφώνει όλους τους γυναικείους αγώνες. Η διεθνοποίηση του καπιταλισμού έχει οδηγήσει στην αναδιάρθρωση της εργασίας. Οι τρόποι με τους οποίους χρησιμοποιούνται οι γυναίκες για φτηνή εργασία έχουν αλλάξει μαζί με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες των διαδοχικών οικονομιών, έτσι την τελευταία εικοσαετία οι γυναίκες έχουν αποτελέσει την πλειοψηφία του εργατικού δυναμικού με χαμηλόμισθη και βαριά εργασία. Οι πολυεθνικές εταιρίες έχουν εκμεταλλευτεί αυξητικά αυτές τις γυναίκες, ιδιαίτερα στον οικονομικό «νότο», και έχουν αποκομίσει τεράστια κέρδη.

Η σύγκριση και η διαβάθμιση των διαφορετικών μορφών σεξισμού δεν ωφελεί.

Η σύγκριση και «διαβάθμιση» του σεξισμού σε διαφορετικές χώρες και κοινωνίες, είναι μια λανθασμένη κίνηση, και δεν οδηγεί σε πιο αποτελεσματική δουλειά ενάντια στο σεξισμό. Παρ' όλο που διαφέρει πάρα πολύ να σκοτώνουν κάποια επειδή είναι κορίτσι από το να την υποβιβάζουν επειδή είναι κορίτσι, χρειάζεται να θέσουμε την προσοχή μας στην κατάργηση όλων των μορφών σεξιστικής συμπεριφοράς, και όχι στη σύγκριση των ποικίλων ειδών σεξισμού. Μια γυναίκα, είναι ευνόητο να νιώθει τυχερή αν δεν της απευθύνουν μια συγκεκριμένη μορφή σεξισμού, αλλά δεν έχει κανένα νόημα να νιώθει ανώτερη γι' αυτό. Όλες οι μορφές σεξισμού, μαζί και με τις οδυνηρές καταγραφές που απορρέουν από αυτές, ενισχύονται από τις καταπιεστικές κοινωνίες. Και είναι επιζήμιες όλες και για όλα τα ανθρώπινα όντα.

Οι κυβερνήσεις των «βόρειων» χωρών έχουν συγκρίνει και διαβαθμίσει τα διαφορετικά είδη σεξισμού σαν έναν μέσον για να δικαιολογήσουν τις ρατσιστικές, милитарιστικές και οικονομικές πολιτικές τους δραστηριότητες στις χώρες του «νότου». Οι κυβερνήσεις μερικών «νότιων» χωρών (παραδείγμα, της Ινδίας, της Νότιας Αφρικής, της Κίνας) έχουν προωθήσει πολιτικές δραστηριότητες που υποστηρίζουν και είναι με το συμφέρον των γυναικών, αλλά αυτά σπάνια κοινοποιούνται στον «βορρά».

ΠΩΣ ΘΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Υπάρχουν μερικά βασικά βήματα που χρειάζεται να κάνουμε για την πλήρη απελευθέρωσή μας και για την απελευθέρωση όλων των ανθρώπων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΔΡΟΥΜΕ ΣΑΝ ΘΥΜΑΤΑ

Κάθε γυναίκα πρέπει να αποφασίσει να αναλάβει τον προσωπικό της αγώνα και να επιλέξει να μην είναι πια θύμα. Μπορούμε να σταματήσουμε να δρούμε και να νιώθουμε σαν θύματα και να αναλάβουμε πλήρη ευθύνη για τις ζωές μας. Κάθε γυναίκα πρέπει ν' αποφασίσει να αγωνιστεί για όλες τις γυναίκες σαν κοινωνική ομάδα ώστε να απελευθερωθεί η ίδια και οι αδελφές της. Δεν μπορούμε να περιμένουμε μέχρι οι άντρες, σαν ομάδα, να αλλάξουν την στάση τους ή μέχρι η κοινωνία να αλλάξει τη δική της στάση, για να ξεκινήσουμε. Αλλά μπορούμε να πάρουμε την πρωτοβουλία να ελευθερώσουμε τους εαυτούς μας από την εξωτερική και την εσωτερική καταπίεση.

Το συναίσθημα της αδυναμίας που συστηματικά ενσταλάχτηκε μέσα μας ως παιδιά, μπορούμε να το εκτονώσουμε. Μπορούμε να βοηθήσουμε η μια την άλλη να επανακτήσουμε την δύναμή μας και να προχωρήσουμε στη διεκδίκηση της θέσης που δικαιούμαστε σαν αρχηγοί του δικού μας αγώνα απελευθέρωσης και του κόσμου. Μπορούμε να πάρουμε στα χέρια την ηγεσία μέσα στη δική μας ομάδα για την εξάλειψη του σεξισμού, καθώς και των άλλων μορφών καταπίεσης.

ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΠΡΟΣΔΕΚΤΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΡΩΝ

Οι άντρες είναι οι φυσικοί μας σύμμαχοι και είναι ανάγκη να είναι απολύτως ευπρόσδεκτοι σαν σύμμαχοι στην εξάλειψη του σεξισμού.

Δεν νοείται ότι έχουμε την ανθρωπιά μας ολόκληρη αν συνεχίζουμε να θεωρούμε τους άντρες εχθρούς. Η σεξιστική συμπεριφορά των αντρών και οι λαθεμένες τους στάσεις και ιδέες έχουν επιβληθεί σ' αυτούς βίαια από την κοινωνία όπου ζούμε. Οι άντρες είναι τα όργανα της καταπίεσης των γυναικών, όχι οι καταπιεστές. Μια από τις σαφείς αιτίες για να εναντιωθούμε στον σεξισμό είναι ότι κρατά τους άντρες και τις

γυναίκες χώρια αναμεταξύ τους. Αρνούμαστε να το δεχτούμε αυτό και προσβλέπουμε σε μια εποχή όπου οι γυναίκες και οι άντρες θα είναι φυσικοί, κοντινοί, αφοσιωμένοι σύμμαχοι οι μιν για τους δε.

Οι άντρες, επίσης, έχουν καταπιεστεί σαν ομάδα. Η καταπίεσή τους δεν έχει επιβληθεί από μια συγκεκριμένη ομάδα αλλά κυρίως από την κοινωνία στο σύνολό της που περικλείει κι αυτούς τους ίδιους. Η καταπίεση των αντρών είναι ανάγκη να καταπολεμηθεί ώστε αυτοί να γίνουν οι ευπρόσδεκτοι σύμμαχοί μας.

Η καταπίεση λειτουργεί κατά τρόπο ώστε να κρατά τις ομάδες σε αντιπαράθεση μεταξύ τους. Αν και μερικές γυναίκες μπορεί να χρειάζονται να μείνουν προσωρινά χωριστά από τους άντρες, για να έχουν τον χώρο να δουλέψουν την αναδιέγερση που προκαλείται από την εγγύτητα με αυτούς, οποιαδήποτε μακροπρόθεσμη θέση χωρισμού σημαίνει αποδοχή της καταπίεσης και επιτρέπει στο καταπιεστικό σύστημα να συνεχίζει να λειτουργεί, διατηρώντας μας εχθρούς.

Είναι αναγκαίο και τα δυο φύλα να βάλουν τέλος στο σεξισμό. Δεν μπορούν να το κάνουν μόνες τους οι γυναίκες. Είναι ανάγκη να αναλάβουμε αρχηγία στον αγώνα για την απελευθέρωσή μας και είναι ανάγκη να είμαστε ικανές και πρόθυμες να καθοδηγήσουμε τους άντρες. Είναι αποφασιστικής σημασίας για τις ζωές των γυναικών και για τις ζωές των αντρών, να αγωνιστούν οι γυναίκες ώστε να έχουν πλήρη και ίση ισχύ στις σχέσεις μας με τους άντρες.

ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΕΣΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΜΕ ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Όλες οι γυναίκες πρέπει να στρέψουμε την προσοχή μας στους άμεσους αγώνες κατά του σεξισμού. Πρέπει να ενθαρρύνουμε τις γυναίκες να μιλήσουν με δυνατή φωνή γύρω από τα δικά μας και των άλλων γυναικών ζητήματα, να μορφωθούμε και να οργανωθούμε για την αλλαγή. Πρέπει να πάμε σε όλες τις κοινότητες γυναικών και να οργανώσουμε φόρουμ (συζητήσεις) όπου οι γυναίκες θα μπορέσουν να δουν τους τρόπους με τους οποίους ο σεξισμός επηρεάζει τις ζωές τους.

Μερικοί από τους τρόπους με τους οποίους ο σεξισμός επηρεάζει τις ζωές των γυναικών είναι: η βία, ο βιασμός, η υποαπασχόληση, το περιορισμένο εισόδημα και το εισόδημα που βάζει τις γυναίκες σε οικονομικά μειονεκτική θέση σε σχέση με τους άντρες, φτωχές και επιβλαβείς συνθήκες εργασίας, ελλιπής φροντίδα στην υγεία, καταναγκαστική στέρωση, μη-ικανοποιητικές μέθοδοι σύλληψης και έλλειψη αντισύλληψης και άλλων ιατρικών πληροφοριών, περιορισμένες υλικές και πνευματικές διευκολύνσεις στην εκπαίδευση, ελλιπής φροντίδα για τα παιδιά, ακατάλληλη υποστήριξη για τους ηλικιωμένους και για τους μονογονείς, νομικοί περιορισμοί για τις γυναίκες, και αδικαιολόγητες υποθετικές θεωρίες όσον αφορά τους σεξουαλικούς μας ρόλους.

Αυτά είναι κύρια ζητήματα παγκόσμια, και καθίστανται όλο και πιο ορατά μέσα στην κυριαρχία του παγκόσμιου καπιταλισμού. Μερικά από αυτά περιλαμβάνουν την διακίνηση των γυναικών για σεξουαλική μεταχείριση, την πορνογραφία, την θηλυκοποίηση της φτώχειας, και τον γυναικείο αναλφαριθμισμό.

ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΕ ΔΙΕΞΟΔΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Μερικά από τα ζητήματα των γυναικών περιλαμβάνουν δύσκολες προς επίλυση αντιφάσεις: οι γυναίκες θα έπρεπε να έχουν το δικαίωμα να τερματίζουν μια εγκυμοσύνη, πολλές από εμάς όμως θεωρούμε ότι το έμβρυο είναι μια ανθρώπινη ζωή. Η πορνογραφία θα έπρεπε να καταπολεμηθεί αλλά όχι περικλύοντας μια λογική ελευθερία έκφρασης ή προκαλώντας υπερβάλλουσα λογοκρισία. Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να γεννήσουν τα δικά τους παιδιά, η νέα όμως τεχνολογία της

αναπαραγωγής θα μπορούσε να είναι μη-ηθική, και τα ανεπιθύμητα παιδιά (ιδιαίτερα στον οικονομικό «νότο») θα μπορούσαν να τύχουν εκμετάλλευσης από καταπιεστικές πρακτικές υιοθεσίας.

Για την επίλυση αυτών των αντιφάσεων, χρειαζόμαστε προγράμματα που να έχουν τύχει διεξοδικής σκέψης και ένα δυνατό παγκόσμιο γυναικείο κίνημα αποφασισμένο να βάλει τέρμα στον σεξισμό και να απελευθερώσει όλες τις γυναίκες.

ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Όσο εμείς οι γυναίκες θα ενωνόμαστε εναντίον των δυνάμεων της καταπίεσης, πρέπει να μη μας διαφεύγει ποτέ ο μακροπρόθεσμος στόχος μας που είναι μια κοινωνία όπου κανένας άνθρωπος δεν είναι καταπιεσμένος – μια κοινωνία όπου όλες οι γυναίκες τυγχάνουν σεβασμού, έχουν πλήρη μόρφωση, ενθαρρύνονται να αναπτύσσονται σωματικά και έχουν έλεγχο στις ζωές και το σώμα τους· μια κοινωνία όπου έχουμε πλήρη υποστήριξη να φέρουμε στον κόσμο και να αναθρέψουμε παιδιά, όπου όλες οι δουλειές είναι και γυναικείες δουλειές και οι «παραδοσιακοί ρόλοι» μοιράζονται πλήρως ανάμεσα στα δυο φύλα· όπου η αγάπη και η στοργή εκφράζονται εύκολα και οι εφ' όρου ζωής υποσχέσεις αφοσίωσης είναι κοινές· όπου όλες οι γυναίκες έχουν μεταξύ τους σύνδεσμο σαν γυναίκες, αλλά δεν υποφέρουν πια καμιά καταπίεση σαν γυναίκες.

Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις άμεσες κατακτήσεις που έχουμε από οποιονδήποτε τρέχοντα αγώνα (1) σαν ένα μέσο εκπαίδευσης και διοργάνωσης γυναικών, και (2) για να δώσουμε στις γυναίκες τον χώρο να σκεφτούν, να εκτονώσουν οδύνες και να ανακτήσουν δύναμη μέσα στις ζωές τους. Μπορεί επίσης να έχουμε τον πειρασμό να συμβιβαστούμε με μικρές ή αποσπασματικές κατακτήσεις. Η καταπιεστική κοινωνία θα προσπαθήσει να μας πιέσει να δεχτούμε λιγότερα από «απολύτως τα πάντα» και να κάνουμε σοβαρούς συμβιβασμούς ώστε να δεχτούμε το βόλεμα μικρότερων κατακτήσεων.

Είναι ανάγκη να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες για άμεσες αλλαγές, ώστε να μας βοηθήσουν να αναπτύξουμε μια καλύτερη αντίληψη του μακροπρόθεσμου αγώνα και να αναπτύξουμε ένα γενικό πρόγραμμα για την αλλαγή, να δυναμώσουμε τις οργανώσεις μας, και να χτίσουμε πλατύτερη ενότητα μεταξύ μας.

Τα γυναικεία κινήματα ανά τον κόσμο, στο μεγαλύτερο μέρος τους, έχουν συμβιβαστεί με αποσπασματικές μεταρρυθμίσεις. Αλλά ακόμα και αυτές –για παράδειγμα η διεκδικητικότητα ή το δικαίωμα της γυναίκας να τερματίζει μια ανεπιθύμητη κύηση– χρειάζονται υπεράσπιση ενάντια στις συνεχόμενες επιθέσεις εναντίον τους. Βλέπουμε ότι χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα που θα αλλάξει τους «θεσμούς» (με την πλατιά έννοια, για παράδειγμα, το σύστημα φροντίδας της υγείας) όπου ο σεξισμός είναι βαθιά ριζωμένος και εν πολλοίς αδιαμφισβήτητος. Ορισμένοι «θεσμοί» -αναπαραγωγή, γάμος, το μέγλωμα των παιδιών· η εργασία και ο χώρος εργασίας· οι βιομηχανίες του σεξ, και η βιομηχανία της ομορφιάς- ενσωματώνουν στοιχεία ιδιαίτερα καταπιεστικά. Επιπρόσθετοι «θεσμοί» που παίζουν καταπιεστικούς ρόλους, περιλαμβάνουν τον καταναλωτισμό, τα εκπαιδευτικά συστήματα, το καθεστώς στο σύστημα υγείας, το σύστημα της «ψυχικής υγείας», τα πολιτικά συστήματα, τους θρησκευτικούς θεσμούς. Υπάρχουν επίσης «μηχανισμοί» σεξιστικής καταπίεσης όπως η βία κατά των γυναικών, η σεξουαλική εκμετάλλευση των γυναικών, η καταπίεση που βασίζεται στην έμφυλη / σεξουαλική ταυτότητα. Και αυτές πρέπει να εξαιρεθούν.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Για να τερματιστεί ο σεξισμός πρέπει να αλλάξουμε την κοινωνία. Οι γυναίκες μπορούν να πάρουν στα χέρια την αρχηγία αυτής της αλλαγής.

Για να τερματιστεί ο σεξισμός πρέπει να αντικαταστήσουμε τις παρούσες καταπιεστικές κοινωνίες με άλλες λογικές. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να πετύχουμε, για παράδειγμα, καλή παιδική φροντίδα για όλους ή να πετύχουμε το τέλος της βίας κατά των γυναικών. Για να πετύχουμε ένα λογικό τρόπο φροντίδας για τα παιδιά πρέπει να αναδιαμορφώσουμε τη δουλειά τόσο των γυναικών όσο και των αντρών. Η βία κατά των γυναικών είναι ένα ενσωματωμένο κομμάτι στη γενική χρήση της βίας στις καταπιεστικές κοινωνίες. Έτσι, για να τερματίσουμε τη βία κατά των γυναικών πρέπει να τερματίσουμε τη γενικότερη χρήση της βίας – ακόμα και στο στρατό. Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε ενάντια στις επιμέρους εκδηλώσεις του σεξισμού, αλλά για να πετύχουμε συνεχή και καθ' ολοκληρία αλλαγή πρέπει να αντιμετωπίσουμε όλες τις μορφές καταπίεσης, και αυτό σημαίνει να αντικαταστήσουμε τις καταπιεστικές κοινωνίες με ορθολογικές κοινωνίες.

Οι γυναίκες απαρτίζουν την πλειοψηφία του πληθυσμού της γης. Είμαστε μια από τις μεγαλύτερες καταπιεσμένες ομάδες και επικαλυπτόμαστε με κάθε άλλη καταπιεσμένη ομάδα εκτός από τους άντρες.

Παρ' όλη την καταπίεσή μας σαν γυναίκες, πολλές από μας έχουν κρατήσει μερικά παράθυρα ανοιχτά στην ανθρωπιά – για παράδειγμα, η κατανόηση της σπουδαιότητας των κοινωνικών σχέσεων, και η μεγαλύτερη πρόσβαση στην εκτόνωση. Τα παράθυρα αυτά μας δίνουν μια σημαντική θεώρηση της ριζικής κοινωνικής αλλαγής και μια ικανότητα να την επιδιώξουμε με λογικό τρόπο.

Παρ' όλους τους περιορισμούς, το παγκόσμιο γυναικείο κίνημα τις τελευταίες δεκαετίες έχει δημιουργήσει ένα θεαματικό διεθνές δίκτυο. Το δίκτυο αυτό ξεπερνάει σε έκταση και κοντινές διασυνδέσεις οποιοδήποτε άλλο δίκτυο καταπιεσμένου πληθυσμού. Οι γυναίκες και βρίσκονται σε καλή θέση και έχουν την πρόκληση για να παίξουν έναν ηγετικό ρόλο στην αλλαγή της κοινωνίας.

Μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Επιμέλεια: Βιβή Κάτου, Margie Doyle Παπαδοπούλου, Μαρία Καδιανάκη

The Liberation of Women and the Elimination of Sexism by Diane Balser,
Sisters No.11, pp. 3-7
Translator: Dimitra Kataki

Η απελευθέρωση των γυναικών και η εξάλειψη του σεξισμού

Στο επόμενο χρονικό διάστημα σχεδιάζουμε να προχωρήσουμε το σχέδιο δράσης της Συμπαραστάσης για Αναθεώρηση (ΣΑ) για την απελευθέρωση των γυναικών και το κίνημα για την εξάλειψη του σεξισμού. Ως επόμενο βήμα, εγώ, μαζί με τον Tim Jackins, θα αναλάβουμε αρχηγία, για τον επόμενο ενάμιση χρόνο, σε τρία Συνέδρια Απελευθέρωσης Γυναικών για γυναίκες αρχηγούς στις Κοινότητες της Παγκόσμιας ΣΑ. Αυτά τα συνέδρια 1) θα κάνουν ανασκόπηση και συστάσεις για την εκπλήρωση των στόχων μας για τα επόμενα τέσσερα χρόνια, και 2) θα συνεχίσουν να αναπτύσσουν και το «Σχέδιο Πρότασης της Πολιτικής για την Απελευθέρωση των Γυναικών» και «το Σχέδιο Δράσης για την Οριστική Εξάλειψη του Σεξισμού». (Σ' αυτό το άρθρο περιλαμβάνεται ένα προσωρινό προσχέδιο του προγράμματός μας για την εξάλειψη του σεξισμού). Πριν τα συνέδρια, θέλουμε οι

γυναίκες στις Κοινότητες (στα εργαστήρια, στις τάξεις, στις ομάδες υποστήριξης και στις συγκεντρώσεις) να εκτονώνουν και να καταγράφουν στρατηγικές για την αλλαγή σε κάθε έναν από τους καταπιεστικούς θεσμούς που περιγράφονται και να προτείνουν τρόπους ώστε η συζήτηση για κάθε θεσμό να μπορεί να ενοποιεί πιο λεπτομερειακά μια προοπτική σχετικά με τη φυλή και το φύλο.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟ

Προτείνεται για την επόμενη περίοδο:

1. Να κάνουμε την εξάλειψη του ρατσισμού κεντρικό θέμα της δουλειάς της ΣΑ για την απελευθέρωση των γυναικών (και επίσης να αγωνιζόμαστε για να ενσωματώσουμε τη δουλειά για τη φυλή και το φύλο σε κάθε τι που κάνουμε στη ΣΑ).
2. Να συντάξουμε ένα εκσυγχρονισμένο «Σχέδιο Πρότασης της Πολιτικής για την Απελευθέρωση των Γυναικών» και ένα εκσυγχρονισμένο «Σχέδιο Δράσης για την Οριστική Εξάλειψη του Σεξισμού» – και αυτά να τα σχεδιάσουμε μέσα από την εκτόνωση και τη συζήτηση στις ομάδες υποστήριξης, στα εργαστήρια και στα συνέδρια.
3. Να αυξήσουμε τις προσπάθειές μας ώστε να εμπλέξουμε τις νέες γυναίκες της ΣΑ στην δουλειά μας για την απελευθέρωση των γυναικών.
4. Να «βγούμε δημόσια στον κόσμο» με τις πολιτικές της ΣΑ – δηλαδή να συνεχίσουμε να βρίσκουμε τρόπους για να φέρνουμε τα εργαλεία της Σ.Α στις γυναίκες σ' όλο τον κόσμο (όλες οι γυναίκες χρειάζονται πληροφορίες σχετικά με την εσωτερικευμένη καταπίεση και πώς να γιατρευτούν απ' αυτήν, σχετικά με το θεσμοθετημένο σεξισμό, και σχετικά με κάθε τι άλλο που καταλαβαίνουμε για τα θέματα των γυναικών) να εμπλακούμε στους ευρύτερους αγώνες των γυναικών και να κάνουμε τις πολιτικές και τα προγράμματά μας προσιτά στις γυναίκες σ' όλο τον κόσμο.
5. Να προχωρήσουμε τις σχέσεις μας με τους άνδρες, παίρνοντας τους άνδρες ως ενεργούς συμμάχους στο κίνημα για την κατάργηση του σεξισμού, για το καλό και των δυο μας. Για να το κάνουμε αυτό θα πρέπει να ενδυναμώσουμε την κατανόησή μας για την καταπίεση των ανδρών και να παίζουμε έναν πληρέστερο ρόλο στη σύνδεσή μας με τους άνδρες για τα θέματα του σεξισμού και της καταπίεσης των ανδρών, με την κατεύθυνση να αλληλοϋποστηρίζονται ενεργά γυναίκες και άντρες και να νοιάζονται βαθιά ο ένας για την άλλη και η μία για τον άλλον.

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Για να πετύχει η οργανωμένη δράση η πολιτική είναι αναγκαία. Πολιτική σημαίνει την καλύτερη σκέψη και την πιο επίκαιρη διαθέσιμη προοπτική σε μια επιμέρους κατάσταση. Η πολιτική καθοδηγεί τις δράσεις μιας ομάδας. Στα 1970 η Kathy Miller συνέταξε μια προσωρινή πολιτική για την απελευθέρωση των γυναικών. Αυτό έδωσε μια προοπτική στις βασικές απόψεις της Συμπαράστασης σχετικά με την απελευθέρωση των γυναικών και στις διαφωνίες στο παγκόσμιο κίνημα για την απελευθέρωση των γυναικών εκείνης της χρονικής περιόδου.

Αυτή η πρώιμη προσωρινή πολιτική συζητήθηκε πλατειά και αναθεωρήθηκε πολλές φορές, σε μια δυναμική εξελικτική πορεία. Πολλά από αυτά ισχύουν ακόμα. Όμως,

πρέπει να τα εκσυγχρονίζουμε υπό το φως όχι μόνο της παρούσας κατάστασης για τις γυναίκες, αλλά επίσης της αναπτυσσόμενης θεωρίας και πρακτικής της Σ.Α για την απελευθέρωση των γυναικών, αλλά και της αυξανόμενης συνεισφοράς από τις έγχρωμες γυναίκες και τις γυναίκες από τον οικονομικό «νότο» (βλ. παρακάτω). Αυτή την πολιτική, που δημοσιεύτηκε στο «Sisters, τεύχος 6», θα τη βρείτε παρακάτω, μετά από αυτό το άρθρο.

Προτείνεται τα επόμενα πέντε σημεία να ενσωματωθούν στην επικαιροποιημένη προσωρινή πολιτική μας για την απελευθέρωση των γυναικών. Αυτή η προοπτική της προσωρινής μας πολιτικής θα παρουσιάζει δυστυχώς αλλά αναγκαστικά περιορισμούς που προκαλούνται από την καταπίεση την οποία προσπαθούμε να υπερνικήσουμε. Υπήρξε, ως τώρα, περιορισμένη μόνο συμμετοχή από τις έγχρωμες γυναίκες και τις γυναίκες από τον οικονομικό «νότο». Θα εργαστούμε συνειδητά να ξεπεράσουμε αυτούς τους περιορισμούς.

I. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΔΙΑΙΡΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ, ΤΟΝ ΕΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ – ΠΑΙΖΕΙ ΕΝΑΝ ΠΟΛΥ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΟ ΡΟΛΟ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΚΟΣΜΟ. ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΞΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΕΝΤΕΛΩΣ. ΠΛΗΓΕΣ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΥΛΟ ΕΠΗΡΕΑΖΟΥΝ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Οι έγχρωμες γυναίκες παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στην εξάλειψη του σεξισμού.

Οι έγχρωμες γυναίκες αποτελούν την πλειοψηφία των γυναικών στον κόσμο σήμερα. Αντιμάχονται μια διπλή καταπίεση – ρατσισμό και σεξισμό – και συνήθως αντιμάχονται επίσης και την ταξική καταπίεση (συχνά συμπεριλαμβανόμενης της φτώχειας). Είναι απαραίτητο οι έγχρωμες γυναίκες να κάνουν δικιά τους την απελευθέρωση των γυναικών και να αναλάβουν ένα κεντρικό ρόλο στον αγώνα για να την πετύχουν. Για να γίνει δυνατόν αυτό, το γυναικείο κίνημα πρέπει να θέσει στο επίκεντρο την εξάλειψη και του ρατσισμού και του σεξισμού.

Ο ρατσισμός και ο σεξισμός συνυφαίνονται σε κάθε έναν από τους «θεσμούς» (με την ευρεία έννοια) που προωθούν τη σεξουαλική καταπίεση: αναπαραγωγή, γάμος και ανατροφή παιδιών· η οικονομία· η βιομηχανία της ομορφιάς και η βιομηχανία του σεξ. Για παράδειγμα, εφόσον η βιομηχανία ομορφιάς καταπιέζει τις λευκές γυναίκες, επίσης βάζει μπροστά τη «λευκότητα» ως μέρος των προτύπων της ομορφιάς, πράγμα που καταπιέζει τις έγχρωμες γυναίκες.

Πρέπει να απελευθερώσουμε τις λευκές γυναίκες από το ρόλο τους ως καταπιέστριες.

Η απελευθέρωση των λευκών γυναικών από το σεξισμό προϋποθέτει το να απελευθερώσουν τον εαυτό τους από το ρόλο της καταπιέστριας σε σχέση με τις έγχρωμες γυναίκες. Αδιαμφισβήτητες οδύνες ως καταπιέστριες κρατούν τις λευκές γυναίκες ξεχωρισμένες από τις έγχρωμες γυναίκες και τις μπερδεύουν με τέτοιο τρόπο ώστε να συμβιβάζονται με μικρές μεταρρυθμίσεις αντί με την αληθινή απελευθέρωση.

Οι γυναίκες καταπιέζονται παντού, αλλά οι γυναίκες επίσης καταπιέζουν και εκμεταλλεύονται άλλες γυναίκες. Αυτό το φαινόμενο έχει μια οικονομική βάση και η φυλή παίζει ένα ρόλο. Οι λευκές γυναίκες τα βάζουν η μια με την άλλη από ταξισμό και άλλες καταπιέσεις. Ύστερα, εξ αιτίας αυτών των τραυμάτων, αυτές καταπιέζουν τις έγχρωμες γυναίκες.

Από τα παλιά χρόνια μια μικρή ομάδα γυναικών δρούσαν ως φορείς καταπίεσης απέναντι στην πλειονότητα των γυναικών. Οι γυναίκες από τις κατέχουσες ή 'αρχοντικές' τάξεις, ιδιοκτησία οι ίδιες της άρχουσας τάξης των ανδρών (με σκοπό να γεννάνε τους κληρονόμους τους και να τους προσδίδουν κοινωνικό κύρος), χρησιμοποιούν άλλες γυναίκες ως οικιακές σκλάβες. Μια γυναίκα σκλάβα έκανε τις οικιακές δουλειές στο σπίτι του αφέντη της, υπηρετούσε τον αφέντη της (συμπεριλαμβανομένου και του σεξ), φρόντιζε τα παιδιά «του», και επίσης ικανοποιούσε τις ανάγκες της «κυρίας». Οι γυναίκες διαιρέθηκαν μ' αυτό τον τρόπο όχι μόνο στις πρώιμες δουλοκτητικές κοινωνίες αλλά επίσης στις φεουδαλικές κοινωνίες, στη σκλαβιά των μαύρων στις Ηνωμένες Πολιτείες και στη διάρκεια κάποιων φάσεων του καπιταλισμού.

Σήμερα οι έγχρωμες γυναίκες γενικά εργάζονται σε κακοπληρωμένες δουλειές που χαρακτηρίζονται ως παραδοσιακά γυναικείες. Μερικές από αυτές τις δουλειές – για παράδειγμα δουλειά γραφείου και οικιακές εργασίες – συνεπάγονται να δουλεύεις για τις γυναίκες της μεσαίας τάξης, επαγγελματίες, ή για τις πλούσιες γυναίκες. (Οι έγχρωμες δεν εκπροσωπούνται αρκετά στη μεσαία τάξη και στις δουλειές ως επαγγελματίες και λίγες από αυτές είναι πλούσιες. Όμως, όταν καταφέρνουν να πάρουν αυτές τις θέσεις, κι αυτές επίσης τείνουν να ασκούν ταξική καταπίεση σε λιγότερο εύπορες αδελφές τους).

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΣΧΟΛΗΘΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ. ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΣΧΟΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΛΙΜΑΚΑ. ΚΑΜΜΙΑ ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.

Ο παγκόσμιος καπιταλισμός έχει εντείνει την οικονομική διαφορά ανάμεσα στις χώρες του «βορά» και τις χώρες του «νότου» («Βοράς» και «Νότος» είναι μάλλον οικονομικές παρά αυστηρά γεωγραφικές κατηγορίες. Ο «Βοράς» αποτελείται από τις πλούσιες βιομηχανικές χώρες, που εκμεταλλεύονται τις χώρες του «Νότου», των οποίων οι λαοί είναι κυρίως έγχρωμοι άνθρωποι και οι φτωχότεροι στον κόσμο.) Το είκοσι τοις εκατό του παγκόσμιου πληθυσμού που ζει στις πλουσιότερες χώρες (στο «βορά») κερδίζει περίπου το ογδόντα πέντε τοις εκατό του παγκόσμιου εισοδήματος και καταναλώνει ένα ανάλογο μερίδιο από τους πόρους. Το φτωχότερο 20% του κόσμου μόλις επιβιώνει με το 1,45% του συνολικού παγκόσμιου εισοδήματος.

Φτώχεια, ρατσισμός και σεξισμός είναι αλληλοεξαρτώμενες όψεις της οικονομικής διαίρεσης σε «βορά-νότο». Παρόλο που όλες οι γυναίκες έχουν να πολεμήσουν ορισμένες πλευρές του σεξισμού – για παράδειγμα, οικονομική και πολιτική ανισότητα και βία ενάντια σ' αυτές ως γυναίκες – οι γυναίκες του «νότου»

υποφέρουν διαφορετικά από του «βόρα». Οι φτωχοί του κόσμου είναι κυρίως έγχρωμες γυναίκες και έγχρωμα παιδιά.

Η οικονομική κυριαρχία από τις πολυεθνικές εταιρείες διαμορφώνει όλους τους αγώνες των γυναικών. Η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού οδήγησε σε μια αναδιάρθρωση της εργασίας. Οι τρόποι που οι γυναίκες χρησιμοποιούνται για φτηνή εργασία αλλάζουν μαζί με τις διαφοροποιούμενες ανάγκες των οικονομιών που αντικαθιστούν η μια την άλλη, και για τις δύο τελευταίες δεκαετίες οι γυναίκες αποτέλεσαν την πλειονότητα των κακοπληρωμένων, σκληρά εργαζόμενων εργατών. Οι πολυεθνικές εταιρείες εκμεταλλεύονται όλο και περισσότερο αυτές τις γυναίκες, ιδιαίτερα στον οικονομικό «νότο» και δρέπουν τεράστια κέρδη.

Δεν είναι χρήσιμο να συγκρίνουμε και να διαβαθμίζουμε διάφορες μορφές σεξισμού.

Σε κάποια μέρη στον οικονομικό «νότο» υπάρχουν μερικές αποτρόπαιες μορφές σεξισμού, όπως «το κάψιμο της νύφης» (να καίνε τις γυναίκες για «μη ικανοποιητικές» προίκες), ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων και η βρεφοκτονία του θηλυκού. Ο ρατσισμός, η φτώχεια και η οικονομική εκμετάλλευση είναι οι βαθύτερες αιτίες αυτών των σεξιστικών πρακτικών. Παρόλο που ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός μπορεί να χρησιμοποιήθηκε για να *υπερασπιστεί* κάποιες από αυτές, δεν είναι η βασική *αιτία* τους αυτός.

Το να συγκρίνουμε και να «διαβαθμίζουμε» το σεξισμό σε διαφορετικές χώρες και κοινωνίες είναι μια λανθασμένη στάση και δεν οδηγεί σε πιο αποτελεσματική δουλειά ενάντια στο σεξισμό. Παρόλο που το να σε σκοτώνουν επειδή είσαι κορίτσι διαφέρει πολύ από το να σε υποτιμούν επειδή είσαι κορίτσι, χρειάζεται να στρέψουμε την προσοχή μας στο να τερματίσουμε όλες τις μορφές της σεξιστικής συμπεριφοράς, όχι στο να συγκρίνουμε τα διάφορα είδη της. Ίσως μια γυναίκα, ευνόητα, αισθάνεται τυχερή που μια ορισμένη μορφή σεξισμού δεν εφαρμόζεται σ' αυτή, αλλά δεν έχει νόημα να νιώθει ανώτερη γι' αυτό. *Όλες* οι μορφές σεξισμού, μαζί με τις καταγραφές οδύνης που αυτές συνεπάγονται, μπαίνουν σε εφαρμογή από τις καταπιεστικές κοινωνίες. *Όλες* είναι επιζήμιες για όλους τους ανθρώπους.

Οι κυβερνήσεις των «βόρειων» χωρών έχουν συγκρίνει και διαβαθμίσει διάφορα είδη σεξισμού ως ένα τρόπο να δικαιολογήσουν ρατσιστικές, милитарιστικές, πολιτικές και οικονομικές πολιτικές εναντίον των χωρών του «νότου». Οι κυβερνήσεις μερικών «νότιων» χωρών (για παράδειγμα, Ινδία, Ν. Αφρική, και Κίνα) έβαλαν μπρος πολιτικές υποστηρικτικές και προς το συμφέρον των γυναικών, αλλά αυτές σπάνια δημοσιεύονται στο «βόρα».

III. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΣΕΞΙΣΤΙΚΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ.

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΞΑΛΕΙΨΕΙ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ ΚΑΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΕΞΙΣΤΙΚΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΟΡΘΟΛΟΓΙΚΟΙ.

Οι ζωές των γυναικών βελτιώθηκαν.

Οι ζωές των γυναικών βελτιώθηκαν με κάθε διαδοχική φάση της κοινωνίας και του γυναικείου κινήματος. Οι παραδοσιακές πατριαρχικές δομές καταρρέουν στις χώρες

του οικονομικού «βορά». Η παραδοσιακή ανδροκρατούμενη οικογένεια – ιστορικά μια βασική κοινωνική μονάδα – άλλαξε σημαντικά σε πολλά σημεία. Υπάρχουν λιγότεροι περιορισμοί στα δικαιώματα των γυναικών και λιγότερα ανδρικά προνόμια. Πάρα πολλές γυναίκες εργάζονται εκτός σπιτιού και άντρες και γυναίκες δουλεύουν για να υποστηρίξουν τις οικογένειές τους. Οι γυναίκες πέτυχαν μεγαλύτερη ισότητα στην εκπαίδευση και πολύ περισσότερες γυναίκες είναι επαγγελματίες. Οι γυναίκες έκαναν επίσης πρόοδο στις περιοχές της υγείας, του αθλητισμού, των τεχνών και της πολιτικής και σε ορισμένες θρησκείες.

Η ανισότητα επιμένει

Παρόλα αυτά τα κέρδη, η ανισότητα επιμένει σε πάρα πολλούς θεσμούς. Η βία εναντίον των γυναικών αυξάνεται και περισσότερες γυναίκες είναι φτωχές. Επειδή τα παραδοσιακά ήθη (όπως το να παντρεύεται κάποια επειδή είναι έγκυος) έσπασαν, οι γυναίκες με παιδιά συχνά στερούνται την υποστήριξη και υποφέρουν οικονομικά. Παρόλο που υπάρχει περισσότερη ισότητα στο γάμο απ' ό,τι στο παρελθόν, τα σεξιστικά πρότυπα και ο εσωτερικευμένος σεξισμός επιμένουν. Οι γυναίκες αγωνίζονται ακόμα σκληρά εναντίον του σεξισμού στο σπίτι, στο χώρο εργασίας, στην πολιτική και θρησκεία, στο σύστημα φροντίδας για την υγεία, και σε κάθε άλλο σημαντικό θεσμό.

Ο σεξισμός αποκρύπτεται, «νέες» μορφές σεξισμού γεννιούνται και λανθασμένες αντιλήψεις για την απελευθέρωση προβάλλονται.

Καθώς οι λαοί αμφισβητούν το σεξισμό, οι καταπιεστικές κοινωνίες καταφεύγουν στα προσχήματα, το καμουφλάρισμα και στην απάτη σε μια προσπάθεια να τον συγκαλύψουν. Συχνά λέγεται ότι ο φεμινισμός «πέθανε». Λένε στις νέες γυναίκες ότι οι γυναίκες είναι τώρα ίσες, ή κι ακόμα πιο απελευθερωμένες και δυνατές από τους άνδρες. Οι κοινωνίες του «βορά» δημοσιοποιούν τον πιο κραυγαλέο σεξισμό του οικονομικού «νότου» με σκοπό να κάνουν τον τρόπο ζωής των γυναικών στο «βορά» να φαίνεται συγκριτικά εντάξει.

«Νέες» μορφές σεξισμού αναδύονται. Με την παγκόσμια διάδοση και κυριαρχία των πολυεθνικών εταιρειών οι γυναίκες - περισσότερο οι έγχρωμες –έχουν τώρα τις πιο κακοπληρωμένες και εξουθενωτικές δουλειές. Οι βιομηχανίες των πολλών δισεκατομμυρίων που εκμεταλλεύονται κυρίως τις γυναίκες – όπως η πορνογραφία, η διαφήμιση, οι βιομηχανίες ομορφιάς – έχουν αναπτυχθεί υπερβολικά.

Οι αναπτυγμένες τεχνολογίες και τα νέα καταναλωτικά προϊόντα παράγουν «νέες» μορφές σεξισμού και οι καταπιεστικές κοινωνίες τα παρουσιάζουν ως «απελευθέρωση». Για παράδειγμα, μια «απελευθερωμένη γυναίκα» σε μερικές περιπτώσεις είναι μια γυναίκα με το δικαίωμα της σεξουαλικής ελευθερίας και το δικαίωμα να αγοράζει μια ποικιλία από καταναλωτικά προϊόντα που «ανεβάζουν» ή αλλάζουν την εμφάνιση κάποιας. Αυτή η νέα, απατηλή «απελευθέρωση», που αποφέρει κέρδη στο μεγάλο κεφάλαιο, συνοδεύτηκε από καινούργιους αγώνες για τις γυναίκες: ανορεξία και βουλιμία, ιατρικοποίηση των συναισθημάτων, βίαιη μουσική και εικόνες στα Μ.Μ.Ε., σεξουαλικός εθισμός και ούτω καθεξής. Η καταναλωτική κουλτούρα έχει ευτελίσει τη ζωή όλων των γυναικών. Ο σεξισμός κάθε άλλο παρά «πέθανε».

Για να λύσουμε τις αντιφάσεις μέσα στο γυναικείο κίνημα, χρειαζόμαστε καλοσχεδιασμένα προγράμματα.

Μερικά γυναικεία θέματα εμπεριέχουν αντιφάσεις που είναι δύσκολο να λυθούν. Οι γυναίκες θα έπρεπε να έχουν το δικαίωμα να τερματίσουν μια εγκυμοσύνη, όμως πολλές από μας θεωρούν ένα έμβρυο ως μια ανθρώπινη ζωή. Η πορνογραφία πρέπει να αμφισβητηθεί αλλά όχι περιορίζοντας μια λογική ελευθερία έκφρασης ή προκαλώντας μη αναγκαία λογοκρισία. Οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να γεννούν τα δικά τους παιδιά αλλά οι νέες αναπαραγωγικές μέθοδοι ίσως είναι ανήθικες και τα ανεπιθύμητα παιδιά (κυρίως στον οικονομικό «νότο») ίσως γίνουν αντικείμενο εκμετάλλευσης από καταπιεστικές πρακτικές υιοθεσίας.

Για να λύσουμε αυτές τις αντιφάσεις, χρειαζόμαστε καλοσχεδιασμένα προγράμματα και ένα δυνατό διεθνές κίνημα γυναικών, αποφασισμένο να θέσει τέρμα στο σεξισμό και να απελευθερώσει όλες τις γυναίκες.

Πρέπει να αλλάξουμε τους «θεσμούς» της σεξιστικής καταπίεσης.

Στη Σ.Α αναγνωρίσαμε από νωρίς την καταπίεση των γυναικών και αναπτύξαμε πολλούς τρόπους να εργαστούμε πάνω σ' αυτό το θέμα. Κατανοούμε ότι κάναμε εξαιρετική δουλειά πάνω στο σεξισμό στα πρώτα χρόνια και ότι έχουμε κάνει εξαιρετική δουλειά σχετικά με την εσωτερικευμένη καταπίεση των γυναικών, αλλά δεν αναλύσαμε συστηματικά το σεξισμό μέσα σε κάθε θεσμό ξεχωριστά. Αποφασίσαμε να υιοθετήσουμε αυτή την προσέγγιση και να σκεφτούμε πώς θα αλλάξουμε ή θα καταργήσουμε τους θεσμούς που συνεχίζουν την καταπίεση των γυναικών. (Η Προσωρινή Πολιτική για την Απελευθέρωση των Ανδρών προσφέρει κάποιες σκέψεις πάνω σ' αυτή την προσέγγιση).

Το παγκόσμιο γυναικείο κίνημα αγωνίστηκε, στο μεγαλύτερο μέρος του, για αποσπασματικές μεταρρυθμίσεις. Και ακόμα κι έτσι – π.χ. στις ποσοτώσεις¹ ή στο δικαίωμα μιας γυναίκας να τερματίζει μια εγκυμοσύνη – έχει να αμυνθεί απέναντι σε διαρκείς επιθέσεις. Βλέπουμε ότι χρειαζόμαστε πρόγραμμα που θα μετασχηματίζει τους «θεσμούς» (με την πλατειά έννοια – για παράδειγμα το σύστημα φροντίδας υγείας) στους οποίους ο σεξισμός είναι βαθιά ριζωμένος και σε μεγάλο βαθμό αδιαμφισβήτητος. Μερικοί «θεσμοί» - η αναπαραγωγή, ο γάμος και η ανατροφή των παιδιών, η εργασία και ο χώρος εργασίας, οι βιομηχανίες του σεξ, και η βιομηχανία της ομορφιάς – ενσωματώνουν ιδιαίτερος καταπιεστικά στοιχεία. Πρόσθετοι «θεσμοί» που παίζουν καταπιεστικούς ρόλους περιλαμβάνουν τον καταναλωτισμό, το εκπαιδευτικό σύστημα, τα ιδρύματα φροντίδας υγείας, το σύστημα «ψυχικής υγείας», τα πολιτικά συστήματα και τους θρησκευτικούς θεσμούς.

Πρέπει να βάλουμε τέλος στους «μηχανισμούς» σεξιστικής καταπίεσης.

Χρειαζόμαστε επίσης ένα πρόγραμμα που θα τερματίσει ό,τι μπορεί να ονομαστεί «μηχανισμοί» σεξιστικής καταπίεσης. Ιδιαίτερα καταπιεστικοί «μηχανισμοί» περιλαμβάνουν τον εσωτερικευμένο σεξισμό, τη βία ενάντια στη γυναίκα και τη σεξουαλική εκμετάλλευση της γυναίκας. Πρόσθετοι «μηχανισμοί» που παίζουν καταπιεστικούς ρόλους περιλαμβάνουν την καταπίεση στη βάση φύλου/σεξουαλικής ταυτότητας και το σεξισμό στις σχέσεις με τους άνδρες.

¹ Ποσοτώσεις είναι η θέσπιση νόμων και πολιτικών για την υποστήριξη των ευκαιριών εκπαίδευσης ή απασχόλησης ομάδων που είναι στόχοι διακρίσεων.

Παρόλο που οι άνδρες είναι «φορείς της καταπίεσης» σ' αυτούς τους θεσμούς και στη λειτουργία αυτών των μηχανισμών, όλοι αυτοί οι θεσμοί και μηχανισμοί καταπιέζουν και υποβιβάζουν και τους άνδρες όπως και τις γυναίκες και άνδρες και γυναίκες θα πρέπει να δουλέψουν μαζί για να τους αλλάξουν. Χρειαζόμαστε μια καινούργια φάση στην απελευθέρωση της γυναίκας, στην οποία οι γυναίκες θα ηγηθούν ακόμα πιο πλατιά και γυναίκες και άνδρες θα παλέψουν δίπλα-δίπλα για να βάλουν τέλος στο σεξισμό και στην καταπίεση των ανδρών.

IV. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ. ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΗΓΗΘΟΥΝ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ

Για να καταργήσουμε το σεξισμό πρέπει να αντικαταστήσουμε τις παρούσες καταπιεστικές κοινωνίες με άλλες ορθολογικές. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε να πετύχουμε, για παράδειγμα, καλή φροντίδα για όλα τα παιδιά ή ένα τέλος στη βία εναντίον των γυναικών. Για να πετύχουμε λογική φροντίδα για τα παιδιά πρέπει να αναδομήσουμε την εργασία και για τον άνδρα και για τη γυναίκα. Η βία εναντίον των γυναικών είναι ένα αναπόσπαστο μέρος της γενικής βίας στις καταπιεστικές κοινωνίες. Επομένως, για να τερματίσουμε τη βία εναντίον των γυναικών πρέπει να τερματίσουμε τη γενική χρήση βίας – ακόμα και στο στρατό. Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε εναντίον των επί μέρους εκδηλώσεων του σεξισμού, αλλά για τη μόνιμη και πλήρη αλλαγή πρέπει να αντιμετωπίσουμε όλες τις μορφές της καταπίεσης, και αυτό σημαίνει την αντικατάσταση των καταπιεστικών κοινωνιών με άλλες ορθολογικές.

Οι γυναίκες αποτελούν την πλειοψηφία του ανθρώπινου πληθυσμού. Είμαστε μια από τις μεγαλύτερες καταπιεσμένες ομάδες, και εν μέρει συμπίπτουμε με κάθε άλλη καταπιεσμένη ομάδα, εκτός από την καταπίεση των ανδρών. Παρά την καταπίεσή μας ως γυναίκες, και μερικές φορές εξ αιτίας αυτής, μερικές από μας διατήρησαν κάποια ανοιχτά παράθυρα στην ανθρωπιά –για παράδειγμα μια κατανόηση για τη σημασία των κοινωνικών σχέσεων και καλύτερη πρόσβαση στην εκτόνωση. Αυτά τα παράθυρα μας δίνουν μια σημαντική προοπτική για τη βασική κοινωνική αλλαγή και μια ικανότητα να την επιδιώξουμε λογικά.

Με όλους τους περιορισμούς του, το παγκόσμιο γυναικείο κίνημα δημιούργησε τις τελευταίες δεκαετίες ένα θαυμαστό παγκόσμιο δίκτυο. Αυτό το δίκτυο ξεπερνάει σε έκταση και στενές επαφές οποιοδήποτε άλλο δίκτυο καταπιεσμένων πληθυσμών. Οι γυναίκες είναι έτοιμες και έχουν να αντιμετωπίσουν την πρόκληση να παίξουν έναν ηγετικό ρόλο στην αλλαγή της κοινωνίας.

V. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΜΕ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΡΜΑΤΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ.

Παρακάτω προβάλλουμε τις αρχές ενός προσωρινού προγράμματος για την εξάλειψη του σεξισμού.

Νταϊάν Μπάλσερ
Sisters, αρ. 11, σελίδες 3-7

ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ

της Νταϊάν Μπάλσερ (Diane Balsler)

Τα σχέδια δράσης είναι διαφορετικά από τις προτάσεις πολιτικής – είναι οι εξειδικευμένες δραστηριότητες που απορρέουν από τις προτάσεις πολιτικής. Στο σχέδιο δράσης που ακολουθεί, επιλέξαμε έξι θεσμούς στους οποίους οι γυναίκες ως ομάδα είναι οι κύριοι «στόχοι» της καταπίεσης καθώς και τρεις σημαντικούς «μηχανισμούς» της σεξιστικής καταπίεσης. Έχουμε απαριθμήσει και άλλους σημαντικούς θεσμούς αλλά θα θέλαμε η έμφαση να δοθεί στην πρώτη κατηγορία.

Για τους θεσμούς και τους μηχανισμούς αυτούς επιστρατεύσαμε το όραμά μας για μια μελλοντική κοινωνία ελεύθερη από κάθε παραλογισμό, αναφέροντας παράλληλα μέσα σε λίγες παραγράφους την τρέχουσα κατάσταση του κάθε θεσμού και τον τρόπο με τον οποίο αυτός διαμορφώθηκε. Για ν' αποφύγουμε τις επαναλήψεις δεν προσθέσαμε - αν και θα μπορούσαμε να το είχαμε κάνει - σε κάθε παράγραφο σχετική με το «όραμα» το ακόλουθο: Επειδή ο σεξισμός και η εσωτερικευμένη καταπίεση θα έχουν εξαλειφθεί, καμία γυναίκα απολύτως δεν θα συμβιβάζεται με τίποτα λιγότερο από τα πάντα.

Οι πρώτες αυτές περιγραφές δεν περιλαμβάνουν τις στρατηγικές που προτείνονται. Πριν πραγματοποιηθούν τα συνέδρια θέλουμε να γίνουν συζητήσεις και ομάδες εκτόνωσης όπου οι γυναίκες: 1^{ον} θα σκεφτούν διεξοδικά τους τρόπους με τους οποίους η φυλή και το φύλο διαπλέκονται σε κάθε έναν από τους θεσμούς και 2^{ον} θα αναπτύξουν στρατηγικές για να αλλάξουν και να μεταβάλλουν κάθε έναν από αυτούς τους θεσμούς σύμφωνα με το όραμα τού πώς θα ήταν χωρίς τον σεξισμό. (Το άρθρο «The Human Male: A Men's Liberation Draft Policy»/ «Το ανθρωπινό αρσενικό: μια πολιτική πρόταση για την απελευθέρωση των αντρών» έχει καλά παραδείγματα στρατηγικών.)

Αν και δεν θα παρακολουθήσουν τα συνέδρια όλες οι γυναίκες της Κοινότητας, ελπίζουμε ότι κάθε γυναίκα μέσα στην Κοινότητα θα έχει την ευκαιρία να συμμετέχει σε μια τοπική δραστηριότητα που θα είναι επικεντρωμένη στους παραπάνω στόχους.

Θα δούμε παρακάτω τους θεσμούς και τους «μηχανισμούς».

ΒΑΣΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ

1. Η οικονομία και η εργασία.
2. Θεσμοί που αφορούν την αναπαραγωγή.
3. Το μεγάλωμα των παιδιών.
4. Η «βιομηχανία» της «ομορφιάς».
5. Ο γάμος.
6. Οι «βιομηχανίες» του σεξ.

ΒΑΣΙΚΟΙ «ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ» ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ

1. Η εσωτερικευμένη καταπίεση.
2. Η βία κατά των γυναικών.
3. Το σεξ και η σεξουαλική θυματοποίηση.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Σε ένα μέλλον χωρίς καταπίεση, οι πόροι παγκόσμια θα κατανέμονται ισότιμα, και οι γυναίκες θα συμμετέχουν υπεύθυνα και στοχαστικά στην παραγωγή, αναπαραγωγή και κατανάλωση. Κάθε εργασία θα έχει την αξία της και κάθε εργασία θα συμβάλλει στην ανθρώπινη επιβίωση και άνθιση. Κάθε γυναίκα θα συμβάλλει ανάλογα με τις ικανότητές της και θα παραλαβαίνει το δίκαιο αντάλλαγμα που χρειάζεται.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Οι ταξικές κοινωνίες προάγουν κάθε είδους ανισότητες. Οι οικονομικές ανισότητες που βασίζονται στον σεξισμό υπήρχαν από πολύ παλιά στις περισσότερες ταξικές κοινωνίες που γνωρίζουμε. Όπως συμβαίνει σε κάθε άλλη καταπίεση, αυτό που υπάρχει στη βάση της γυναικείας καταπίεσης είναι η οικονομική εκμετάλλευση. Η κυρίαρχη τάξη της κοινωνίας παίρνει από τα χέρια των γυναικών την αξία που παράγεται από την εργασία τους. Το αναμενόμενο από όλες τις γυναίκες είναι να κάνουν την απλήρωτη δουλειά της τεκνοποίησης και του μεγαλώματος των παιδιών. Από την αρχή των ταξικών κοινωνιών, οι δυο αυτές λειτουργίες έγιναν η δικαιολογία για την καταπίεση των γυναικών και για την περαιτέρω εκμετάλλευση του μόχθου τους.

Σήμερα η πλειονότητα των γυναικών του κόσμου μεγαλώνουν στη φτώχεια και παραμένουν φτωχές σε όλη τη ζωή τους. Η πλειονότητα των ενήλικων φτωχών είναι γυναίκες («η φτώχεια είναι γένους θηλυκού»). Οι γυναίκες αποτελούν το 51% του πληθυσμού της γης. Εργάζονται τα 2/3 (δύο τρίτα) των ωρών εργασίας παγκοσμίως. Παίρνουν το 10% του παγκόσμιου εισοδήματος και έχουν στην κατοχή τους λιγότερο από 1% της παγκόσμιας περιουσίας. Η οικονομική παγκοσμιοποίηση και αναδιαμόρφωση του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού έχουν επιταχύνει αυτές τις τάσεις και χρησιμοποιούν τον σεξισμό για να εκμεταλλευτούν τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους.

Οι περισσότερες ενήλικες γυναίκες εργάζονται σε δυο δουλειές. Στον οικονομικό “βορρά”, κάνουν απλήρωτη δουλειά στο σπίτι και υποτιμημένη δουλειά στη μισθωτή εργασία, όπου κερδίζουν λιγότερα λεφτά από τους άντρες. Στον οικονομικό “νότο”, οι περισσότερες ενήλικες γυναίκες δουλεύουν σαν απλήρωτες μητέρες και σαν εργάτριες στο σπίτι. Εδώ επίσης, η πλειονότητα των εργαζόμενων σε αγροτικές δουλειές και οι κακοπληρωμένοι εργαζόμενοι είναι γυναίκες.

ΘΕΣΜΟΙ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Στο μεγαλύτερο μέρος της ανθρώπινης ιστορίας, οι άνθρωποι έπρεπε να αγωνιστούν για να εξασφαλίσουν την επιβίωση του είδους μας. Η τεκνοποίηση υπήρξε ένας φράχτης κατά της αποδυνάμωσης του είδους. Στο μέλλον, σε καινούργιες συνθήκες, είναι πιθανόν ότι μόνο μερικές γυναίκες και άντρες θα παράγουν νέα ζωή και αυτό θα το κάνουν μόνο όταν χρειάζεται περισσότερος κόσμος και λαμβάνοντας υπόψη την ευημερία του πλανήτη. Για να εξαλειφθεί ο υπερπληθυσμός, μπορεί να χρειαστεί να γεννιούνται λιγότερα παιδιά. Κάθε παιδί τότε θα έχει άφθονα υλικά και συναισθηματικά αποθέματα ώστε να έχει μια πλήρη ανάπτυξη. Όλες οι γυναίκες (και οι άντρες) θα είναι σε θέση να έχουν σημαντικές σχέσεις με τα νεαρά άτομα (βλέπε κεφάλαιο «Το μέγαλωμα των παιδιών»). Οι διαφορετικοί ρόλοι των γυναικών και των αντρών στην αναπαραγωγή δεν θα διαμορφώνουν τότε πλέον παράλογα τις ζωές των γυναικών ή των αντρών.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η ικανότητα των γυναικών να γεννούν παιδιά υπήρξε μέχρι τώρα μια πολύτιμη και ζωτική λειτουργία, αναγκαία για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους. Με την έλευση των ταξικών κοινωνιών, ο ρόλος των γυναικών στην αναπαραγωγή χρησιμοποιήθηκε ως δικαιολογία για να καταπιεστούν και να καθυποταχθούν οι γυναίκες. Δεν υπάρχει τίποτα στον αναπαραγωγικό ρόλο των γυναικών που να δικαιολογεί την καταπίεση. Υπήρξε και εξακολουθεί να υπάρχει άγρια καταπίεση σχετισμένη με την πράξη της τεκνοποίησης. Κατά τη διάρκεια της σύλληψης και της εγκυμοσύνης μέχρι να τη φέρουν εις πέρας, οι γυναίκες υφίστανται πολλές περιττές ταλαιπωρίες, όπως ανεπαρκή τροφή και πεινχρή ιατρική φροντίδα.

Όπως οι γυναίκες έτσι και τα παιδιά έχουν συχνά αντιμετώπιση σαν να ήταν ιδιοκτησία των ενήλικων αντρών. Τα παιδιά των γυναικών της τάξης των εχόντων έχουν μετατραπεί σε ιδιοκτησία των αντρών ως μελλοντικοί «έχοντες». Άλλες γυναίκες εξασφαλίζουν στον κόσμο εργάτες. Οι γυναίκες δεν υπήρξαν ελεύθερες να ακολουθήσουν τα όνειρα που έκαναν για τα παιδιά τους ή να ενθαρρύνουν τα παιδιά τους να ακολουθήσουν τα δικά τους όνειρα. Στην πράξη, έχουν εξαναγκαστεί να πραγματοποιούν τους στόχους της καταπιεστικής κοινωνίας.

Σήμερα, στον οικονομικό «βορρά», οι γυναίκες περνούν λιγότερο από παλιά μέρος της ζωής τους γεννώντας και φροντίζοντας μικρά παιδιά. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι υπάρχει πρόσβαση στην αντισύλληψη, στο ότι έχουν περισσότερες ευκαιρίες έξω από το σπίτι και στο ότι ζουν περισσότερο. Η αναπαραγωγή δεν καθορίζει στο βαθμό που το έκανε παλιότερα την αξία των γυναικών.

Στο μεγαλύτερο μέρος του οικονομικού «βορρά» είναι κοινώς αποδεκτό ότι μια γυναίκα έχει το «δικαίωμα να επιλέξει» αν θα κάνει παιδιά ή όχι (παρόλο που ο σεξισμός έχει εμποδίσει κατά πολύ την ικανότητα των γυναικών να επιλέγουν ελεύθερα σ' αυτό τον τομέα, όταν δεν έχουν στη διάθεσή τους την εκτόνωση). Γι' αυτό το λόγο, υπάρχει πρόσβαση στην αντισύλληψη και η κοινή γνώμη στην πλειοψηφία της υπεράσπισε το δικαίωμα της γυναίκας να επιλέξει μια έκτρωση*. Επίσης είναι αποδεκτή η ιδέα – αλλά όχι κατ' ανάγκη και η πρακτική – της φροντίδας ενός παιδιού έξω από το σπίτι.

Στον οικονομικό «νότο» (με εξαίρεση την Κίνα) οι περισσότερες γυναίκες περνούν ακόμα πολλά χρόνια αναπαράγοντας και φροντίζοντας παιδιά. Η αναπαραγωγή και ο υπερπληθυσμός πάνε ακόμα χέρι-χέρι με την φτώχεια, τον ρατσισμό, και τον σεξισμό. Οι γυναίκες έχουν να αντιμετωπίσουν τεράστια προβλήματα υγείας που σχετίζονται με την εγκυμοσύνη και τη γέννα.

Στο μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, το αναμενόμενο από τις γυναίκες είναι να κάνουν παιδιά και να τα μεγαλώσουν. Θεωρείται ανατρεπτικό να τους προτείνει κανείς να κάνουν κάτι άλλο. Η ιδέα να φέρει κανείς νέα πνοή στα ζητήματα της αναπαραγωγής δεν είναι ακόμα ευρέως αποδεκτή. Οι γυναίκες παίρνουν συχνά αποφάσεις που είναι αντίθετες με τα συμφέροντά τους. Οι γυναίκες χρειάζονται μια ευκαιρία να σκεφτούν από την αρχή κάθε πτυχή της ζωής τους. Στην παρούσα κοινωνία που καταρρέει, μια λογική λήψη απόφασης όσον αφορά την αναπαραγωγή, θα έπρεπε να υπολογίσει τι προωθεί την απελευθέρωση των γυναικών και την ευημερία όλων των ανθρώπων, παράλληλα με τις ατομικές επιθυμίες της κάθε γυναίκας.

Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ

Δεν υπάρχει ακόμα πλήρως βέβαιος και ασφαλής τρόπος αντισύλληψης. Πολλές γυναίκες έχουν στερηθεί τη δυνατότητα να αποφασίσουν για τον εαυτό τους

* Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχει ένα ισχυρό κίνημα που αντιτίθεται σ' αυτό το δικαίωμα επιλογής.

και να είναι οι ίδιες υπεύθυνες για την αντισύλληψη, ακριβώς όπως ακόμα αγωνίζονται να είναι υπεύθυνες με έξυπνο τρόπο για τη σεξουαλική τους ζωή.

ΕΚΤΡΩΣΗ

Η δουλειά της εκτόνωσης που έχουμε κάνει γύρω από την πρώιμη ζωή μας, συμπεριλαμβανομένων και των προ της γέννησης αναμνήσεων, μας παρέχει αποδείξεις ότι το έμβρυο είναι μια ανθρώπινη ζωή και ότι η έκτρωση είναι αφαίρεση μιας ανθρώπινης ζωής. Εντωμεταξύ οι γυναίκες ζουν ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες – μέσω του βιασμού, της αιμομιξίας, του εξαναγκασμού, της πίεσης της κοινωνίας να είναι σεξουαλικά ενεργές, της πίεσης να είναι μητέρες, της αποτυχίας της αντισύλληψης και των φραγμών που έχουν λόγω του σεξισμού στο να σκεφτούν και να πράξουν με υπευθυνότητα. Μέχρις ότου αυτοί οι παράγοντες πάψουν πλέον να επηρεάζουν τις γυναίκες, η έκτρωση πρέπει να είναι μια διαθέσιμη επιλογή. Παρ' όλ' αυτά ο στόχος είναι να εξαλειφθεί η ανάγκη για έκτρωση, εξαλείφοντας πρώτ' απ' όλα τον σεξισμό και υποστηρίζοντας τις γυναίκες να αποφασίζουν τότε και αν θέλουν να γίνουν μητέρες.

Μπορούμε να βοηθήσουμε τις γυναίκες να χρησιμοποιήσουν την διαδικασία της εκτόνωσης καθώς θα στοχάζονται γύρω από τη σεξουαλική τους δραστηριότητα και όσον αφορά το να είναι μητέρες.

ΑΝΑΠΗΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ

Καμιά φορά οι γονείς εύχονται να έχουν «τέλεια» παιδιά. Ο προγεννητικός μαγνητικός έλεγχος διαπιστώνει ποια έμβρυα έχουν αναπηρίες κι έτσι αυτά μπορεί να αποβληθούν με έκτρωση. Ένα ανάπηρο παιδί θεωρείται ανεπιθύμητο, άποψη εντελώς αντίθετη με ό,τι γνωρίζουμε για το πόσο πολύτιμο είναι κάθε ανθρώπινο πλάσμα. Η άποψη αυτή υποσκάπτει την αίσθηση αποδοχής που έχει κάθε άνθρωπος, είτε ανάπηρος είτε όχι. Χρειάζεται να καλωσορίσουμε όλα τα νέα άτομα, όχι να προσπαθούμε να δημιουργήσουμε παιδιά σύμφωνα με προκαθορισμένα πρότυπα. Οι γονείς των ανάπηρων παιδιών πρέπει να έχουν βοήθεια αρκετή ώστε να ανταποκριθεί στις ανάγκες τους.

Η ΓΕΝΝΑ

Η πρόοδος στην τεχνολογία και στην ιατρική καθώς και οι γενικότερες υπέρ των γυναικών βελτιώσεις στην κοινωνία, έχουν φέρει κάποια πραγματικά οφέλη σε μερικές γυναίκες (και παιδιά) όσον αφορά τη γέννα. Παραδείγματος χάρη, στον οικονομικό «βορρά» έχουμε χαμηλότερη μητρική και παιδική θνησιμότητα. Δυστυχώς ο δείκτης θνησιμότητας παραμένει υψηλός στον οικονομικό νότο.

Η παραδοσιακή γνώση των γυναικών σχετικά με την γέννα συχνά αγνοείται και υποσκελίζεται από ιατρικά κατεστημένα χωρίς ευαισθησία.

Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Η νέα τεχνολογία της αναπαραγωγής –για παράδειγμα, η γονιμοποίηση στο σωλήνα- έχει καταστήσει δυνατό για τις γυναίκες να συλλαμβάνουν χωρίς σεξουαλική πράξη. Μια γυναίκα μπορεί να κάνει παιδιά ακόμα και αν η σεξουαλική πράξη κατά τη διάρκεια της εποχής της γονιμότητάς της ήταν πολύ προβληματική σαν συνέπεια του σεξισμού, αν και αυτή η πιθανότητα επιλογής είναι πολύ ακριβή για τις περισσότερες γυναίκες. Οι νέες τεχνολογίες της αναπαραγωγής, αν και εν δυνάμει βοηθητικές, εξακολουθούν να πιέζουν τις γυναίκες να τεκνοποιήσουν. Γι' αυτές μπορεί να σημαίνει ότι υποβάλλονται σε υπερβολική ιατρική παρέμβαση, αντί να τους

προσφερθεί η ευκαιρία να θρηνήσουν την ανικανότητά τους να τεκνοποιήσουν και επίσης την ανικανότητά τους να ανεχθούν τη συνουσία.

Υπάρχουν επίσης ηθικά ζητήματα που χρειάζεται να θέσουμε γύρω από κάποιες από τις νέες τεχνολογίες αναπαραγωγής.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΩΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Οραματιζόμαστε κοινωνίες στις οποίες είναι δυνατό να γίνει εξαιρετική δουλειά για το μέγλωμα των παιδιών, όπου το μέγλωμα των παιδιών θα είναι μια δουλειά που τυγχάνει ύψιστης εκτίμησης και όπου όλοι και ο καθένας θα δίνει αξία στα παιδιά και θα αναλαμβάνει ευθύνη για τη φροντίδα τους. Το μέγλωμα των παιδιών θα ανταμείβεται καλά με επαρκή οικονομική, κοινωνική, και συναισθηματική υποστήριξη για όσους μεγαλώνουν παιδιά. Η δουλειά αυτή δεν θα περιορίζεται σε ένα φύλο. Καλά οργανωμένες ομάδες, που θα αποτελούνται από γυναίκες και άντρες, από βιολογικούς και μη-βιολογικούς γονείς, από ανθρώπους διαφόρων ηλικιών, θα δεσμεύονται με το μέγλωμα συγκεκριμένων παιδιών. (Δεν προβλέπουμε ακόμη με λεπτομέρειες, πώς αυτές οι ομάδες θα μπορούσαν να συντονιστούν με την «οικογένεια» ή με «σπιτικές» δομές για τα παιδιά, ή πώς θα σχετίζονταν μεταξύ τους τα μέλη της ομάδας, αλλά οραματιζόμαστε ευρεία και θερμή ανθρώπινη παροχή για όλα τα παιδιά και τους ενήλικες που είναι μέσα σε αυτή τη διαδικασία).

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Στις ταξικές κοινωνίες οι γυναίκες πάντα φορτώθηκαν την ολοκληρωτική ευθύνη για το μέγλωμα των παιδιών. Στις κοινωνίες των σκλάβων, στο φεουδαρχικό σύστημα, και στις πρώτες καπιταλιστικές κοινωνίες, οι γυναίκες μέγλωναν τα παιδιά και οι άντρες τις είχαν στην ιδιοκτησία τους.

Η κοινωνία καταπιέζει τις μητέρες ως γονείς επιπρόσθετα στο γεγονός ότι τις καταπιέζει σαν γυναίκες. Η δουλειά τους, που έχει μεγάλη αξία, υποτιμάται σχεδόν σε όλα τα μήκη και πλάτη. Μια αποδεκτή από όλους «αρχή» είναι ότι οι γονείς δεν πληρώνονται για μια δουλειά που κάνουν καθημερινά σε 24ωρη βάση και από την οποία δεν έχουν παρά ελάχιστη ή καθόλου ξεκούραση. Οι γονείς είναι γενικά απομονωμένοι και παίρνουν ελάχιστη υποστήριξη για τη δουλειά τους. Στις ταξικές κοινωνίες, οι γυναίκες είναι γενικά εκείνες που κάνουν το μεγαλύτερο μέρος της γονεϊκής δουλειάς.

Ο βιολογικός ρόλος των γυναικών στην αναπαραγωγή (εγκυμοσύνη, γέννα, φροντίδα του βρέφους) έχει χρησιμοποιηθεί ως η κύρια δικαιολογία για την καταπίεση των γυναικών. Η φροντίδα των παιδιών είναι ένα από τα πιο σημαντικά έργα στην κοινωνία. Παρ' όλα αυτά, μέσα στις συνθήκες της καταπίεσης, η μητρότητα έχει περιορίσει σημαντικά τις ζωές των γυναικών. Οι μητέρες βιώνουν σε βάθος την γυναικεία καταπίεση. Το επάγγελμα της μητέρας – ως κύριας, αποκλειστικής, απλήρωτης παραμάνας παιδιών – είναι αυτό που προσδοκάται από όλες σχεδόν τις γυναίκες και εξακολουθεί να καθορίζει τις ζωές της πλειονότητας των γυναικών. Μια πολύ πρόσφατη εκδοχή αυτής της προσδοκίας στον οικονομικό «βορρά», υπήρξε η «θεοποίηση της μητρότητας» και της οικοκυρικής. Το προσδοκώμενο από τις γυναίκες ήταν να μείνουν στο σπίτι και να εργάζονται ως νοικοκυρές και ως μητέρες σε 24ωρη βάση. Οι περισσότερες γυναίκες τώρα στον οικονομικό «βορρά» εργάζονται τουλάχιστον σε δυο δουλειές – στην μισθωτή εργασία και στο σπίτι. Αν και δεν είναι πλέον υποχρεωμένες να αρκεστούν αποκλειστικά στο σπίτι, το ζητούμενο από τις περισσότερες γυναίκες είναι να έχουν την πρωταρχική ευθύνη για τα παιδιά, και αυτή είναι η δουλειά που καθορίζει την επαγγελματική ζωή των γυναικών απ' άκρη σ' άκρη στην κοινωνία. Ακόμα το προσδοκώμενο από τις γυναίκες και αυτό για

το οποίο ενθαρρύνονται είναι να γίνουν μητέρες, ακόμα και εκεί όπου επικρατούν οι ιδέες για το «δικαίωμα στην επιλογή». Και όταν έχουν κάνει την επιλογή, τόσο οι μητέρες όσο και οι μη-μητέρες τιμωρούνται για τις επιλογές τους.

Στον οικονομικό «νότο» οι γυναίκες είναι μητέρες πολλών παιδιών, και πολλές έχουν κάνει επίσης αγροτικές εργασίες, δουλειά στο εργοστάσιο ή άλλες πληρωμένες δουλειές.

Ακόμα και στις σημερινές καταπιεστικές συνθήκες, το μέγαλωμα των παιδιών μπορεί να φέρνει χαρά στους ενήλικες που ασχολούνται με αυτό. Δεδομένης της εκμετάλλευσης που υπάρχει σε άλλες μορφές εργασίας, αυτή μπορεί να είναι, και συχνά δίνει την αίσθηση ότι είναι, μια από τις δουλειές που έχει πολύ περισσότερο νόημα από όλες τις άλλες δουλειές. Όταν οι άνθρωποι μιλούν για την «ανταμοιβή» που έχει το μέγαλωμα των παιδιών, αυτό περιέχει τόσο οίηση όσο και αλήθεια.

Η «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ» ΤΗΣ «ΟΜΟΡΦΙΑΣ»

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Όταν δεν θα υπάρχει σεξισμός, δεν θα υπάρχει και η «βιομηχανία» της «ομορφιάς». Όλοι θα ξέρουν ότι όλες οι γυναίκες είναι μοναδικά όμορφες (με τους ανθρώπινους όρους) χωρίς να χρειάζεται να «επεκτείνουν» κάτι μέσα από τη βιομηχανία της «ομορφιάς». Όλα τα ανθρώπινα πλάσματα θα είναι ελεύθερα να διακοσμήσουν ή όχι τους εαυτούς τους – όπως τους ταιριάζει και όπως νομίζουν σε κάθε περίπτωση – για λόγους που έχουν να κάνουν με την πολιτιστική κληρονομιά, την τέχνη, το στιλ, το θέατρο, τον εορτασμό, την προσέγκυση της προσοχής, την πλάκα, την επικοινωνία και την εκτόνωση. Τα ανθρώπινα όντα θα έχουν βρει τρόπους να απαλλαγούν από την καταπίεση της γεροντικής ηλικίας και τον επώδυνο ανταγωνισμό σ' αυτό τον τομέα. Όλα τα ανθρώπινα όντα θα έχουν πρόσβαση σε ένα υγιεινό περιβάλλον, σε θρεπτική τροφή και σε κάθε τι που δίνει δύναμη και σωματική ευεξία.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Γνωρίζουμε πολλές κοινωνίες που έχουν τον αυτοματισμό να αξιολογούν και να ταξινομούν τις γυναίκες με παγωμένο και αστόχαστο τρόπο παίρνοντας ως βάση την εμφάνιση. Αυτό το είδος της «ελκυστικότητας» καθόρισε την αξία και το πόσο αποδεκτή θα είναι μια γυναίκα. Η ερωτική της ελκυστικότητα συχνά προήλθε από μια εμφάνιση που υποδηλώνει ότι η γυναίκα αυτή μπορεί να γεννήσει ρωμαλέα και υγιή παιδιά. Μπορεί επίσης να σημαίνει μια νεανική εμφάνιση, πράγμα που συνδέεται, για παράδειγμα, με την απομόνωση των αντρών στην εφηβεία τους. Μια άλλη πλευρά αυτής της «ελκυστικότητας» είναι συχνά μια εμφάνιση που υπονοεί ότι η γυναίκα είναι πρόθυμη να «ανταποκριθεί» στις παγωμένες επιθυμίες για προσοχή που τρέφει ένας άντρας. Οι γυναίκες, ιδιαίτερα εκείνες των πλουσιότερων τάξεων, έχουν συχνά θεωρηθεί «εξαρτήματα» των αντρών. Τα ρούχα και η εμφάνιση μιας γυναίκας μπορούσαν να επεκτείνουν την αίγλη του «αφέντη». Το δέσιμο των ποδιών, οι κορσέδες, τα ψηλά τακούνια, η πλαστική χειρουργική, όλα είναι επιβλαβή για το σώμα, τείνουν να αποδώσουν στη γυναίκα μια εμφάνιση δουλοπρεπή, και έχουν αφήσει στις γυναίκες οδυνηρές καταγραφές.

Στην τρέχουσα κατάσταση του καπιταλισμού, συνεχώς αυξανόμενα κέρδη προκύπτουν από την πώληση των προϊόντων και των υπηρεσιών ομορφιάς στις γυναίκες. Οι πολυδισεκατομμυριούχες «βιομηχανίες» της «ομορφιάς» ενισχύουν τον σεξισμό. Χειρίζονται τις γυναίκες ούτως ώστε οι τελευταίες να νιώθουν άσχημα για το ποιες είναι και πώς είναι η εμφάνισή τους. Οι βιομηχανίες αυτές προωθούν μια «ιδανική» εικόνα της γυναικείας ομορφιάς και πουλούν προϊόντα τα οποία ισχυρίζονται ότι θα βοηθήσουν τις γυναίκες να την πετύχουν. Η ύπαρξη και η

προώθηση αυτής της πλαστής εικόνας καταπιέζει όλες τις γυναίκες. Με τη σημερινή τεχνολογία, η προπαγάνδα αυτή μπορεί να διασπαρθεί σε ολόκληρο τον κόσμο. Η τεχνολογία πετυχαίνει ακόμα και τον ψηφιακό χειρισμό αυτής της εικόνας, έτσι ώστε οι γυναίκες όλες να πιέζονται να συμμορφωθούν σε μια ιδέα «ομορφιάς» που είναι αποτέλεσμα οδύνης και ηλεκτρονικού-γραφίστικου χειρισμού.

Δεν είναι δυνατό να ικανοποιηθούν οι παράλογες επιδιώξεις που «παράγονται» και προωθούνται από τις βιομηχανίες της «ομορφιάς». Και ειδικά, δεν μπορούν να ικανοποιηθούν από τις βιομηχανίες της «ομορφιάς». Η παγωμένη απελπισία των γυναικών, μ' όλα ταύτα, τις ωθεί να αγοράζουν, κι έτσι οι βιομηχανίες της «ομορφιάς» αποκομίζουν μεγάλα κέρδη. Οδηγός μας στο σημείο αυτό είναι ο διαχωρισμός που κάνουμε μεταξύ του «προσώπου» και του «αυτοματισμού». Η αληθινή ομορφιά κάθε γυναίκας αναδύεται όταν αυτή είναι ελεύθερη από αυτοματισμούς – για παράδειγμα, όταν έχει την προσοχή της εντελώς μακριά από τον πόνο της, ή όταν κλαίει ή όταν γελάει πολύ. Το πρόσωπο αυτό είναι βαθιά ελκυστικό. Μόνο οι αυτοματισμοί της οδύνης κάνουν μια γυναίκα να νιώθει ή να δείχνει προσωρινά μη-ελκυστική. Η εκτόνωση ελευθερώνει τις γυναίκες από τις οδύνες οι οποίες κάνουν προσωρινά να κρύβεται η εγγενής ανθρώπινη ελκυστικότητά τους.

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι ντυμένοι με αυτοματισμούς τον πιο πολύ καιρό. Η κοινωνία θεωρεί ότι κάποιοι από τους αυτοματισμούς αυτούς είναι ωραίοι και κάποιοι άλλοι όχι. Αλλά για ένα συνειδητό παρατηρητή / μια συνειδητή παρατηρήτρια όλοι οι αυτοματισμοί είναι μη-ελκυστικοί. Επίσης, και οι αυτοματισμοί του παρατηρητή / της παρατηρήτριας μπορεί να κάνουν μια γυναίκα να φαίνεται μη-ελκυστική. Τέτοιου είδους αυτοματισμοί καλλιεργούνται από τις δυνάμεις καταπίεσης που ορίζουν αναρίθμητες κοινωνικές ομάδες ως «λιγότερο ελκυστικές».

Η βιομηχανία της «ομορφιάς» φτιάχνει ένα πλαστό μέτρο ομορφιάς και έπειτα εμφανίζεται ως αυτή που το κάνει εφικτό – αυτό και τα συνακόλουθά του – μέσω των προϊόντων και των υπηρεσιών της, δρέποντας στο μεταξύ τεράστια κέρδη. Κερδίζει επίσης από το γεγονός ότι αφήνει να εννοηθεί ότι μπορεί να ικανοποιήσει τον αυτοματισμό μιας γυναίκας ο οποίος της υπαγορεύει να είναι διαφορετική από αυτό που είναι.

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Χωρίς τον σεξισμό, ο γάμος θα πάψει να είναι ένας θεσμός ιδιοκτησίας ή αυτόματης αποκλειστικότητας. Αντί γι' αυτό, οι άνθρωποι θα δημιουργούν μια ποικιλία από μόνιμες, διασυνδεδεμένες, αφοσιωμένες σχέσεις (οι ακριβείς μορφές των οποίων δεν έχουν ακόμα φανεί) που θα βασίζονται στη συνεργασία, στην αμοιβαία εκτίμηση, και στην αγάπη, και που θα είναι ελεύθερες από καταναγκαστική δραστηριότητα. Η φυσική αγάπη που όλα τα ανθρώπινα όντα νιώθουν για τα άλλα ανθρώπινα όντα θα βρίσκει έκφραση με αναρίθμητες μορφές – που θα συμπεριλαμβάνουν και πλούσια υποστήριξη της κοινότητας για την ανάπτυξη κάθε προσώπου. Οι άνθρωποι δεν θα πιέζονται να αναζητούν την μοναδική «τέλεια» σχέση με την οποία θα ικανοποιήσουν όλες τους τις ανάγκες.

(Είναι πρόωρο να μαντέψουμε από τώρα τον ρόλο των ερωτικών σχέσεων σε μια ορθολογική κοινωνία εκτός από το να πούμε ότι οι σχέσεις αυτές θα είναι ορθολογικές).

* η λέξη rational εδώ μεταφράζεται ως ορθολογικό, αλλού στο κείμενο χρησιμοποίησα τη λέξη «λογικό» επίσης για την λέξη rational. Στα κείμενα της Σ.Α. νομίζω ότι στα ελληνικά το rational αποδίδεται περισσότερο με το «λογικό» παρά με το «ορθολογικό».

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Στις σημερινές κοινωνίες οι περισσότεροι ενήλικες είναι παντρεμένοι. Δεδομένης της γυναικείας καταπίεσης, το να είναι μια γυναίκα παντρεμένη μπορεί να είναι συμφέρον της. Θα μπορούσε να έχει κάποια λογική το να σκεφτούμε τον γάμο σαν μια συλλογή ξεχωριστών λειτουργιών και σχέσεων. Σ' αυτές συμπεριλαμβάνονται η συμβίωση, το ταμείο από κοινού, οι σπιτικές δουλειές από κοινού, το μέγάλωμα των παιδιών, ο ύπνος μαζί, η σεξουαλική δραστηριότητα, η από κοινού ψυχαγωγία, η εξασφάλιση οφέλους σε θέματα υγείας.

Οι γυναίκες σύζυγοι έχουν ανάγκη από ενθάρρυνση για να μπορέσουν να ξεχωρίσουν τα καταπιεστικά χαρακτηριστικά από τα λογικά οφέλη αυτών των ξεχωριστών σχέσεων. Για παράδειγμα, η εγγύτητα είναι λογική και ωφέλιμη, αλλά μπορεί να είναι καταπιεστικοί οι αυτοματισμένοι περιορισμοί που υπάρχουν στους πολλούς και διάφορους τρόπους εγγύτητας με τους ανθρώπους, και αυτοί πρέπει να αμφισβητηθούν. Οι γυναίκες θα πρέπει να αμφισβητήσουν την ανισότητα σε οποιαδήποτε σχέση, όπως την άνιση δύναμη στη λήψη αποφάσεων ή την άδικη μοιρασιά στις ευθύνες του νοικοκυριού. Καθώς κινούμαστε προς μια μη-καταπιεστική κοινωνία, ο «γάμος» (οι καλές πλευρές του) θα μπορούσε να έχει μια θέση ως μια πιθανή μορφή μόνιμης, διασυνδεδεμένης σχέσης. Τα προνόμια του γάμου μπορεί να περιλαμβάνουν έναν / μια έτοιμη παρτενέρ για κουβέντα, επαφή, φαγητό μαζί, σεξ και /ή εκτόνωση γύρω από το σεξ· καλύτερη υγεία· αλληλοστήριξη· αμοιβαία αγάπη. Όπως συμβαίνει με τη δέσμευση σε οποιοδήποτε σχέδιο έτσι και η δέσμευση σε μια σχέση γάμου μπορεί να δημιουργήσει την ευκαιρία στον άνθρωπο να αναπτυχθεί. Η δέσμευση των ανθρώπων μεταξύ τους που μπορεί να αποτελεί μέρος ενός γάμου, μπορεί να τους βοηθήσει να μείνουν κοντά ο ένας στον άλλο όσο θα αγωνίζονται σε δύσκολες εποχές.

Όλων των ειδών οι σχέσεις χρειάζονται στοχασμό κι υποστήριξη από άλλους ανθρώπους. Οι γυναίκες, σε κάθε σχέση, χρειάζεται να έχουν ενεργό και συνειδητό ρόλο.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Στις πρώτες ταξικές κοινωνίες ο σύζυγος είχε τη σύζυγο στην ιδιοκτησία του. Με την εξέλιξη του γάμου στην Ευρώπη, οι παντρεμένοι, άντρας και γυναίκα, έγιναν μια νομική οντότητα, η οντότητα αυτή μπροστά στο νόμο ήταν «ένα πρόσωπο», και το πρόσωπο αυτό ήταν ο άντρας. Μια γυναίκα δεν είχε ανεξάρτητη ταυτότητα.

Ο γάμος αποτελούνταν από μια σειρά από καθήκοντα και προσδοκίες τόσο για τον άντρα όσο και για τη γυναίκα. Η σύζυγος έπρεπε να υπηρετεί τον σύζυγο, να είναι μητέρα, και να φροντίζει το σπίτι. Ο σύζυγος είχε το δικαίωμα στο σεξ. Η κοινωνία δεν τιμωρούσε τον βιασμό και τον ξυλοδαρμό μέσα στον γάμο, πράγμα το οποίο δεν ήταν ούτε και είναι ακόμα ασυνήθιστο.

Στον οικονομικό «βορρά» και εν μέρει στον οικονομικό «νότο», το γυναικείο κίνημα και άλλες κοινωνικές και οικονομικές δυνάμεις αποδυνάμωσαν σε αξιοσημείωτο βαθμό ορισμένες καταπιεστικές πλευρές των γάμων. Παρ' όλα αυτά αυτοματισμοί οδύνης συναφείς στις έννοιες «ο σύζυγος» και «η σύζυγος» εξακολουθούν να επιβιώνουν, σαν να μην είχαν συμβεί καθόλου οι νομικές και κοινωνικές αλλαγές. Επειδή οι γυναίκες σύζυγοι πληρώνονται λιγότερο από τους άντρες συζύγους για τη δουλειά που κάνουν και επειδή εξακολουθούν να είναι απλήρωτες εργαζόμενες στο σπίτι, οι γυναίκες εξακολουθούν να αγωνίζονται για την ισότητα μέσα στο γάμο.

Σε πολλές χώρες του οικονομικού «νότου», ο γάμος συνεχίζει να συνδέεται με μια μισοφεουδαρχική πατριαρχία στην οποία οι γυναίκες εκλαμβάνονται ως ιδιοκτησία, και εξαναγκάζονται με βία να υφίστανται αυτό τον έλεγχο. Σε αυτές τις

περιστάσεις, είναι δύσκολο για τις γυναίκες να ζήσουν χωρίς την «προστασία» του γάμου.

ΟΙ «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ» ΤΟΥ ΣΕΞ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Μια ορθολογική κοινωνία θα εξαλείψει τις «βιομηχανίες» του σεξ. Θα εξαλείψει τη σεξουαλική κακομεταχείριση και την οικονομική εκμετάλλευση οι οποίες κάνουν την εργασία στις βιομηχανίες του σεξ να φαίνεται σαν μια βιώσιμη επιλογή για κάθε γυναίκα. (Μια ορθολογική κοινωνία θα εξαλείψει επίσης την κακομεταχείριση, την απομόνωση, και την μοναξιά των νεαρών αγοριών, οι οποίες δημιουργούν τις οδύνες από τις οποίες εξαρτώνται οι βιομηχανίες του σεξ).

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Οι βιομηχανίες του σεξ περιλαμβάνουν την πορνεία (μέρος της οποίας είναι η διεθνής διακίνηση των γυναικών), τα «στριπτιζάδικα», τις πορνογραφικές ταινίες και περιοδικά, τις πορνογραφικές ιστοσελίδες, το πληρωμένο σεξ από το τηλέφωνο, και κάθε άλλη επιχείρηση που αποκομίζει κέρδος από την αναδιέγερση οδυνών που έχουν σχέση με τη σεξουαλικότητα. Η ψυχαγωγία και η διαφήμιση επίσης επωφελούνται από την ενασχόληση της κοινωνίας λόγω οδύνης με το σεξ, για να πουλήσουν προϊόντα. Η κοινωνία μας δράττεται της ευκαιρίας από το ενδιαφέρον που υπάρχει για το σεξ, και χειρίζεται τις οδύνες μας αντί να μας προσφέρει καλή πληροφόρηση.

Ιστορικά, οι γυναίκες ήταν ιδιοκτησία των αντρών και ήταν εξαναγκασμένες να δέχονται τις συμπεριφορές τους –συχνά υπαγορευόμενες από αυτοματισμούς- στο σεξ. Σχεδόν πάντα υπήρξε μια τάξη γυναικών οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν ως παλλακίδες, πόρνες, «γυναίκες για ξαλάφρωμα» (comfort women) και ούτω καθ' εξής. Πολλές σύζυγοι επίσης εξαναγκάστηκαν να υποταχτούν στο σεξ.

Σήμερα, στον προχωρημένο καπιταλισμό, η μετατροπή των γυναικών σε σεξουαλικά αντικείμενα έχει πάει σε καινούργια άκρα. Τα κέρδη των βιομηχανιών του σεξ έχουν φτάσει στα ύψη καθώς αυτές οι πολυδισεκατομμυριούχες βιομηχανίες χειρίζονται τις οδύνες των αντρών (αλλά σε μικρότερο βαθμό και των γυναικών). Λόγω της καταπίεσής τους οι άντρες έχουν συχνά αποστερηθεί την εγγύτητα σε βαθμό που το καταναγκαστικό σεξ να είναι η μοναδική τους δυνατότητα να έχουν οικειότητα και επαφή.

Οι βιομηχανίες του σεξ αφαιρούν τόσο από τις γυναίκες όσο και από τους άντρες την ανθρωπιά τους, και προξενούν βλάβη στην αίσθηση που έχουν για την προσωπική αξία και την καλοσύνη τους. Προξενούν επίσης βλάβη στις σχέσεις αντρών-γυναικών. Δημιουργούν περισπασμό και στα δυο φύλα ώστε να μην αναζητούν την απελευθέρωση και άλλες λογικές δραστηριότητες, περιλαμβανομένης και της αληθινής κοντινότητας. Προωθούν τη σεξουαλική βία.

Περιγραφές των πρωταρχικών μηχανισμών του σεξισμού

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Σε μια μη καταπιεστική κοινωνία, θα είναι κατανοητό ότι οι γυναίκες όλες είναι άρτια, πολύτιμα ανθρώπινα όντα. Θα είναι κατανοητό ότι η εγγενής σχέση μεταξύ των

γυναικών είναι εκείνη της φροντίδας, της συνεργασίας, και της έμπρακτης ύμνησης της πλήρους ανθρωπιάς κάθε γυναίκας.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Οι καταγραφές της οδύνης που προκύπτουν από την εξωτερική καταπίεση δρουν έτσι ώστε να «εξαναγκάζουν» τα θύματα της καταπίεσης να υποκύπτουν στην καταπίεση αυτή. Αυτό είναι αλήθεια είτε συμβαίνουν είτε όχι τα καταπιεστικά γεγονότα στο παρόν. Η καταπίεση των γυναικών συνδυάζει την οικονομική εκμετάλλευση με τη διαρκή ενίσχυση των καταγραφών οδύνης. Οι καταγραφές τις οποίες ορίζουμε ως εσωτερικευμένη καταπίεση – συναισθήματα και συμπεριφορές που είναι αποτέλεσμα συστηματικής καταπίεσης – είναι εγκατεστημένες μέσα σε κάθε γυναίκα.

Οι γυναίκες κατευθύνουν αυτές τις καταγραφές εσωτερικευμένης καταπίεσης στους εαυτούς τους και η μια στην άλλη, και επίσης τις επαναλαμβάνουν στις σχέσεις τους με τους άντρες.

Η εσωτερικευμένη καταπίεση λειτουργεί ισχυρά, μερικές φορές πιο ισχυρά και από την εξωτερική καταπίεση. Ειδικά στον οικονομικό «βορρά» (όπου ο σεξισμός συχνά δεν είναι τόσο εμφανής όσο είναι στον οικονομικό «νότο») οι γυναίκες οδηγούνται να πιστέψουν απατηλά ότι είναι πιο απελευθερωμένες απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Η εξαπάτηση και η ψεύτικη πληροφόρηση έχουν προεξέχοντα ρόλο στην καταπίεση των γυναικών.

Οι γυναίκες μπορούν να αποτελέσουν μια ισχυρή δύναμη αλλαγής. Την δεκαετία του '70, εν πολλοίς και την δεκαετία του '80 οι γυναίκες ήταν η ανερχόμενη δύναμη για βασικές αλλαγές σε όλο τον κόσμο. Το 4^ο Παγκόσμιο Συνέδριο Γυναικών στην Κίνα το 1995 έδειξε ότι αυτό το δυναμικό ακόμα υπάρχει. Οι προσπάθειες των γυναικών να αλλάξουν τα πράγματα, παρεμποδίζονται, παρ' όλα αυτά, από την επίδραση της εσωτερικευμένης καταπίεσης. Για παράδειγμα, τραυματικές διασπάσεις μεταξύ των γυναικών τις κρατούν μακριά από το να είναι ενωμένες, να στηρίζουν η μια την άλλη, να υπερασπίζονται η μια την άλλη. Οι γυναίκες έχουν την τάση να εφαρμόζουν την καταπίεση που υπέστησαν οι ίδιες πάνω σε άλλες ομάδες γυναικών, αντί να αγωνίζονται μαζί εναντίον της κοινής καταπίεσής τους. Η εσωτερικευμένη καταπίεση και ιδιαίτερα οι διασπάσεις που αυτή προκαλεί μεταξύ των γυναικών, παράλληλα με τις συστηματικές επιθέσεις κατά του φεμινισμού, έχουν παρακωλύσει τις προσπάθειες των γυναικών να φέρουν αλλαγή. Εξ αιτίας της εσωτερικευμένης καταπίεσης, οι γυναίκες δεν κατάφεραν μέχρι τώρα να συμφωνήσουν πάνω σε ορισμένα σπουδαία ζητήματα, να κάνουν τις αναγκαίες σχέσεις, ή να πάρουν το λόγο για λογαριασμό των γυναικών.

Ο ρατσισμός είναι μια μείζων διάσπαση μεταξύ των γυναικών. Εφαρμόζεται από κοινού με την εσωτερικευμένη καταπίεση. Λειτουργεί στο επίπεδο των ατομικών σχέσεων και μεταξύ των ομάδων των γυναικών. Ειδικά χωρίζει ομάδες γυναικών του οικονομικού «βορρά» έτσι ώστε να μη βλέπουν και να μη δρουν σύμφωνα με τα κοινά συμφέροντα που έχουν σαν γυναίκες με τις αδελφές τους του οικονομικού «νότου».

Μια μορφή της εσωτερικευμένης καταπίεσης είναι η εσωτερικευση μιας «ταυτότητας». «Θηλυκό», «κορίτσι», «γυναίκα», και «θηλυκό με ιδιαίτερες ερωτικές προτιμήσεις» είναι παραδείγματα ταυτοτήτων που έχουν ορίσει οι κοινωνίες μας. Οι ταυτότητες είναι άκαμπτες και περιοριστικές. Είναι επιβεβλημένες από την καταπίεση ή ενστερνισμένες ως απόκριση στην καταπίεση. Οι ταυτότητες δεν είναι εγγενείς στα ανθρώπινα πλάσματα. Στην πραγματικότητα, το «θηλυκό» είναι απλά ένα βιολογικό γεγονός. Δεν ξεχωρίζει μια θηλυκή από έναν αρσενικό με τους όρους των ανθρώπινων ιδιοτήτων τους. Το εκ γεννήσεως δικαίωμά μας είναι να έχουμε σχέσεις αγάπης (ελεύθερες από καταναγκαστική δραστηριότητα) με μια ευρεία κλίμακα ανθρώπων και από τα δυο φύλα. Οι καταπιεστικές κοινωνίες μεγαλοποιούν ασήμαντες διαφορές για να περιορίσουν και να χωρίσουν τους ανθρώπους.

Η ΒΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Σε έναν ορθολογικό κόσμο, κάθε μορφή βίας, αλλά και οι οδύνες και καταπίεσεις που προκαλούν τη βία, θα έχουν εξαλειφθεί. Οι γυναίκες και τα κορίτσια θα είναι ασφαλείς με όλους τους ανθρώπους. Θα είναι ελεύθερες να εξερευνήσουν, να απολαύσουν, και να κατοικήσουν κάθε τόπο όπου αρέσει στους ανθρώπους να βρίσκονται.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η βία σε όλο τον κόσμο είναι ένα κύριο εργαλείο καταπίεσης εναντίον όλων των καταπιεσμένων ομάδων. Οι μορφές της βίας ποικίλουν από καταπίεση σε καταπίεση. Η βία κατά των γυναικών συνήθως επιβάλλεται σε ατομική βάση. Πολλές γυναίκες υφίστανται σωματική βία, συχνά μέσα στο σπίτι – από τους πατέρες, τους αδελφούς, τους συζύγους, ή τους αγαπητικούς. Πολλές γυναίκες είναι στόχος συναισθηματικής κακομεταχείρισης αλλά και σωματικής βίας. Είναι πιθανό ότι μια πλειονότητα γυναικών ζουν καθημερινά με τον φόβο της συναισθηματικής και σωματικής βίας. Οι γυναίκες είναι επίσης τα πρωταρχικά θύματα του πολέμου και άλλων στρατιωτικών επαγγελμάτων.

Η σεξουαλική βία είναι βία που περιέχει σεξ ή ανεπιθύμητες σεξουαλικές συμπεριφορές και ενέργειες. Είναι μια κατηγορία της βίας που επιβάλλεται σε όλους τους καταπιεσμένους ανθρώπους με κύρια θύματά της τις γυναίκες και τα νέα άτομα. Συχνά εμφανίζεται μέσα στα πλαίσια μιας άλλης καταπίεσης όπως η καταπίεση των κοριτσιών, των νέων γυναικών, των έγχρωμων γυναικών, των λεσβιών, των γηραιότερων γυναικών. Έχει χρησιμοποιηθεί για να κρατά τις γυναίκες σε κατάσταση υποταγής. Η σεξουαλική βία συμβαίνει στο σπίτι (αιμομιξία, κακομεταχείριση της συζύγου και των παιδιών, βιασμός μέσα στο γάμο), στο δρόμο, στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, και αλλού. Παίρνει τη μορφή του βιασμού, της σεξουαλικής κακομεταχείρισης και της σεξουαλικής παρενόχλησης. Οι στρατιωτικές δυνάμεις κατάκτησης συνήθως την χρησιμοποιούν για να πετύχουν την υποταγή του πληθυσμού.

Σήμερα αναγνωρίζεται γενικά ότι οι γυναίκες και τα νέα κορίτσια συχνά είναι θύματα της σεξουαλικής βίας. Δεν είναι ακόμα πολύ γνωστό ότι και τα νεαρά αγόρια επίσης είναι θύματα. Οι αρσενικοί δράστες της σεξουαλικής βίας υπήρξαν θύματα παρόμοιας βίας όταν ήταν μικρά αγόρια. Η θεσμοποιημένη καταπίεση ενισχύει τη διαδικασία: η καταπίεση των αντρών (η στρατιωτική αγωγή, το ότι υποχρεώνονται σε ανταγωνισμό και πόλεμο μεταξύ τους γενικότερα, αλλά και η συστηματική ενστάλαξη καταναγκαστικών σεξουαλικών καταγραφών) οδηγούν τους άντρες στο να «ξαναπαίζουν» τη σεξουαλική τους θυματοποίηση, αλλά στο ρόλο του «ισχυρότερου» ή του επιτιθέμενου. Οι γυναίκες τείνουν να εσωτερικεύουν την σεξουαλική βία στον ρόλο του θύματος περισσότερο και όχι του επιτιθέμενου (παρ' όλο ότι είναι πιθανό να παίξουν το ρόλο του επιτιθέμενου, για παράδειγμα, σε σχέση με τα μικρά παιδιά).

Κανένα ανθρώπινο ον δεν θα προξενούσε πόνο ή δεν θα καταπίεζε κάποιο άλλο ανθρώπινο ον εκτός και μόνο αν είχε προηγουμένως πληγωθεί ή καταπιεστεί ο ίδιος, η ίδια. Κανένας άνθρωπος δεν θα έκανε μια πράξη βίας, σεξουαλικής ή άλλης (εξαίρεση η κατάσταση αυτοάμυνας), εκτός και μόνο αν είχε προηγουμένως πληγωθεί σωματικά ή συναισθηματικά με έναν παρόμοιο τρόπο. Το να γίνεται ένα κορίτσι ή μια

* Οι «ανταμοιβές» του πολέμου (μιας ιδιαίτερα θεσμοποιημένης μορφής της βίας) συμπεριέλαβαν πάντοτε όχι μόνο την κατάκτηση της γης αλλά επίσης και την κατάκτηση των γυναικών, και «νομιμοποίησαν» τον βιασμό. Το στρατιωτικό επάγγελμα σε καιρούς ειρήνης, καταπιεστικό για τους πολίτες, φέρνει κοντά στις στρατιωτικές βάσεις τα εγκλήματα βίας κατά των γυναικών και την επέκταση των βιομηχανιών του σεξ. (Οι γυναίκες από καιρό υπήρξαν το πλειοψηφία εκείνων που δήλωσαν έμπρακτα ότι είναι κατά του πολέμου, αλλά συνήθως το έκαναν χωρίς να προτάξουν μια θέση για πλήρη αφοπλισμό και αποστρατιωτικοποίηση).

γυναίκα στόχος βίας ή σεξουαλικής κακομεταχείρισης έχει βλαβερά αποτελέσματα στον τρόπο της λειτουργίας τους. Είναι ευτυχώς δυνατή η πλήρης αποκατάσταση μιας χαλαρωμένης λειτουργίας.

ΤΟ ΣΕΞ ΚΑΙ Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΘΥΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ

ΤΟ ΟΡΑΜΑ

Σε ένα κόσμο χωρίς σεξισμό, κάθε γυναίκα θα έχει πολλές κοντινές σχέσεις και αυτή θα έχει την πλήρη πρωτοβουλία, όποτε το επιλέγει, να κάνει την κάθε σχέση ακριβώς όπως την θέλει να είναι. Θα υπάρχουν πάρα πολλοί τρόποι για να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της για εγγύτητα, για αφή, για αγάπη. Κάθε γυναίκα θα βρίσκει στο σεξ έναν διασκεδαστικό τρόπο για κοντινότητα και θα διαλέγει (ελεύθερη από αναστολές ή καταναγκασμούς) το πότε και το αν έχει νόημα να προσθέσει αυτή τη δραστηριότητα σε μια σχέση. Το σεξ είναι πολύ πιθανόν ότι θα καλύπτει μόνο ένα μικρό μέρος της προσοχής των γυναικών και δεν θα περιορίζει ποτέ τις ζωές τους ή τις άλλες δραστηριότητές τους.

Σε έναν κόσμο χωρίς σεξισμό, δεν θα υπάρχει κακή σεξουαλική συμπεριφορά. Καμία γυναίκα (ούτε και κανένα άλλο ανθρώπινο ον) δεν θα είναι ποτέ θύμα της καταπιεστικής επανάληψης της σεξουαλικής οδύνης κάποιου. Κάθε γυναίκα θα έχει πλήρη ευθύνη για τη δική της ικανότητα να κάνει σεξ.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η σεξουαλική θυματοποίηση των γυναικών (και ο φόβος της σεξουαλικής θυματοποίησης) υπήρξε και είναι ακόμα ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της γυναικείας καταπίεσης. Είναι κύριο εργαλείο για να κρατούνται οι γυναίκες σε θέση αδυναμίας και υποταγής. Η κακή σεξουαλική συμπεριφορά περιλαμβάνει τον βιασμό, την αιμομιξία, και άλλες μορφές σεξουαλικής κακομεταχείρισης και παρενόχλησης. Η σεξουαλική θυματοποίηση μπορεί να περιλαμβάνει απειλές και πιέσεις μέσα σε «κοινωνικά αποδεκτές» σχέσεις.

Εξ αιτίας πρώιμων ψυχικών τραυμάτων, οι περισσότερες γυναίκες έχουν οδυνηρές καταγραφές θυματοποίησης. Οι καταγραφές αυτές καθιστούν δύσκολο το να πούμε αν η θυματοποίηση ισχύει και στο παρόν. Μερικές γυναίκες μπορεί να νιώθουν ότι δεν υπάρχει θυματοποίηση στο παρόν, ενώ στην πραγματικότητα υπάρχει. Άλλες μπορεί να νιώθουν ότι υπάρχει θυματοποίηση όταν αυτό δεν συμβαίνει. Επιπρόσθετα σ' αυτό το μπέρδεμα, υπερβολικά πολύς σεξισμός επίσης παίζεται μέσα στη σεξουαλική πράξη ακόμα και σε εκείνη που γίνεται με καλές προθέσεις. Ήταν και είναι δύσκολο για τις γυναίκες να κοιτάξουν κατάματα και να δουλέψουν τον σεξισμό μέσα στις ερωτικές/ σεξουαλικές σχέσεις. Οι καταγραφές σεξουαλικής θυματοποίησης κάνουν τις γυναίκες να νιώθουν παθητικά θύματα – χωρίς την ικανότητα να πάρουν πλήρη πρωτοβουλία – όχι μόνο σε ό,τι αφορά το σεξ αλλά επίσης και σε πολλούς άλλους τομείς της ζωής τους.

Ο ρατσισμός έχει υποβάλλει τις έγχρωμες γυναίκες σε σεξουαλική εκμετάλλευση. Η σεξουαλική εκμετάλλευση συχνά συνοδεύει τη φτώχεια, τη δουλεία, και άλλες ταλαιπωρίες τις οποίες ο ρατσισμός επιβάλλει στις έγχρωμες γυναίκες. Τα στερεότυπα που λένε ότι ιδιαίτερες ομάδες έγχρωμων γυναικών είναι εξωτικές, σεξουαλικά διαθέσιμες, «πιο σεξουαλικές», υποτακτικές, και ούτω καθ' εξής, συμβάλλουν στη σεξουαλική θυματοποίηση.

Υπάρχει μια μακριά ιστορία σεξουαλικού εξευτελισμού όχι μόνο στην έμπρακτη συμπεριφορά προς τις γυναίκες αλλά επίσης και στην εικόνα των γυναικών – στη θρησκεία, στην τέχνη, στη λογοτεχνία, και στα λαϊκά μέσα ενημέρωσης. Τις τελευταίες δεκαετίες, η απεικόνιση που εξευτελίζει σεξουαλικά τις γυναίκες έχει γίνει όλο και περισσότερο αποδεκτή στα οπτικά μέσα, στη βιομηχανία της μουσικής και σε

μερικούς εργασιακούς χώρους (καμιά φορά και στο όνομα της γυναικείας απελευθέρωσης).

--- X ---

Άλλοι θεσμοί

Όπως ειπώθηκε και πιο πάνω, σχεδιάζουμε να δούμε τους ακόλουθους θεσμούς και μηχανισμούς καταπίεσης στο μέλλον.

Ο ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΣΜΟΣ

Σε μια μη καταπιεστική κοινωνία κάθε άνθρωπος θα καταναλώνει μόνο τόσο τροφή, ποτό, ρούχα, υλικά για το σπίτι και λοιπά, όσο είναι λογικό να καταναλώνει. Δεν θα γίνεται χειρισμός στις οδύνες των ανθρώπων, μέσα από τη διαφήμιση ή πιέζοντάς τους για κατανάλωση. Κάθε είδος διασκέδασης θα επεκτείνει την χαρά της ζωής και θα αντανakλά την αυξανόμενη ευφύια των ανθρώπων ως είδος.

ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Χωρίς τον σεξισμό, τα εκπαιδευτικά συστήματα θα εξασφαλίζουν όλα όσα χρειάζονται για την εξέλιξη και την άνθιση του νου τόσο των αντρών όσο και των γυναικών. Τα ανθρώπινα όντα θα είναι σε θέση να αναπτύσσουν ολόκληρη την ικανότητά τους να παίρνουν ευθύνη για τον πλανήτη και να δρουν με ευφύια σε σχέση με όλες τις απόψεις του σύμπαντος.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ «ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ»

Σε ένα ορθολογικό μέλλον τα ανθρώπινα όντα θα έχουν εξασφαλισμένη επαρκή πρόνοια για όλες τις βασικές τους ανάγκες, όπως η τροφή, η στέγη, η φροντίδα για την υγεία, και ένα καθαρό, ασφαλές περιβάλλον. Οι γυναίκες, από νωρίς στη ζωή τους, θα είναι σωματικά δραστήριες και δυνατές. Θα έχουν συνείδηση του νου και του σώματός τους και θα δίνουν αξία και στα δυο. Θα υπάρχει εύκολη πρόσβαση στην πληροφόρηση, στην προσοχή, στην εκτόνωση, και φροντίδα για τα προβλήματα υγείας. Η διαδικασία της εκτόνωσης και μια δέσμευση για την απελευθέρωση των ανθρώπων θα έχουν ενσωματωθεί σε όλες τις μορφές του συστήματος υγείας και πρόνοιας.

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ «ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ*»

Σε μια συνεργατική, μη καταπιεστική κοινωνία, θα πάψει να υφίσταται η καταπίεση της «ψυχικής υγείας» αλλά και το σύστημα «ψυχικής υγείας» όπως το ξέρουμε σήμερα. Η εκτόνωση, η αναθεώρηση, και η ανταλλαγή ακρόασης θα είναι ενσωματωμένες στην κοινωνία σε όλα τα επίπεδα και σε όλες τις ομάδες.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Σε μια ορθολογική κοινωνία, οι γυναίκες θα ηγούνται σε συνεργασία με τους άντρες. Οι άντρες και οι γυναίκες μαζί θα παίρνουν τις οργανωτικές αποφάσεις που θα επηρεάζουν αυτό τον πλανήτη και τους ανθρώπους του.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Σε μια μη καταπιεστική κοινωνία, όλες οι θρησκείες θα προσφέρουν στους ανθρώπους τη δυνατότητα να έχουν μια μη διαστρεβλωμένη και απεριόριστη εικόνα της καλής πραγματικότητας και των ανθρώπινων ικανοτήτων. Σε όλες τις θρησκείες,

* η «ψυχική υγεία» είναι μετάφραση στα ελληνικά του όρου “mental health”. Η ακριβής μετάφραση θα ήταν «νοητική υγεία» ή «υγεία του νου». Υπάρχει ιστορικό λάθος πληροφόρησης (και προκατάληψη κ.λ.π.) στον όρο ψυχασθένεια, ψυχική υγεία (σ.τ.μ.)

οι γυναίκες θα έχουν δυνατούς ρόλους και θα απολαμβάνουν εκτίμησης και σεβασμού ως γυναίκες.

Άλλοι μηχανισμοί καταπίεσης

Ο ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ

Σε ένα ορθολογικό μελλοντικό κόσμο, τα ανθρώπινα όντα θα δημιουργήσουν κοινωνίες όπου άντρες και γυναίκες θα είναι ίσοι. Οι σχέσεις τους θα είναι κοντινές και θα περιέχουν φροντίδα, συνεργασία, ικανοποίηση. Οι γυναίκες θα ηγούνται παράλληλα με τους άντρες.

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΦΥΛΟΥ/ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Στην μελλοντική μας κοινωνία, όλοι οι άνθρωποι θα αναζητούν θερμές, κοντινές διαδράσεις (interactions) και σχέσεις με όλους τους άλλους ανθρώπους. Η εγγύτητα δεν θα περιορίζεται σε ένα πρόσωπο ή μια κατηγορία προσώπων. Οι ανθρώπινες συμπεριφορές δεν θα είναι επιμερισμένες σε συγκεκριμένες ταυτότητες. Όταν οι γυναίκες το επιλέγουν, εύκολα θα βρίσκονται κοντά με τις γυναίκες και με τους άντρες. Το σεξ δεν θα είναι το χαρακτηριστικό των κοντινών σχέσεων, και το σεξ αυτό καθαυτό θα είναι απαλλαγμένο από κάθε καταναγκαστική και ανασταλτική οδύνη.

Δεν θα υπάρχει καταπίεση των ομοφυλόφιλων, ούτε και σεξουαλικές ταυτότητες. Αυτές έχουν καταστεί αναγκαίες σε συνθήκες καταπίεσης. Ο «σκοπός» της καταπίεσης των ομοφυλόφιλων – να «αναγκάσει» όλες τις γυναίκες (και όλους τους άντρες) να προσκολληθούν σε άκαμπτους ρόλους φύλων – θα έχει πέσει σε αχρησία.

Μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Από το περιοδικό "Sisters", τεύχος 11, Rational Island Publishers, Seattle 2002

Sexism – Forgotten, Hidden, Trivialized, Denied, Sisters No.12, p. 67

Translator: Vasiliki Xanthi

Ο σεξισμός – που ξεχνιέται, κρύβεται, υποτιμάται και δεν τον παραδεχόμαστε

Ομιλία της Νταϊάν Μπάλσερ στο Εργαστήριο για Επίκαιρα Θέματα των Γυναικών, που έγινε κοντά στη Βαλτιμόρη, στο Μαίρυλαντ των ΗΠΑ, 15-18 Οκτωβρίου του 2009

Ο σεξισμός, όπως κάθε καταπίεση, παίρνει διαφορετική μορφή ανάλογα με το πώς δομείται η οικονομία. Κάποιος μπορεί να κοιτάξει τις κοινωνίες των δούλων ή τις φεουδαρχικές και να δει πώς έχει δομηθεί ο σεξισμός σ' αυτά τα οικονομικά συστήματα. Σήμερα, κυρίως στον Τρίτο Κόσμο, υπάρχουν ακόμη θεσμοί ημιφεουδαρχικού σεξισμού (κνήμιο της χήρας, γυναικεία περιτομή κ.ά.).

Στον προηγμένο καπιταλισμό ο σεξισμός είναι περισσότερο κρυμμένος. Οι προηγμένες καπιταλιστικές κοινωνίες στηρίζονται περισσότερο στην πλάνη. Μπορούμε να δούμε αυτή την απάτη στα μέσα μαζικής επικοινωνίας, όπου ό,τι μοιάζει απελευθέρωση είναι πραγματικά καταπίεση - για παράδειγμα η μετατροπή των γυναικών σε σεξουαλικά αντικείμενα. Τα θέματα των γυναικών παρουσιάζονται

ως ανύπαρκτα ή εμφανίζονται ασήμαντα. Όσες από εμάς ζούμε σε προηγμένες καπιταλιστικές οικονομίες συχνά είμαστε απορροφημένες με θέματα που φαίνονται προσωπικά, όπως η εμφάνισή μας, που ουσιαστικά είναι συμπτώματα του πώς έχουμε καταπιεστεί από το σεξισμό. Δεν ανήκουμε πλέον στους άνδρες, αλλά το πνεύμα και το σώμα μας «ανήκουν» σε εταιρείες και έχουμε διδαχθεί ότι αυτό είναι απελευθέρωση.

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ως γυναίκες έχουμε σπουδαία ιστορία. Αυτή η ιστορία λησμονείται και απαξιώνεται. Το 1970 και το 1980 ένα καταπληκτικό κίνημα άνθισε και εξαπλώθηκε παγκόσμια. Και όλες μας, είτε είμαστε δικαιούχοι των κερδών αυτού του κινήματος, είτε είμαστε ακτιβίστριες σε αυτό. Το Γυναικείο Συνέδριο των Ηνωμένων Εθνών στο Πεκίνο, στην Κίνα το 1995, στο οποίο συμμετείχε μία αντιπροσωπεία της ΣΑ, ήταν η μεγαλύτερη συγκέντρωση γυναικών που έγινε ποτέ στον πλανήτη. Για να πάρετε μία ιδέα του τι πέτυχε αυτό το γυναικείο κίνημα, ρωτήστε τις μητέρες και τις γιαγιάδες σας πώς ήταν οι ζωές τους. Για παράδειγμα όταν η μητέρα μου με γέννησε ήταν μόνη μαζί με έναν άγνωστο γιατρό. Σήμερα στις περισσότερες αστικές περιοχές των Ηνωμένων Εθνών, ο σύντροφος, η μαία, μια φίλη -οποιοσδήποτε διαλέξεις - μπορεί να είναι μαζί σου. Μπορείς να επιλέξεις πού να γεννήσεις και πώς. Μπορείς να έχεις επιλογή σχετικά με τα φάρμακα. Αυτά τα κέρδη, που δεν λαμβάνουμε υπόψη πια, είναι εξαιτίας του τι συνέβη στο γυναικείο κίνημα.

Είχαμε ένα αξιοσημείωτο κίνημα στην ΣΑ, που πρωτοξεκίνησε και υποστηρίχθηκε από τον Harvey Jackins. Ο Harvey κατάλαβε ότι η απελευθέρωση των γυναικών είναι απαραίτητη για μια επαναστατική αλλαγή στον κόσμο. Στη ΣΑ, κάθε γυναίκα ατομικά αλλά και ομαδικά έχουμε αποκτήσει αξιοσημείωτα κέρδη χρησιμοποιώντας τα εργαλεία της ΣΑ. Εγώ και άλλες γυναίκες εδώ, έχουμε το προνόμιο να οδηγούμε την απελευθέρωση των Γυναικών στη Συμπάρασταση.

Δεν ξέρω αν οι Κοινότητες της Συμπάραστασης θα μπορούσαν να αποδώσουν αν δεν υπήρχε το γυναικείο απελευθερωτικό κίνημα. Οι Κοινότητες έχουν κυρίως καθοδηγηθεί από γυναίκες. Πολλές από εμάς που υπήρξαμε μέρος του κινήματος των γυναικών, ήρθαμε στη Συμπάρασταση διότι έδινε σημασία στα συναισθήματα και δεν ήταν καταπιεστική προς τις γυναίκες.

Έπειτα το γυναικείο κίνημα «έκοψε τη φόρα του» (κάτι το οποίο συμβαίνει σε όλα τα απελευθερωτικά κινήματα). Υπήρχε κάτι το οποίο δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε. Στη Συμπάρασταση είδαμε τη δουλειά για την απελευθέρωση των γυναικών να γίνεται δευτερεύουσα και να περιθωριοποιείται στις Κοινότητες. Κάθε γυναίκα το νόμιζε δικό της λάθος. Την ίδια στιγμή στον ευρύτερο κόσμο πολιτικές αντιδραστικές δυνάμεις δρομολογούσαν μια μεγάλη καμπάνια ενάντια στο κίνημα των γυναικών. Επηρέασε όλες μας στη Συμπάρασταση δίχως να το συνειδητοποιούμε.

ΟΙ ΑΚΤΙΒΙΣΤΡΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΩΣ ΔΕΝ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ

Σε άλλα παγκόσμια κινήματα βλέπεις ότι οι άνδρες φονεύονται. Κάτι δραματικό συμβαίνει εδώ. Τέτοια πράγματα γενικά δεν έχουν συμβεί στις γυναίκες. Όταν η Andrea Dworkin, μία εβραία γυναίκα στάθηκε με τόλμη ενάντια στην πορνογραφική βιομηχανία, σκιαγραφήθηκε σαν μία άσχημη γυναίκα, το σώμα της χλευάστηκε από γυναίκες και άνδρες και η οικογένειά της δέχθηκε επίθεση. Πέθανε σχετικά νέα. Αυτό

σου κάνουν εάν είσαι μία γυναίκα ηγέτης. Γράφουν για σένα σε ένα περιοδικό και κοροϊδεύουν τη μύτη σου αλλά σπάνια σε δολοφονούν.

(Κάνε μία μικρή συνάντηση και σκέψου οποιαδήποτε στιγμή που εσύ (ή άλλη γυναίκα) έχετε κριθεί, κοροϊδευτεί ή ευτελιστεί επειδή μιλήσατε για τον εαυτό σας και ψάζετε αν πέρασε από το μυαλό σας η σκέψη ότι «δεν ήταν και τόσο κακό»).

Όταν οι γυναίκες κινήγησαν τα ατομικά τους δικαιώματα, όπως το δικαίωμα της έκτρωσης, αν και δέχθηκαν επιθέσεις, κατά κάποιον τρόπο τα αιτήματά τους για απελευθέρωση ήταν ανεκτά. Αλλά όταν οι γυναίκες επιδίωξαν δομικές κοινωνικές αλλαγές, τότε μας τσάκισαν. Ριζοσπάστριες φεμινίστριες είχαν κάποιες μπερδεμένες πολιτικές, αλλά ένα πράγμα που ήταν σαφές ήταν ότι όλο το σύστημα έπρεπε να αλλάξει και ότι η κυριαρχία των ανδρών πρέπει να εξαιρεθεί. Κάθε υποομάδα γυναικών έθετε τα ζητήματά της μέσα στα θεσμικά της όργανα. Ο φεμινισμός έχει δεχθεί επίθεση πως είναι «μία κίνηση των λευκών γυναικών», και ότι οι λευκές γυναίκες πραγματικά έτειναν να κυριαρχήσουν, ωστόσο οι έγχρωμες γυναίκες αντιδρούσαν μιλώντας σθεναρά. Το ίδιο και οι Ασιάτισσες, οι εργαζόμενες, οι λεσβίες, οι γηγενείς, οι Εβραίες, οι Καθολικές -όλες μιλούσαν. Ήταν ένα πάρα πολύ ποικιλόμορφο κίνημα. (Ωστόσο όταν αυτές οι γυναίκες προσπαθούσαν να μιλήσουν ως γυναίκες μέσα στις δικές τους μεικτές δομές -που συμμετείχαν και τα δύο φύλα-, γινόταν τότε δύσκολο. Κάθε ομάδα γυναικών είχε μία τεράστια δυσκολία όταν προσπαθούσε να αντιμετωπίσει τον σεξισμό των δικών τους ανθρώπων.)

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΜΕΝΕ ΠΙΣΩ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Όταν η παγκόσμια μάχη εναντίον του σεξισμού χάθηκε και το κίνημα των γυναικών καταλάγιασε, ήταν ακόμη πιο δύσκολο να κάνουμε δουλειά για την απελευθέρωση των γυναικών μέσα στη Συμπαράσταση. Παρόλο που η Συμπαράσταση είχε κάποτε γίνει μία ισχυρή πηγή αλλαγής των γυναικών, σε πολλές περιοχές και περιφέρειες οι γυναίκες δυσκολεύονταν ακόμη και να φτιάξουν μία ομάδα υποστήριξης να λειτουργεί . Πολλές από τις γυναίκες που ενεπλάκησαν στη Συμπαράσταση ως ηγέτιδες δημιούργησαν οικογένειες. Οι γυναίκες ηγέτες δεν έβαζαν την απελευθέρωση των γυναικών ως στόχο ή ως κεντρικό σημείο.

ΟΙ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΥΠΟΤΙΜΗΘΗΚΑΝ

Ένα μεγάλο όπλο που χρησιμοποιείται εναντίον μας στον αγώνα μας ενάντια στο σεξισμό, που κάνει τόσο δύσκολο το σεξισμό να δουλευτεί, είναι ο παραγκωνισμός των μαχών μας. Όταν δίνω μία ομιλία και αναφέρω ότι μεγάλωσα μεταξύ πολλών επιζώντων από το ολοκαύτωμα, πολλοί μπορεί να με πλησιάσουν και να με ρωτήσουν: «Μου άρεσε η ομιλία σου, αλλά γιατί ήταν αναγκαίο να το αναφέρεις αυτό;». Αλλά αν και νιώθουν άβολα, δεν μπορούν να αρνηθούν ότι εβραϊκή καταπίεση υπάρχει. Ωστόσο όταν λέω ότι η Michelle Obama υποβαθμίζεται κάθε μέρα από δημοσιογράφους που δείχνουν να ενδιαφέρονται περισσότερο για το τι φοράει παρά για το ποια είναι, ακούω απαντήσεις όπως «Αλλά έχει παντρευτεί αυτόν το σπουδαίο άνδρα!». Είναι ένας πολύ καλός άνθρωπος αλλά το θέμα δεν είναι αυτός. Το θέμα είναι ότι μία γυναίκα γίνεται στόχος κακομεταχείρισης μπροστά στα μάτια μας. Είναι σαν να μην νοιάζεται κανείς. Είναι σαν οποιαδήποτε κουβέντα γι' αυτό να είναι λάθος.

Οποιοδήποτε προσωπικό σημείο όπου ως γυναίκες δυσκολευόμαστε, γελοιοποιείται, υποβαθμίζεται και παραγκωνίζεται.

Για πολλά χρόνια οι γυναίκες έχουν παλέψει για τις Συνταγματικές Τροπολογίες της Ισότητας Δικαιωμάτων (ΣΤΙΔ), οι οποίες διακηρύσσουν ότι οι γυναίκες έχουν ίσα δικαιώματα με βάση το σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Πρόσφατα άκουσα γυναίκες να λένε ότι χρειάζεται να αποσυρθεί η καμπάνια για την ΣΤΙΔ διότι το σύστημα υγείας είναι το κυρίαρχο θέμα αυτή τη στιγμή.

Αν δεν μπορούμε να σταθούμε και να παλέψουμε για τις εαυτές μας και να πούμε πως εμείς, ως γυναίκες, μετράμε, τότε δεν μπορούμε να ενισχύσουμε τη μάχη για την εξάλειψη του σεξισμού.

(Κάντε μια μικρή συνάντηση πάνω σ' αυτό. Διαλέξτε ένα θέμα που νιώθετε εμμονή, και το οποίο είναι στο νου σας όταν πάτε για ύπνο το βράδυ αλλά νιώθετε ότι είναι το πιο ασήμαντο ζήτημα στον κόσμο. Ίσως δεν έχετε καταφέρει να μιλήσετε σε κανέναν για αυτό. Θέλω να δουλέψετε πάνω σε αυτό σαν να μην υπάρχει κανένα περισσότερο σημαντικό ζήτημα).

ΤΑ «ΜΙΚΡΑ» ΘΕΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΑ

Δίνουμε σημασία σε όσα φαίνονται να είναι μικρά ζητήματα, αλλά στην πραγματικότητα είναι μεγάλα. Για παράδειγμα τα μαλλιά μας. Μου προκαλεί ενδιαφέρον ότι οι περισσότερες γυναίκες δίνουν τόση σημασία στα μαλλιά τους και την εμφάνισή τους. Σαν Εβραία, έμαθα ότι τα όμορφα κορίτσια δεν σκοτώνονται τόσο συχνά στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, έτσι ήμουν απασχολημένη στο να θέλω να γίνω ένα όμορφο κορίτσι. Πειραματίστηκα με περμανάντ, έκανα τα μαλλιά μου, δοκίμασα όλων των ειδών τις εναλλαγές. Τι να έκανα όντας μια εβραία θηλυκιά σ' αυτή τη χώρα το 1950; Οι Εβραίοι δυσκολεύονταν να αφομοιωθούν, και αυτό πήρε μία συγκεκριμένη μορφή για τα εβραϊκά θηλυκά, που είχε να κάνει με τα μαλλιά μας και με την εικόνα του σώματός μας. Η μητέρα μου ήταν μία πιστή Εβραία, κοντή, με μεγάλο στήθος, που έμοιαζε με τους συγγενείς μου στην Ευρώπη και μου έλεγε: «Ποτέ μη μοιάσεις σαν εμένα, μοιάσε στην πλευρά του πατέρα σου, γίνε λεπτότερη και με μικρότερο στήθος».

Στο Εβραϊκό Σχολείο μάθαμε την ιστορία της βασίλισσας Εσθήρ που είναι η σχέση των Εβραίων με τον ιμπεριαλισμό και την αποικιοκρατία. Σύμφωνα με την ιστορία, ο Ahasuerus, ο μη Εβραίος ηγέτης των αποικιοποιημένων Εβραίων στην Περσία, είχε μια ντόμπρα σύζυγο, τη Vashti. Την τιμωρεί και την απομονώνει για την άρνησή της να χορέψει γυμνή. Έπειτα συγκεντρώνει τις πιο όμορφες γυναίκες στο βασίλειο για να διαλέξει τη νέα βασίλισσα. Ο Μαρδοχαίος προωθεί την ξαδέλφη του Εσθήρ, ζητώντας της να μην αποκαλύψει ότι είναι Εβραία. Κερδίζει στο διαγωνισμό αλλά κρατά μυστικό το ότι είναι Εβραία. Γίνεται βασίλισσα και αργότερα όταν ο Haman βγάζει ένα διάταγμα να θανατώσει όλους τους Εβραίους, αποκαλύπτει ότι είναι Εβραία και ικετεύει τον Ahasuerus να σώσει τη φυλή της. Το μήνυμα από αυτή την ιστορία για τις Εβραίες είναι : «Κράτα το στόμα σου κλειστό». Αν είσαι όμορφη και μπορείς να μοιάζεις ότι είσαι από την κυρίαρχη κουλτούρα, κανένας δεν θα ξέρει ότι είσαι Εβραία και μπορείς να σώσεις τη φυλή σου.

Η γενιά μου μεγάλωσε με αυτό το μήνυμα. Μου προκάλεσε μερικές από τις χειρότερες πληγές στη ζωή μου. Το ζήτημα ήταν «Μοιάζω ή όχι; Παλεύω για να εξομοιωθώ ώστε να μην ταυτίζομαι με τους καταπιεσμένους ανθρώπους του

πλανήτη, ή παλεύω για τη φυλή μου; Κρατώ ό,τι μου έχει διδαχθεί να πιστεύω ότι είναι η ομορφιά, ή παλεύω για την δική μου αίσθηση του ποια είμαι;». Ως Εβραία, είχα να κάνω μία τεράστια εκτόνωση για αυτό το «προσωπικό» ζήτημα.

ΤΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

Πρέπει να βάλουμε σε προτεραιότητα τη θηλυκότητά μας μέσα στο πλαίσιο και άλλων ομάδων που είμαστε μέλη. Το να είσαι γυναίκα, συνοδευμένη από κάποια άλλη δυσκολία είναι περίπλοκο και δύσκολο. Συνήθως η άλλη δυσκολία έρχεται πρώτη. Τα γυναικεία θέματα έρχονται δεύτερα ή τελευταία. Αν πάω σε ένα εργαστήριο Εβραίων, φαίνεται εντάξει το να δουλεύω σχετικά με το ότι είμαι Εβραία. Αλλά πρέπει επίσης να δούμε πόσο πολύ δύσκολο είναι για τις Εβραίες γυναίκες το να δουλέψουν σ' αυτά τα εργαστήρια το ότι είναι γυναίκες.

Έχω προσέξει ότι αν είσαι Εβραία ή έγχρωμη ή Λατίνα έχεις ένα έθνος πίσω σου. Οι Εβραίοι πάλεψαν σκληρά για ένα έθνος (το Ισραήλ). Στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει υπάρξει αυτό που θα το θεωρούσα «έγχρωμο έθνος», και οι έγχρωμοι άνθρωποι στάθηκαν ικανοί να πολεμήσουν ενάντια στο ρατσισμό ως έγχρωμο έθνος, όχι απλώς ως μία εθνική μειονότητα. Οι Λατίνοι/ες προέρχονται από έθνη και έχουν εθνικούς αγώνες. Νομίζω ότι το γυναικείο κίνημα έχει δυσκολία σ' αυτό εν μέρει γιατί δεν είμαστε και δεν μπορούμε να έχουμε ένα γυναικείο έθνος.

Όταν μία ομάδα κάνει έναν εθνικό αγώνα, συνήθως ο αγώνας αυτός έρχεται πρώτος. Επίσης υπάρχει ο φόβος ότι αν προσέχεις τις διαιρέσεις μέσα στο έθνος σου, θα υπονομεύσεις τον εθνικό αγώνα. Ως γυναίκες χρειαζόμαστε μία σαφή πολιτική και την ασφάλεια να πούμε «Ο σεξισμός είναι σημαντικός εδώ. Αν δεν τον πολεμήσουμε, δεν πρόκειται να κερδίσουμε την εθνική μάχη». Χρειαζόμαστε να βρούμε πώς να ακουστούν οι φωνές μας ως γυναίκες μέσα στις άλλες καταπιεσμένες ομάδες που ανήκουμε.

Εξεπλάγην από το πόσο σεξισμό είχε να αντιμετωπίσει η Hillary Clinton όταν έκανε καμπάνια ως πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Σοκαρίστηκα που στην καμπάνια του John McCain ήταν εντάξει κάποιος να πει «σκύλα» μία γυναίκα που ηγείτο της προεκλογικής εκστρατείας για τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών και να μην υπάρξει κανένας να πει μία κουβέντα διαμαρτυρίας. Γενικά υπάρχει μία τεράστια φασαρία όταν κάποιος χρησιμοποιεί ένα μειωτικό όρο για το αντίπαλο γκρουπ: πολιτικές καριέρες μπορούν να χαθούν. Και είναι απίστευτο το ότι οι γυναίκες να μπορεί να αποκαλούνται «σκύλες» και κανείς να μη λέει ότι υπάρχει κάτι κακό σε αυτό, ότι το ευτελίζουμε και λέμε πως δεν είναι σημαντικό.

Πάλι, πιστεύω ένας λόγος που δεν διαμαρτυρόμαστε είναι γιατί δεν έχουμε ένα «έθνος». Δεν είμαστε συνδεδεμένες αρκετά. Τα κόμικς Wonder Woman είναι σεξιστικά σε ένα βαθμό, αλλά η βασική θεώρησή τους είναι σημαντική -ότι μία ομάδα γυναικών που μεγαλώνουν δίχως άνδρες μπορούν να αναπτύξουν τεράστια ισχύ και δύναμη. Στην πραγματικότητα οι γυναίκες δεν ζούμε χωριστά από τους άνδρες. Τι απαιτείται από εμάς για να πάρουμε τη δύναμη που χρειαζόμαστε ώστε να δώσουμε τις μάχες που χρειάζεται να δώσουμε;

Πάμε στις ατομικές συναντήσεις συμπαράστασης και προσπαθούμε να καταλάβουμε πώς να είμαστε αρκετά δυνατές ώστε να αντιμετωπίσουμε τις καταπιέσεις μας. Είμαι μία εξηταεξάχρονη γυναίκα που έχει δουλέψει πάνω σε αυτό για τριάντα χρόνια. Είμαι μέρος του κινήματος των γυναικών και ακόμη δεν μπορώ να προχωρήσω ούτε χιλιστό σε κάποια θέματα που νιώθω ηττημένη. Μετά κατηγορώ τον εαυτό μου. Γι'

αυτό σας οργανώνω, όλες εσάς - ώστε να έχω αρκετό αντίλογο και να μπορέσουμε να πάμε πίσω και να δώσουμε όλες εκείνες τις μάχες της πρώιμης ηλικίας.

Θα ήθελα να δουλέψετε το σεξισμό στις δικές σας ομάδες υποστήριξης. Υπάρχουν πολλοί τρόποι που μπορείτε να δουλέψετε πάνω σε αυτό. Μπορείτε να πείτε απλώς τη λέξη «σεξισμός» ξανά και ξανά, είτε νιώθετε ότι αυτό είναι σημαντικό είτε όχι - απλώς πείτε το και εκτονώστε και δείτε τι στέκεται εμπόδιο στο να γίνει σημαντικό. Ή μπορείτε να εστιάσετε σε ένα θέμα που γνωρίζετε ότι είναι σημαντικό για εσάς προσωπικά αλλά όλοι σας είπαν ότι είναι ανόητο.

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΠΕΙΘΑΡΧΗΜΕΝΕΣ

Θέλω να είστε πειθαρχημένες. Αν σκοπεύαμε να έχουμε ένα «στρατό» -και όντως χρειαζόμαστε να έχουμε ένα στρατό- πρέπει να είμαστε πειθαρχημένες για τις μεγάλες μάχες. Μία από τις αξίες της πειθαρχίας είναι να είμαστε αποτελεσματικές και σαν ομιλήτριες και σαν ακροάτριες.

Με εκτίμηση στην Barbara Harwood, στην Joy Kroeger-Mappes, στην Ann Mackie και στη Mary Susan Yankovich, για τη βοήθειά τους στην καταγραφή των σημειώσεων απ' αυτή την ομιλία μου.

Ανατύπωση από το περιοδικό Sisters, αρ. 12, σελ. 67-69
Μετάφραση: Βασιλική Ξάνθη

On the Decision to Have or not Have Children, Sisters No.10, pp. 57-60
Translators: Pascalina Vlahou, Katerina Papakonstantinou, Milena Růžková, Irianna Christodouloupoulou

Σχετικά με την απόφαση του να αποκτήσεις ή να μην αποκτήσεις παιδιά

Συνέντευξη της Diane Balsler στο περιοδικό της Σ.Α. Sisters

Sisters: Πώς δουλέψατε πάνω στην απόφαση του να αποκτήσετε ή όχι παιδιά;

Diane: Δούλεψα πάνω στην απόφασή μου αυτή, του να αποκτήσω ή όχι παιδί, για δύο με τρία χρόνια ξεκινώντας γύρω στα σαράντα μου. Προσπάθησα να το κατανοήσω και να κάνω συναντήσεις πάνω σ' αυτό. Παρατήρησα ότι οι συμπαραστάτες, ειδικά οι γυναίκες, δεν καταπιάνονταν στις συναντήσεις τους ενεργά με την απόφαση να αποκτήσουν παιδιά. Φαινόταν, κατά κάποιο τρόπο, πως, αν μια γυναίκα κάποια στιγμή ήθελε παιδί, προχωρούσε, ή, αν δεν ήθελε παιδί, δεν αποκτούσε, με την πλειοψηφία των γυναικών να νιώθουν πως ήθελαν παιδιά.

Συνειδητοποίησα πως χρειαζόταν να είναι μια ενεργή απόφαση από μένα, όσο ενεργή μπορεί να είναι μια απόφαση με τους φραγμούς της παρούσας κοινωνίας. Η παρατήρηση πως οι γυναίκες δεν έκαναν συνειδητή επιλογή ήταν ένα από τα σημαντικότερα πράγματα που διαπίστωσα. Έμαθα ότι μπορούσα να πάρω μια ενεργή απόφαση για το αν θα αποκτούσα παιδιά ή όχι. Γι' αυτό ξεκίνησα να δουλεύω με γυναίκες πάνω σε αυτό το θέμα. Λόγω της ύπαρξης του σεξισμού, αυτή είναι μια από

τις σπουδαιότερες αποφάσεις που παίρνουν οι γυναίκες στη ζωή τους, και ως τέτοια τη βιώνουν. Αν και κρυφό θέμα στη Σ.Α., το ζήτημα αυτό πραγματικά απορροφά τεράστιο μέρος της προσοχής των γυναικών.

Το να μην πάρει μια γυναίκα ενεργή απόφαση έχει ορισμένες συνέπειες, όπως το να μην ορίζει τη ζωή της αργότερα. Η επιθυμία του να αποκτήσεις ένα παιδί διαφέρει από το να συνειδητοποιεί κανείς το μόχθο που προϋποθέτει η ανατροφή ενός παιδιού. Οι περισσότερες από εμάς δεν παίρνουμε μια τέτοια απόφαση στηριζόμενες σε μια ειλικρινή αξιολόγηση των πόρων που πραγματικά διαθέτουμε. Μια γυναίκα συνήθως δεν υπολογίζει τι συμβαίνει στις γυναίκες όταν αποκτούμε παιδιά ή τις επιπτώσεις του να μην είμαστε οι βασικοί κουβαλητές της οικογένειας, του να μην έχουμε την διαχείριση των οικονομικών μας. Είναι πολλά και διάφορα τα θέματα που συχνά οι γυναίκες δεν λαμβάνουν υπ' όψη. Και τότε, αφού μια γυναίκα επιλέξει να αποκτήσει παιδί, «πέφτουν» τόσα πάνω της, πολλά από τα οποία θα μπορούσε να είχε λογαριάσει ή οργανώσει πριν πάρει μια τέτοια απόφαση.

Όσες επιλέγουμε να μην αποκτήσουμε παιδιά συναντάμε επίσης την καταπίεση -ότι κάτι δεν πάει καλά με εμάς, ότι δεν κάνουμε αυτό που παραδοσιακά και ιστορικά κάνουν οι γυναίκες με τις ζωές τους. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε το πώς μας βλέπουν οι άλλοι επειδή δεν έχουμε παιδιά.

Έχουμε δεν έχουμε δικά μας παιδιά πρέπει να σκεφτούμε για το πώς θα είμαστε σύμμαχοι των νέων. Αν επιλέξουμε να μην αποκτήσουμε παιδιά, πρέπει να δουλέψουμε με τα συναισθήματα αυτά που θα σταθούν εμπόδιο στο να έχουμε μια καλή σχέση με τους νέους ανθρώπους.

Ένα βασικό θέμα επίσης φαίνεται να είναι το πώς εμείς ως γυναίκες καθορίζουμε τη ζωή μας βάσει της ενεργής μας απόφασης. Για παράδειγμα αν επιλέξουμε να αποκτήσουμε παιδιά, με ποιό τρόπο θα οργανώσουμε αποτελεσματικά τις ζωές μας ούτως ώστε να μπορέσουμε να παραμείνουμε αρχηγοί, να συνεχίσουμε να εξελισσόμαστε σε άλλους τομείς και να έχουμε επαρκή φροντίδα για τα παιδιά μας (αν μπορεί να υπάρξει κάτι τέτοιο); Δεδομένης της καταπίεσης των γονιών και των νέων, είναι καλό να δώσεις το μεγαλύτερο μέρος της προσοχής σου στο να είσαι γονιός για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα. Δεδομένου όμως του σεξισμού, το να δραστηριοποιούνται ενεργά έξω από το σπίτι είναι άκρως απαραίτητο για τις γυναίκες, και είναι επίσης πολύ σημαντικό για τα παιδιά να βλέπουν τις μητέρες τους να δραστηριοποιούνται στον έξω κόσμο.

Sisters: Πώς η ανατροφή σας επηρέασε αυτή σας την απόφαση;

Diane: Θεωρώ πως το ιστορικό της απόφασής μου ως Εβραία γυναίκα είναι σημαντικό. Οι προσδοκίες σε μια εβραϊκή οικογένεια για να κάνουν οι γυναίκες παιδιά είναι τεράστιες. Οι προσδοκίες προέρχονται τόσο από την εβραϊκή θρησκεία όσο και από την ίδια την κουλτούρα μας. Στη δική μου οικογένεια όμως υπήρχαν αντικρουόμενες προσδοκίες. Από τη μία πλευρά, η μητέρα και ο πατέρας μου περίμεναν βεβαίως πως θα «διαπρέψω σε αυτό τον κόσμο», και την ίδια στιγμή ο μεγάλος τους φόβος ήταν μήπως δεν καταφέρω να παντρευτώ και να κάνω παιδιά. Νομίζω πως το να κάνω παιδιά ήταν δεδομένο εκ προοιμίου. Όταν μέχρι τα δεκατρία με δεκατέσσερα δεν μου ήρθε περίοδος, οι γονείς μου κάλεσαν γιατρό για να εξακριβώσει ποιό ήταν το πρόβλημα. Για το *bas mitzvah* μου πήρα κεριά από τη συναγωγή τα οποία έπρεπε να τα φυλάει η μητέρα μου μέχρι να παντρευτώ και να κάνω παιδιά.

Όταν αποκτήσεις οικογένεια καρποφορείς ως εβραία γυναίκα. Είδα την αντίφαση ξεκάθαρα στη δική μου μητέρα· παράτησε το διδακτορικό της όταν απέκτησε παιδιά. Είχε κάποιες σωματικές δυσκολίες από τις γέννες, οι οποίες την σκότωσαν μετά από κάποια χρόνια. Κοιτώντας τις οικογενειακές φωτογραφίες μπορούσα να δω τη μητέρα μου μετά τις γέννες να βουλιάζει και να ακολουθεί μια άλλη ζωή. Το σώμα της άλλαξε -άρχισε να καμπουριάζει. Το πρόσωπό της έχασε την έκφρασή του.

Γνώριζα τις προσδοκίες καθώς και το τι συνέβη στη μητέρα μου και τις αντιφάσεις που υπέμεινε. Ήμουν αποφασισμένη να μην αφήσω κάτι τέτοιο να συμβεί σε εμένα, αλλά πάντα θεωρούσα ότι θα αποκτούσα παιδί. Δεν νομίζω ότι αμφισβήτησα ποτέ τη θεώρηση αυτή μέχρι τα πρώτα στάδια του γυναικείου κινήματος έξω από τη Σ.Α. Όπως πολλές άλλες γυναίκες είχα ήδη τους αυτοματισμούς τού να φροντίζω τους άλλους. Στις συναντήσεις μου πάνω σ' αυτό έμαθα ότι οι γυναίκες είναι προετοιμασμένες για μητέρες και παίζουν αυτό το ρόλο με ή χωρίς παιδί. Σε ένα από τα πρόσφατα βιβλία της η Gloria Steinem έγραψε για το πώς φρόντισε το γυναικείο κίνημα όταν δεν μπορούσε να φροντίσει τον εαυτό της. Το ίδιο ίσχυε και για μένα. Μπορούσα να μεριμνήσω για σχέδια εργασίας σαν να ήταν παιδιά μου. Έτσι οι οδύνες ήταν εγκατεστημένες ήδη μέσα μου ανεξάρτητα αν είχα ή όχι βιολογικό παιδί.

Sisters: Τί αποκομίσατε δουλεύοντας αυτή σας την απόφαση μόνη σας και με άλλες γυναίκες;

Diane: Κάτι πάνω στο οποίο δούλεψα και προσπάθησα να βάλω και άλλες γυναίκες να δουλέψουν είναι οι φαντασιώσεις τους. Το να δουλεύεις δηλαδή πάνω σε όλα αυτά που σου έρχονται (χωρίς λογοκρισία) στο μυαλό όταν σκέφτεσαι να αποκτήσεις παιδί. Θέλεις να έχεις κάποιον στην αγκαλιά σου; Οτιδήποτε σου έρχεται. Η δική μου φαντασίωση ήταν να αποκτήσω ένα κοριτσάκι όπως ήμουν εγώ πριν την εφηβεία. Τώρα που έχω δουλέψει με γυναίκες για τις ζωές τους πριν την εφηβεία, είναι ξεκάθαρο ότι ένα καίριο τραύμα το βιώνουν οι γυναίκες κατά τη διάρκεια της εφηβείας τους. Η φαντασίωσή μου ήταν να αποκτήσω ένα κοριτσάκι, και δεν μπορούσα να τη φανταστώ μεγαλύτερη από την ηλικία των δέκα ή έντεκα. Ήταν ανάγκη μου να δουλέψω πάνω στη δική μου οδύνη. Ήθελα να πάρω πίσω στην ασφάλεια και τη σιγουριά που έχουν τα μικρά κορίτσια και τη χάνουν στην εφηβεία όταν το μόνο που η κοινωνία προσδοκά απ' αυτές είναι να παντρευτούν ή να αποκτήσουν παιδιά.

Πάντα θεωρούσα ότι θα παντρευτώ και θα αποκτήσω παιδί αν και δεν είχα συμβιβαστεί απολύτως με την ιδέα. Από τις συζητήσεις που είχα με άλλες γυναίκες έμαθα πως πολλές γυναίκες παντρεύονταν όχι χάριν της σχέσης τους αλλά για να αποκτήσουν παιδί. Η επιθυμία για παιδί είναι καίρια στη ζωή μιας γυναίκας. Πιθανόν να έχω ακόμα πολλή δουλειά να κάνω αφήνοντας τον εαυτό μου να αισθανθεί τί πραγματικά ήθελα. Οι συμπαραστάτες μου μπέρδευαν τα συναισθήματα της επιθυμίας να αποκτήσω ένα παιδί με το τι θα έκανα γι' αυτό. Έμαθα να μην αποδέχομαι να με καθοδηγεί σε δράση κανένα από τα συναισθήματα που έχω εγώ ή οποιαδήποτε άλλη γυναίκα γι' αυτό το θέμα.

Μπορούμε να πάρουμε αποφάσεις βασισμένες σε διάφορους παράγοντες. Για εμένα υπήρχαν πολλοί πρακτικοί παράγοντες. Δεν είχα δημιουργήσει μια τέτοια κατάσταση ώστε η ανατροφή ενός παιδιού να μπορούσε να μοιραστεί με άλλους. Τα οικονομικά θέματα ήταν μεγάλα. Δεν μπορούσα να με φανταστώ να μην έχω τη διαχείριση των

μελλοντικών οικονομικών μου. Συνεπώς δεν ένιωθα πως έβγαζα αρκετά λεφτά για να συντηρήσω εμένα και ένα παιδί. Είναι αλήθεια ότι θα μπορούσα να συμπεριλάβω σ' αυτό κι άλλους ανθρώπους πιο ευκατάστατους.

Ήθελα πραγματικά να δω πώς θα ήταν η ζωή μου χωρίς παιδί. Παραδοσιακά, ο σκοπός της ζωής των γυναικών έγκειται στο να αποκτήσουν παιδιά. Ήθελα να αντιμετωπίσω τη δική μου ζωή με τους δικούς μου όρους και να δω αν θα μπορέσω να τα καταφέρω. Δεν ήθελα οι δικές μου μάχες για πλησίασμα και οικειότητα να μπλεχτούν με ένα παιδί. Για τόσες πολλές από μας, η αξία και το νόημα της ζωής μας ορίζονται από τις σχέσεις που δημιουργούμε μέσα σ' ένα γάμο ή με παιδιά, παρά κοιτώντας το γεγονός ότι απλά υπάρχουμε και αξίζουμε και ότι το νόημά μας είμαστε εμείς οι ίδιες. Το νόημα είμαι εγώ. Έχοντας αυτό ως αφετηρία μπορώ να δημιουργώ σχέσεις με άλλα νοήμονα όντα. Δεν χρειάζεται να φέρω στο φως άλλο ένα νοήμον ον για να επαληθεύσω το δικό μου νόημα ή τη δική μου ύπαρξη ως γυναίκα.

Πιστεύω ακόμη ότι οι προσωπικές μου οδύνες επηρέασαν την απόφασή μου. Δεν είχα εκτιμήσει πλήρως τη δουλειά των γυναικών και τον κόπο της μητρότητας. Μερικές φορές νιώθω ότι μου λείπει αυτή η σύνδεση, αλλά αυτό το αίσθημα αποτελεί μέρος μιας χρόνιας δυσκολίας την οποία αντιμετωπίζω στο να μείνω κοντά στους ανθρώπους, είτε αυτός είναι νέος είτε ενήλικος. Δεν μετανιώνω, αν και μερικές φορές στις συναντήσεις μου έχω εκτονώσει λύπη. Ζω μια πολύ ενδιαφέρουσα και συναρπαστική ζωή που μου 'χει προσφέρει ευκαιρίες να εξελιχθώ με ιδιαίτερο τρόπο. Δεδομένης της δυσκολίας που αντιμετωπίζουμε ως γυναίκες στο να βάλουμε πρώτες τις δικές μας ζωές και εμάς στο κέντρο της ζωής μας, το να κυνηγήσουμε αυτό που θέλουμε και χρειαζόμαστε, μένει πίσω αν είμαστε μάνες. Υπάρχουν πολλά άλλα υπέροχα πράγματα που μπορούν να συμβούν σε μια μάνα, αλλά το να αναπτύσσεσαι και να προχωράς γοργά μπροστά, το να δοκιμάζεις καινούρια πράγματα για τον εαυτό σου και το να φροντίζεις το σώμα σου γίνονται δυο και τρεις φορές πιο δύσκολα όταν είσαι μάνα.

Sisters: Ποιες κατευθύνσεις έχεις ακολουθήσει δουλεύοντας με γυναίκες πάνω σε αυτό το θέμα;

Diane: Χρησιμοποίησε στη συνάντησή σου την κατεύθυνση «Θα κάνω δικό μου παιδί» και δούλεψε πάνω σε όλα τα θέματα που προκύπτουν όταν έρχεσαι αντιμέτωπη με αυτήν την απόφαση. Σε μια άλλη συνάντηση αποφάσισε να μην κάνεις παιδί και αντιμετώπισε αυτά τα συναισθήματα. Δουλεύω με τις γυναίκες πάνω σε όλους τους λόγους για τους οποίους θέλουν να αποκτήσουν παιδί. Ξεστόμισέ τους, άστους να περάσουν γρήγορα απ' το μυαλό σου και διάλεξε τους πιο σημαντικούς που έρχονται στην επιφάνεια. Η κατεύθυνση ότι μια γυναίκα είναι πλήρως θηλυκή χωρίς παιδί μπορεί επίσης να 'χει αποτελέσματα.

Εκτός από το να δουλεύω πάνω στο τι ήθελα και στα συναισθήματά μου γύρω απ' αυτό, μίλησα με γυναίκες μεγαλύτερες από μένα που δεν απέκτησαν παιδιά. Είχα από πάντα μεγαλώσει με την καταπιεστική πεποίθηση ότι αν δεν αποκτούσα παιδιά, αυτό θα 'ταν το τέλος της ζωής μου. Πολλές από τις γυναίκες με τις οποίες μίλησα αντιμετώπιζαν ακριβώς την αντίθετη οδύνη –δεν τους άρεσαν τα παιδιά-, κάτι που τις οδήγησε στο να μην αποκτήσουν παιδιά. Υπήρχαν όμως και γυναίκες, όπως εγώ, που τους άρεσαν τα παιδιά. Ζούσαν καλή ζωή. Έτειναν να είναι περισσότερο ανεξάρτητες και να ζουν ενδιαφέρουσες ζωές. Στο τέλος συνειδητοποίησα ότι ήταν σημαντικό να πάρω μια απόφαση. Η ζωή μου κόλλησε σαν να περίμενα να αποφασίσω αν θα κάνω παιδί ή όχι. Ήταν ένας τρόπος να μην δεσμευτώ πλήρως ούτε

στη ζωή που ζούσα ούτε και σ' αυτήν που ήθελα να ζήσω. Έπρεπε να πάρω μια απόφαση και, παρόλο που κάποιες φορές ένιωσα λύπη, σε κάποια φάση ήταν πιο σημαντικό απλώς το να αποφασίσω.

Sisters: Το να γίνεις μητέρα σημαίνει να υποστείς την καταπίεση που δέχονται οι μητέρες. Πώς αποφασίζει μια γυναίκα να επιλέξει αυτήν την καταπίεση;

Diane: Πιστεύω ότι πρέπει να επιλέξουμε ενεργά τη μητρότητα ως ένα εξαιρετικά αξιόλογο και ενδιαφέρον έργο. Παράλληλα όμως να μην θεωρούμε ότι η προσωπική μας ταυτότητα είναι το ίδιο πράγμα με το έργο μας. Είναι σημαντικό να βλέπουμε τη μητρότητα ως έναν τρόπο απελευθέρωσης των γυναικών. Ως μητέρες έχουμε την ευκαιρία να απελευθερωθούμε από τους αυτοματισμούς της φροντίδας των άλλων, να υποστηρίξουμε την ελευθερία των νέων ανθρώπων και να τους βοηθήσουμε να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους.

Sisters: Σε ποια στιγμή της ζωής μιας νέας γυναίκας θα ξεκινούσες να μιλάς για την απόφαση να κάνει ή να μην κάνει παιδί;

Diane: Αυτό διαφέρει από πολιτισμό σε πολιτισμό και από κοινότητα σε κοινότητα. Σχεδόν όλα τα νέα κορίτσια καθοδηγούνται στο να θέλουν παιδί. Οι νέες γυναίκες πρέπει να δουλέψουν πάνω σ' αυτήν την πλύση εγκεφάλου που τους λέει ότι θα κάνουν παιδιά και ότι πρέπει να διαμορφώσουν τη ζωή τους ανάλογα.

Sisters: Πες μου ένα παράδειγμα για το πώς μια δεκατετράχρονη κοπέλα θα μπορούσε να δουλέψει πάνω σε αυτό το θέμα.

Diane: Ζωή χωρίς όρια! Μπορεί να κάνει ό,τι στο καλό θέλει. Δεν υπάρχουν όρια στη ζωή της. Είναι υπέροχο το ότι διαθέτει την αναπαραγωγική της ικανότητα. Έχει πάντα τον έλεγχο της ικανότητας αυτής και θα επιλέξει αν θα την χρησιμοποιήσει ή όχι. Δεν υπάρχει κανένας λόγος για τον οποίο μια γυναίκα πρέπει να γίνει μητέρα. Στις μέρες μας δεν είναι επιτακτικό ούτε αναγκαίο για την κοινωνία μας κάτι τέτοιο. Πρέπει να δουλέψουμε πάνω σ' αυτήν την καθοδήγηση ώστε οι γυναίκες όντως να επιλέγουν ελεύθερα. Οι γυναίκες δεν αφιερώνουν μεγάλο μέρος του χρόνου στις συναντήσεις τους για να αποφασίσουν αν θα γίνουν σπουδαίοι μαθηματικοί ή σπουδαίοι καλλιτέχνες. Εστιάζοντας την προσοχή μας τόσο έντονα στις συναντήσεις μας στο να κάνουμε παιδί ή όχι ενισχύεται η καταπιεστική δύναμη αυτού του ζητήματος στις ζωές μας. Θα έπρεπε, αντίθετα, να είναι απλώς μία από πολλές αποφάσεις τις οποίες πρέπει να λάβει μια γυναίκα στη ζωή της. Το να αναλάβει την ευθύνη να ζήσει μια ζωή χωρίς όρια είναι κάτι πάνω στο οποίο θα έπρεπε να δουλέψει κάθε γυναίκα ανεξάρτητα από την ηλικία της. Η αλήθεια είναι ότι αν δεν υπήρχε αυτή η καταπίεση, η απόφαση αυτή δεν θα ήταν τόσο σημαντική όσο είναι στον πολιτισμό μας. Πολύ περισσότερες γυναίκες δεν θα έκαναν παιδιά.

Sisters: Πώς θα φάνταζε αυτή η απόφαση χωρίς την καταπίεση των γυναικών;

Diane: Δεν θα ήταν καθοριστική για τη ζωή της. Πολλά από αυτά που συμβαίνουν στη ζωή μια γυναίκας από τη γέννησή της και μετά, την προετοιμάζουν για καταπίεση. Στην καρδιά της καταπίεσης οι γυναίκες προετοιμάζονται ώστε ο μόχθος τους να γίνει αντικείμενο εκμετάλλευσης- να γεννούν παιδιά και να είναι οι κύριοι φροντιστές. Χωρίς την καταπίεση δεν θα υπήρχε εκμετάλλευση του μόχθου ούτε προετοιμασία γι' αυτήν. Πολύ πιθανόν τα παιδιά να μεγάλωναν με μερικούς

διαφορετικούς ανθρώπους. Ίσως να υπήρχε ένας κύριος φροντιστής, αλλά αυτός θα μπορούσε να είναι τόσο άνδρας όσο και γυναίκα. Κανείς δεν θα το έκανε εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Θα αποτελούσε εξάωρη, επτάωρη ή το πολύ οκτάωρη εργασία.

Πολλές γυναίκες δεν θα το έκαναν. Θα ζούσαμε ζωές που θα περιλάμβαναν το μεγάλωμα των παιδιών, αλλά θα συνέβαιναν και διαφορετικά πράγματα σε κάθε γυναίκα. Η δουλειά που δικαίως αντιστοιχεί στις γυναίκες είναι να αναλάβουν την ευθύνη αυτού του πλανήτη. Το μεγάλωμα των παιδιών θα ήταν μέρος του έργου της κοινωνίας και κάθε παιδί πιθανόν να είχε τέσσερις ή πέντε ανθρώπους να του συμπαραστέκονται στην ανάπτυξη και εξέλιξή του. Ούτε θα υπήρχε καταπίεση των νέων όπως την ξέρουμε. Μεγάλο μέρος της καταπίεσης των γυναικών οδηγεί στην καταπίεση των νέων.

Είναι υπέροχο να είσαι γυναίκα! Δε χρειάζεται να υπάρχουν προσδοκίες και ρόλοι στους οποίους η γυναίκα πρέπει να ανταποκριθεί επειδή είναι γυναίκα. Υπάρχει μόνο μια προσδοκία, να είναι ο εαυτός της. Δεν θέλουμε μια μηχανή αναπαραγωγής. Θέλουμε ένα άτομο, ένα πραγματικό άτομο, που είναι εκεί έξω, ζωντανό, ενεργό, που δέχεται προκλήσεις, που εξερευνά τον κόσμο, που έρχεται κοντά σε άλλους ανθρώπους. Θέλουμε κάποια που αναλαμβάνει την ευθύνη να κάνει το σωστό· δεν προσδοκούμε να δρα μέσα σε ρόλους-καλούπια. Οι γυναίκες έχουν τον έλεγχο απολύτως των πάντων, συμπεριλαμβανομένης και της σχέσης τους με την αναπαραγωγή.

Sisters: Πώς πιστεύεις ότι μητέρες και μη μπορούν να υποστηρίξουν αποτελεσματικά η μια τις αποφάσεις της άλλης;

Diane: Πιστεύω ότι κάθε γυναίκα πρέπει να κάνει τις δικές της επιλογές στη ζωή. Νομίζω ότι μπορείς να παρέμβεις στη ζωή μιας γυναίκας αν θεωρείς ότι οι επιλογές της θα μπορούσαν να διερευνηθούν περαιτέρω. Μπορείς να αμφισβητήσεις κάποιες επιλογές και να προσφέρεις ευρύτερες προοπτικές, αλλά νομίζω ότι σε κάποιο σημείο οφείλεις να σεβαστείς το δικαίωμα μιας γυναίκας να κάνει την προσωπική της επιλογή. Είναι κάτι ανάλογο με το δικαίωμα επιλογής σχετικά με την έκτρωση. Κοιτάζοντας μια γυναίκα η οποία έχει ενεργητικά επιλέξει τη μητρότητα, εγώ, ως μη μητέρα, οφείλω να κάνω τη διάκριση ανάμεσα στην καταπίεση που αντιμετωπίζει ως γυναίκα και στην επιλογή που έκανε. Επικροτώ και καυχώμαι για τις επιλογές της και ενεργητικά τη βοηθώ να μάχεται ενάντια στην καταπίεση.

Πιστεύω ότι οι γυναίκες που είναι μητέρες πρέπει να απομυθοποιήσουν τη μητρότητα και να πάψουν να διαιώνίζουν το μύθο ότι είναι η ευτυχέστερη και πιο υπέροχη εμπειρία στον κόσμο και ότι αν δεν είσαι μητέρα, δεν μπορείς να νιώσεις πραγματική χαρά. Αυτή η μυθολογία υπάρχει για να συντηρείται η καταπίεση. Πιστεύω ότι είναι σημαντικό να σταθούν οι μητέρες ξεκάθαρα απέναντι σε αυτή τη μυθολογία και να επικροτούν το δικαίωμα μιας γυναίκας να μην αποκτήσει παιδιά και την ίδια στιγμή να υπερασπίζονται το ρόλο της μητρότητας και να αναγνωρίζουν τη σπουδαιότητα του έργου αυτού. Μια γυναίκα που δεν είναι μητέρα πρέπει να τοποθετείται ενάντια στην καταπίεση και να χειροκροτεί τη μητρότητα, την ώρα που γιορτάζει τη ζωή της χωρίς παιδιά.

Οι γυναίκες που παίρνουν την απόφαση να αποκτήσουν παιδιά δεν μπορούν να προσδοκούν ότι εκείνες που δεν έχουν παιδιά θα γίνουν οι φύλακες των παιδιών τους ή ότι θα τις σώσουν από την καταπίεση. Η φιλία ανάμεσα σε δυο γυναίκες, μία

μητέρα και μια μη-μητέρα, δε θα έπρεπε να βασίζεται στην προσφορά της φύλαξης των παιδιών από τη μη-μητέρα. Όσο και αν η φύλαξη των παιδιών χρειάζεται, θα πρέπει να είναι μια ενεργητική απόφαση από τη μεριά της μη-μητέρας. Μπορεί να κάνουμε τη φροντίδα των παιδιών να της φαίνεται ελκυστική, αλλά η φροντίδα τους δεν είναι κάτι που θα έπρεπε να απαιτείται από τη σχέση. Ωστόσο, η μη-μητέρα μπορεί να επιθυμεί να προσφέρει βοήθεια στη φίλη της, δεδομένου του αγώνα που περιλαμβάνεται στο να είσαι γονιός. Η φιλία επιτρέπει σε καθεμιά από τις δυο γυναίκες να σταθεί κοντά σε κάποια που έχει κάνει διαφορετική επιλογή. Η φιλία μπορεί να δίνει σε μια μητέρα την εικόνα της αυτονομίας της ως γυναίκας. Επίσης, για τις μη-μητέρες είναι μια σπουδαία ευκαιρία να έχουν μια σχέση με ένα νεαρό άτομο.

Diane Balsler
Cambridge, Massachusetts, USA
Από το περιοδικό Sisters No.10, σελίδες 57 έως 60

Στην μετάφραση συνεργάστηκαν με αλφαβητική σειρά: Βλάχου Πασχαλίνα, Παπακωνσταντίνου Αικατερίνη, Ρούζκοβα Μιλοσλάβα, Χριστοδουλοπούλου Ειρήνη-Ιωάννα

Women and Men Moving Together Against Sexism, Sisters No.12, pp. 103-105
Translator: Loukia Piki

Γυναίκες και άντρες κινούνται μαζί ενάντια στο σεξισμό

Ο Στηβ Τόμσον (ένας από τους συμπαραστάτες μου και αρχηγός αντρών) και εγώ είχαμε πρόσφατα την αρχηγία σε ένα 3ήμερο εργαστήριο για γυναίκες και άντρες στην Περιοχή μου (τις πολιτείες Λουιζιάνα, Αρκάνσας, Οκλαχόμα και Μισισιπή στα Νότια των Ηνωμένων Πολιτειών). Τις πρώτες δύο μέρες ηγηθήκαμε σε ξεχωριστά εργαστήρια αντρών και γυναικών. Την τρίτη μέρα βρεθήκαμε όλοι μαζί για να δουλέψουμε στο να είμαστε σύμμαχοι αναμεταξύ μας.

Η Περιοχή μου είναι μικρή. Υπήρχαν 30 άτομα στο εργαστήριο, με τις γυναίκες να έχουν περισσότερη εμπειρία στην αρχηγία και στη Συμπαράσταση για Αναθεώρηση.

ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Στο εργαστήριο των γυναικών δούλεψα πρώτα με τις γυναίκες επάνω στο νιάξιμο της μίας για την άλλη και στον εσωτερικευμένο σεξισμό στις σχέσεις αναμεταξύ μας. Ύστερα περάσαμε τον περισσότερο χρόνο δουλεύοντας με την εμπειρία του σεξισμού στις ζωές μας, την αντρική κυριαρχία και την έλλειψη σημασίας που δίνεται στο σεξισμό και στις γυναίκες - παίρνοντας παράδειγμα από τη δουλειά της Νταϊάν Μπάλσερ². Δουλέψαμε επίσης στο να παλεύουμε για τους εαυτούς μας ως γυναίκες, κοιτώντας πίσω στα παιδικά μας χρόνια και δουλεύοντας ενάντια στο σεξισμό στα πρώτα μας χρόνια. Κάναμε μερικές συναντήσεις φυσικής δύναμης³ όπου εκπαίδευσα τις γυναίκες στο να είναι συμπαραστάτριες η μία στην άλλη χρησιμοποιώντας αυτή

² Η Νταϊάν Μπάλσερ είναι το Διεθνές Πρόσωπο Αναφοράς για την Απελευθέρωση των Γυναικών.

³ Οι συναντήσεις φυσικής δύναμης είναι συναντήσεις όπου ο ομιλητής/τρια παλεύει με το σώμα του/της ενάντια στην φυσική αντίσταση του/της ακροατή/τριας για να δοθεί αντίλογος στην οδύνη και να βοηθήσει στην πρόκληση εκτόνωσης.

τη μορφή συμπαράστασης. Στην τελευταία τάξη πριν να βρεθούμε με την ομάδα των ανδρών, η κάθε γυναίκα πήρε σειρά μιλώντας και εκτονώντας για έναν άντρα που ήταν σημαντικό στη ζωή της και δείχνοντας πόσο σημαντικός ήταν για αυτήν.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΣΥΝΑΝΤΙΟΥΝΤΑΙ

Κατεύθυνα τη βραδιά που συναντήθηκαν οι γυναίκες και οι άντρες. Οι άντρες γνώριζαν ότι θα δουλεύαμε στο σεξισμό και ήταν φανερά αγχωμένοι. Ξεκινώντας τη βραδιά ζήτησα από κάποιες γυναίκες (συμπεριλαμβάνοντας κάθε γυναίκα που είχε έναν άντρα σύντροφο στο εργαστήρι) να μιλήσει ξανά για ένα σημαντικό άντρα στη ζωή της και να δείξει τη σημασία αυτής της σχέσης. Όλες οι σύζυγοι μίλησαν κατευθείαν στους συντρόφους τους. Άλλες γυναίκες μίλησαν για τους αδελφούς τους, τους άντρες τους που δεν ήταν εκεί, ή για κάποιους από τους άντρες του εργαστηρίου. Αυτό διήρκεσε περίπου σαράντα πέντε λεπτά. Γυναίκες και άντρες εκτόνωσαν πολύ σε αυτό το διάστημα. Οι άντρες ήταν έκπληκτοι και ευχαριστημένοι που καλωσορίστηκαν με αυτό τον τρόπο.

Το υπόλοιπο βράδυ μίλησα για το πόσο σημαντικό είναι για τους άντρες, στο ρόλο τους ως σύμμαχοι γυναικών και στη δική τους απελευθέρωση, να δουλεύουν το θέμα του σεξισμού και της ανδρικής κυριαρχίας. Άκουσα δύο γυναίκες: μια μίλησε για την ιστορία του σεξισμού στη ζωή της (πριν το γάμο της με κάποιον από τους άντρες που ήταν παρόντες) και η άλλη για την ιστορία της σε σχέση με την ανδρική κυριαρχία. Και οι δύο ήταν δυνατές επιδείξεις, γυναίκες και άντρες εκτόνωσαν πολύ.

Παρακάτω είναι η εισαγωγή που έδωσα για τη συνεργασία μας:

Οι γυναίκες και οι άντρες είναι από τη φύση τους σύμμαχοι. Αρέσουμε υπερβολικά ο ένας στον άλλο και θέλουμε ο ένας τον άλλο στις ζωές μας.

Ο σεξισμός και η καταπίεση των αντρών έχουν μειώσει σε μεγάλο βαθμό την ικανότητά μας να δούμε και να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο. Μας έχουν δυσκολέψει να δούμε πέρα από τους αυτοματισμούς του άλλου από την καταπίεση. Παρότι ζούμε και εργαζόμαστε μαζί, ο σεξισμός και η καταπίεση των αντρών μάς έχουν διαχωρίσει. Ένα μεγάλο έργο που έχουμε μπροστά μας είναι να παλέψουμε πέρα από την καταπίεση και το διαχωρισμό εκεί που πραγματικά γνωρίζουμε ο ένας τον άλλο, έχουμε ο ένας τον άλλο και μπορούμε να είμαστε σύμμαχοι για την απελευθέρωση του άλλου.

Η καταπίεση των αντρών είναι μια πραγματική καταπίεση. Έχει προκαλέσει μεγάλη ζημιά στους άντρες και την κοινωνία μας. Είναι σημαντικό να δουλέψουμε όλοι για να δώσουμε τέλος στην καταπίεση των αντρών.

Συνέχισα εκφράζοντας τις παρακάτω σκέψεις:

ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΚΑΤΑΜΑΤΑ ΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ

Οι άντρες, σαν σύμμαχοι γυναικών, χρειάζεται τώρα να εστιάσουν στο να μάθουν για το σεξισμό, στο να αντιμετωπίσουν και να εκτονώσουν το σεξισμό τους και στο να γίνουν καλοί συμπαράστατες των γυναικών στα θέματα του σεξισμού και της αντρικής κυριαρχίας. Ως σύμμαχοι αντρών, οι γυναίκες χρειάζεται τώρα να βοηθήσουν τους άντρες να εκτονώσουν στα θέματα του σεξισμού και της αντρικής κυριαρχίας. Ένας τρόπος που οι γυναίκες μπορούν να το κάνουν αυτό είναι με το να κατευθύνουν ένα συνεχόμενο διάλογο ανάμεσα σε γυναίκες και άντρες για το πώς ο

σεξισμός και η αντρική κυριαρχία επηρεάζουν τις σχέσεις μας και τις ζωές μας γενικότερα. Ο σεξισμός έχει βλάψει υπερβολικά γυναίκες και άντρες.

Έχει γίνει πολλή δουλειά για να προετοιμαστεί ο δρόμος ώστε οι άντρες να μπορέσουν να κοιτάξουν το σεξισμό και να αρχίσουν να εκτονώνουν για τη σχέση τους μαζί του. Είναι σημαντικό που ο Τιμ⁴ έχει κατευθύνει εργαστήρια ανδρών στα οποία έχει επιμείνει ότι δεν υπάρχει λόγος για τους άνδρες να νιώθουν άσχημα για τους εαυτούς τους. Έδειξε στους άντρες πόσο τους αγαπά και τους εκτιμά. Χωρίς αυτές τις βάσεις, δεν πιστεύω ότι οι άντρες θα είχαν τώρα την ευκαιρία να κοιτούν τον σεξισμό -έχουν νιώσει τόσο άσχημα στο ρόλο του καταπιεστή και αυτό τους έχει κάνει αναίσθητους στις επιδράσεις του σεξισμού. Μαζί με τη δουλειά του Τιμ, η πρόσφατη δουλειά της Νταϊάν Μπάλσερ για το σεξισμό και την αντρική κυριαρχία, η πρόσκλησή της σε άντρες-αρχηγούς στο πρόσφατο Εργαστήρι της Σ.Α. για Επίκαιρα Θέματα Γυναικών και η πρωτοβουλία κάποιων αντρών (συμπεριλαμβανομένου του Στήβ) να δουλέψουν αναμεταξύ τους για το θέμα του σεξισμού, μας έχουν δημιουργήσει μια τεράστια ευκαιρία. Η δουλειά μας είναι να αδράξουμε αυτήν την ευκαιρία και να κοιτάξουμε κατάματα τον σεξισμό.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΔΟΥΛΕΨΕΙ ΣΚΛΗΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΤΡΩΝ

Εμείς οι γυναίκες χρειάζεται να καταλάβουμε και να μάθουμε για τις ζωές των αντρών και την καταπίεσή τους και να είμαστε σύμμαχοι ενάντια σε αυτή τη καταπίεση. Παρόλα αυτά, δεν πιστεύω ότι αυτή είναι η κεντρική δουλειά που έχουμε να κάνουμε σαν σύμμαχοι αντρών αυτή τη περίοδο. Έχουμε δουλέψει σκληρά για να καταλάβουμε την καταπίεση των αντρών και να υποστηρίξουμε τους άντρες, αλλά έτσι έχουμε παραμερίσει τις δικές μας μάχες σε κάποιο βαθμό. Το κάναμε αρκετά χωρίς να αναλάβουμε το δικό μας αγώνα ενάντια στο σεξισμό. Σαν αποτέλεσμα, η δουλειά μας σα σύμμαχοι αντρών έχει επιμολυνθεί από εσωτερικευμένο σεξισμό – από τους αυτοματισμούς μας για φροντίδα, διευκόλυνση και υποταγή. Έχει μπλεχτεί με τον μη εκτονωμένο μας θυμό στο σεξισμό και στην αντρική κυριαρχία καθώς και με τους μη εκτονωμένους μας φόβους για την κακοποίηση και τη βία των αντρών. Θα είμαστε πιο αποτελεσματικές σύμμαχοι στους άντρες και η δουλειά μας ενάντια στη καταπίεση των αντρών θα είναι πιο δυνατή, όταν η δουλειά στο σεξισμό και στην αντρική κυριαρχία αποκτήσει κεντρική θέση στην ανάδυσή μας.

Δεν λέω ότι ο σεξισμός είναι τόσο απαίσιος ή ότι οι άντρες είναι τόσο σεξιστές ώστε οι άντρες πρέπει να κάνουν αυτή τη δουλειά για μας και εμείς δεν θα κάνουμε καθόλου δουλειά για αυτούς. Όλη η δουλειά συμμαχίας προαπαιτεί ότι και οι καταπιεσμένοι και οι καταπιεστές σκέφτονται και δουλεύουν για την απελευθέρωση του άλλου. Μια μονομερής συμμαχία δεν έχει νόημα. Χρειαζόμαστε ο ένας το μυαλό του άλλου καθώς πασχίζουμε ενάντια σε κάθε καταπίεση.

ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ

Γυναίκες και άντρες θα πάμε μπροστά καθώς και οι γυναίκες και οι άντρες δουλεύουν με το θέμα του σεξισμού. Πιστεύω ότι εμείς οι γυναίκες θα είμαστε σπουδαίες σύμμαχοι των ανδρών αν μπορούμε να εμπλέξουμε αποτελεσματικά τους άντρες σε ένα συνεχόμενο διάλογο για το σεξισμό.

⁴ Τιμ Τζάκινς

Ο σεξισμός είναι μία μεγάλη πληγή για τους άντρες. Μπερδεύει ολοκληρωτικά τις σχέσεις τους με τις γυναίκες (και μπερδεύει τις σχέσεις τους μεταξύ τους). Εσείς οι άντρες έχετε εξαιρετικές γυναίκες στις ζωές σας που κάνουν πράγματα για εσάς που δεν κατανοείτε επειδή δεν καταλαβαίνετε το σεξισμό. Έχετε γυναίκες που αγαπάτε με τις οποίες δεν μπορείτε να είστε κοντά λόγω σεξισμού, γυναίκες τις οποίες δεν μπορείτε να απολαύσετε περνώντας αρκετό χρόνο μαζί τους λόγω του σεξισμού.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΣΧΙΣΕΙ ΝΑ ΔΟΥΝ ΤΟΝ ΣΕΞΙΣΜΟ

Εφόσον η δουλειά στο σεξισμό είναι κεντρική στην απελευθέρωση των γυναικών, θα περίμενες ότι εμείς οι γυναίκες στη ΣΑ θα είχαμε κάνει πολλή από αυτή τη δουλειά. Κάναμε μερικές πολύ σημαντικές δηλώσεις για το σεξισμό νωρίς στην ΣΑ με τη διακήρυξη της πολιτικής των γυναικών (συμπεριλαμβάνοντας ότι οι άντρες δεν είναι ο εχθρός), αλλά στην πραγματικότητα πασχίζουμε για πολύ καιρό να δούμε κατάματα το σεξισμό και να τον πολεμήσουμε. Η Νταϊάν Μπάλσερ μας σπρώχνει για χρόνια να το κάνουμε αλλά πασχίζουμε. Έχουμε εκπαιδευτεί να βολεύουμε το σεξισμό και να φροντίζουμε τους άλλους -όχι να παλεύουμε για τους εαυτούς μας, ούτε να παλεύουμε για απελευθέρωση. Δεν είναι εύκολο να κοιτάμε ειλικρινά τον σεξισμό στις ζωές μας, να μιλάμε γι αυτόν και να τον πολεμάμε. Δεν πιστεύω ότι οι άντρες το καταλαβαίνουν αυτό. Γνωρίζω πολλούς άντρες που αισθάνονται ότι έχουν σφυροκοπηθεί από το φεμινισμό και δεν καταλαβαίνουν γιατί εμείς οι γυναίκες ακόμη πασχίζουμε να βάλουμε σε προτεραιότητα την απελευθέρωσή μας από το σεξισμό. Κατά κάποιο τρόπο μόλις τώρα απογειώνεται η δουλειά μας με το σεξισμό.

Έχει υπάρξει δύσκολο για μας τις γυναίκες να κοιτάξουμε πόσο κατεστραμμένες είμαστε από το σεξισμό. Αγαπάμε τους άντρες. Ζούμε μαζί τους, κάνουμε σεξ μαζί τους, κάνουμε παιδιά μαζί τους, μεγαλώνουμε οικογένειες μαζί τους και δουλεύουμε μαζί τους. Είναι οι αδελφοί μας, οι πατεράδες μας, οι άντρες μας. Συνδεόμαστε στενά με τους άντρες, τουλάχιστον στην επιφάνεια. (Δεν πιστεύω ότι οι άντρες και οι γυναίκες γνωρίζουν καλά ο ένας τον άλλο ακόμη, γνωρίζουν πραγματικά τι συμβαίνει στο μυαλό του άλλου. Νομίζω ότι ο διαχωρισμός των αντρών και των γυναικών είναι τόσο μεγάλος μέχρι τώρα που το καθιστά αδύνατο).

Στη μάχη μας ενάντια στο σεξισμό μας έχει δυσκολέψει το μήνυμα της κοινωνίας ότι ο σεξισμός έχει τελειώσει, ότι οι γυναίκες έχουν κερδίσει τη μάχη. Είναι δύσκολο επειδή πολλοί άντρες αρνούνται την ύπαρξη του σεξισμού ή συμφωνούν αφηρημένα ότι υπάρχει αλλά επιμένουν ότι αυτό που κάνουν δεν είναι σεξιστικό και ούτω καθεξής. Οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουμε βρεί πώς να αναφερθούμε αποτελεσματικά στο θέμα του σεξισμού στις σχέσεις μας. Έχουμε μπλεχτεί σε πολλούς αγώνες μόνο για να είμαστε κοντά σε κάποιον και μερικές φορές οι σχέσεις μας φαίνονται πολύ εύθραυστες για να αντέξουν άλλη μια μάχη. Επίσης, λόγω του εσωτερικευμένου σεξισμού, ο πόλεμος ενάντια στο σεξισμό δεν μοιάζει να είναι πολύ σημαντική μάχη. Το ότι είναι ένας θεμελιώδης αγώνας δεν σημαίνει ότι έχουμε μπορέσει να τον κάνουμε σημαντικό αγώνα στη ζωή μας. Εξαιτίας του σεξισμού, τα θέματά μας δεν φαίνεται να είναι τα σημαντικά.

Επίσης, άλλες μορφές καταπίεσης συνήθως φαίνονται πιο σημαντικές. Πολλές από εμάς αντιμετωπίζουν πολλαπλές καταπίεσεις και μέσα σε αυτές τις καταπίεσεις νιώσαμε πως έπρεπε να προστατέψουμε τους άντρες μας -ξανακάνοντάς το δύσκολο να βρούμε χώρο για τη καταπολέμηση του σεξισμού.

ΠΛΗΣΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ ΣΑΝ ΣΥΜΜΑΧΟΙ

Θα βοηθήσει τους άντρες να αντιμετωπίσουν το σεξισμό τους αν εμείς οι γυναίκες μπορούμε να τον πλησιάσουμε σαν σύμμαχοι και φίλες τους, ως γυναίκες που τους αγαπούν -όχι ως γυναίκες που είναι θυμωμένες και τους κατηγορούν. Δεν σημαίνει ότι χρειάζεται να είμαστε σκληρές με τους άντρες όταν μαχόμαστε για τους εαυτούς μας. Εμείς οι γυναίκες, μερικές φορές μπερδευόμαστε και διαρρέουν οι οδύνες μας έξω από τις συναντήσεις, αλλά εσείς οι άντρες δεν είστε οι εχθροί μας. Δεν είμαστε θυμωμένες μαζί σας. Δεν θέλουμε να φύγετε. Θα προσπαθήσουμε να κρατήσουμε την αναστάτωση μας στις συναντήσεις μας και να θυμόμαστε ανάμεσα στις συναντήσεις να σας φερόμαστε ως τα πολύτιμα ανθρώπινα όντα που είστε. Η αναστάτωση και ο θυμός μας για το σεξισμό και για όλους τους τρόπους που έχουμε κακοποιηθεί λόγω αυτού δεν έχουν θέση έξω από τις συναντήσεις μας. Είστε σημαντικοί για εμάς, σας αγαπούμε και σας θέλουμε στις ζωές μας. Θέλουμε επίσης να δουλέψετε για να δώσετε τέλος στο σεξισμό που κουβαλάτε.

Καθώς εμείς οι γυναίκες κάνουμε δουλειά για να πλησιάσουμε τους άντρες στο θέμα του σεξισμού, τα πράγματα θα πάνε πιο γρήγορα αν καταλάβουμε τις δυσκολίες τους. Αν πρόκειται να πλησιάσουμε ένα άντρα που αγαπάμε με ένα παράπονο για το σεξισμό του, θα βοηθήσει αν μπορέσουμε να θυμηθούμε ότι περιμένει να τον πετάξουμε έξω ανά πάσα στιγμή, ότι είναι σίγουρος ότι η σχέση πρόκειται να διαλυθεί και ότι θα είναι δικό του το λάθος. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα αποφύγουμε να του μιλήσουμε για τον σεξισμό του, σημαίνει ότι τον πλησιάζουμε με επίγνωση των δυσκολιών του.

Θέλουμε τους άντρες να είναι συμπαραστάτες μας καθώς εξοργιζόμαστε ενάντια στο σεξισμό. Για να έχουμε δυνατές συναντήσεις θα μπορούσε να χρησιμεύσει να τους χρησιμοποιούμε ως στόχους όταν είμαστε ομιλήτριες. Αυτές οι συναντήσεις μπορεί να είναι πολύτιμες και σημαντικές. Ένας σύμμαχος που μπορεί να μας τις παρέχει είναι πολύτιμος. Προσμένουμε να τις έχουμε μαζί σας.

ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΤΕ ΜΑΣ

Θα κάνει τρομακτική διαφορά όταν οι άντρες μας ενθαρρύνουν να πολεμήσουμε το σεξισμό. Μπορώ να σας πω ότι μας είναι σχεδόν αδύνατο να συλλάβουμε ότι αυτό μπορεί να συμβεί -ότι εσείς οι άντρες θα μας θέλατε να παλέψουμε σκληρά ενάντια στο σεξισμό. Φαίνεται σαν να είστε πολύ προσκολλημένοι στα «πλεονεκτήματα» που κερδίζετε από το σεξισμό.

Εμείς οι γυναίκες αντιμετωπίζουμε μεγάλη αποθάρρυνση όσον αφορά στο να είναι οι άνδρες σύμμαχοί μας. Μέχρι να κάνω την πρόσφατη δουλειά, μου φαινόταν ότι θα ξεπερνούσα τις δικές μου οδύνες από το σεξισμό είτε εσείς οι άνδρες δουλεύατε στο ρόλο σας ως καταπιεστές είτε όχι. Φαινόταν ότι αν εσείς δεν κάνατε αυτή τη δουλειά εγώ θα προχωρούσα απλά χωρίς εσάς. Πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι δεν θέλω να συνεχίσω χωρίς εσάς. Σας θέλω να κινηθείτε μέσα από τις οδύνες ώστε να μπορέσουμε να έχουμε όλο και περισσότερο ο ένας τον άλλο και να προχωρήσουμε μαζί. Και πρόκειται να σας βοηθήσω.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΓΟΝΙΜΟ ΔΙΑΛΟΓΟ

Την Κυριακή το πρωί ανέλαβε ο Στηβ την τάξη. Αφού τελείωσε κατεύθυνα μια κουβέντα ανάμεσα στους άντρες και στις γυναίκες για το πώς μπορούμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες για ένα καρποφόρο διάλογο για το σεξισμό. Οι άντρες μίλησαν πρώτοι για το πώς θα μπορούσαν οι γυναίκες να τους βοηθήσουν να ακούσουν και να εκτονώσουν για το σεξισμό στις ζωές τους. Έπειτα οι γυναίκες

μίλησαν για το τι πιστεύουν ότι θα ήταν σημαντικό σε ένα τέτοιο διάλογο. Ήταν μια καλή αρχή.

ΘΑ ΜΙΛΑΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΚΙΝΟΥΜΑΣΤΕ ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ

Το τελευταίο που είπα ήταν ότι εμείς οι γυναίκες θα προσπαθήσουμε να σκεφτούμε καλά πώς να εμπλέξουμε τους άντρες σε ένα διάλογο για το σεξισμό αλλά ότι δεν μπορούμε πια να παραμένουμε σιωπηλές για το σεξισμό και την αντρική κυριαρχία μόνο επειδή είναι δύσκολο για τους άντρες να το ακούν. Είναι κρίσιμο για την απελευθέρωσή μας να μιλάμε για την καταπίεση και να κινούμαστε με θάρρος ενάντια σε αυτήν.

Χρειάζεται όλοι να κάνουμε πολλή εκτόνωση και επικοινωνία χώρια και μαζί καθώς προχωράμε μαζί για να βάλουμε τέλος στο σεξισμό.

Νταϊάν Σισκ

Αναπληρωματικό Διεθνές Πρόσωπο Αναφοράς για τη Συμπαράσταση για Αναθεώρηση Σιατλ, Ουάσινγκτον, ΗΠΑ

Ανατύπωση από το Present Time No. 140, Ιούλιος 2010, σελ. 21-4

Μετάφραση: Λουκία Πική

Women's Internalized Oppression, and Racism, Present Time, April 2010, p. 34-35

Translator: Niki Stavridi

Η εσωτερικευμένη καταπίεση των γυναικών και ο ρατσισμός

Από μια ομιλία της Νταϊάν Μπάλσερ στο Εργαστήριο για την Απελευθέρωση των Γυναικών το Μάιο του 2009 στις Βορειοδυτικές ΗΠΑ

Από τότε που ξεκίνησε να υπάρχει ο σεξισμός, ομάδες γυναικών καταπίεσαν άλλες ομάδες γυναικών (είναι αυτό που ονομάζουμε εσωτερικευμένη καταπίεση γυναικών).

Οι γυναίκες της τάξης των εχόντων ήταν η πρώτη ομάδα γυναικών που καταπιέστηκαν ως γυναίκες. (Και άλλες γυναίκες υπέστησαν εκμετάλλευση στις πρώτες ταξικές κοινωνίες αλλά όχι κατ' ανάγκη ως γυναίκες). Η σκλαβιά των γυναικών, ως γυναικών, της τάξης των εχόντων, έχει μια μακριά ιστορία.

Στην Ευρώπη και πιθανώς και σε άλλους τόπους, οι γυναίκες της τάξης των εχόντων είχαν να ανταποκριθούν σε δύο επιταγές: να γεννήσουν γιους και να είναι διακοσμητικά όντα. Ήταν καταπιεσμένες ως γυναίκες και με τη σειρά τους καταπίεζαν άλλες γυναίκες. Παραδείγματος χάρη, στις Ηνωμένες Πολιτείες οι μαύρες γυναίκες εξαναγκάζονταν να αναθρέφουν τα παιδιά του ιδιοκτήτη σκλάβων και της συζύγου του. Επίσης, λευκοί άντρες συχνά βίαζαν μαύρες γυναίκες. Οι λευκές γυναίκες ήταν εν γνώσει αλλά δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Η ιστορία αυτή εξακολουθεί να προκαλεί συγκρούσεις, ένταση και διάσπαση.

ΟΙ ΑΥΤΟΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ

Υπάρχει η διαδεδομένη άποψη ότι ο σεξισμός έπαψε να υφίσταται πλέον· το ίδιο και ο ρατσισμός, θεωρείται ότι δεν υπάρχει πια. Το μήνυμα θέλει να πει ότι οι ιστορίες αυτών των καταπιέσεων δεν παίζουν πια κανένα ρόλο στη ζωή μας. Και όμως παίζουν. Παίζουν μεγάλο ρόλο στις οδύνες που φέρουμε και στον τρόπο που δρούμε καθοριζόμενοι απ' αυτές.

Σήμερα στον Δυτικό κόσμο ο γάμος ως νομικός θεσμός δεν έχει πια την ισχύ ιδιοκτησίας και πατριαρχίας που είχε κάποτε. Παρ' όλα αυτά πολλές γυναίκες νιώθουν ακόμη ότι είναι καθήκον τους να υπηρετούν τους άντρες. Οι αυτοματισμοί επιμένουν ακόμα.

Την εποχή που μεγάλωνα οι περισσότερες παραδουλεύτρες –γυναίκες που δουλεύουν για λογαριασμό άλλων γυναικών- ήταν Αφροαμερικανίδες. Σήμερα μόνο ένα μικρό ποσοστό τους είναι μαύρες γυναίκες· οι περισσότερες σπιτικές δουλειές τώρα γίνονται από γυναίκες που έρχονται από χώρες έξω από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά οι αυτοματισμοί και τα συναισθήματα από την παλαιότερη περίοδο εξακολουθούν να παραμένουν. Οι γυναίκες είναι ακόμη διασπασμένες από αυτή την ιστορία. Οι γυναίκες που αποτελούν στόχο του ρατσισμού νιώθουν τις συνέπειές του σε καθημερινή βάση. Οι λευκές γυναίκες το νιώθουν λιγότερο. Όσες βρίσκονται στο ρόλο του καταπιεστή «μουδιάζουν» μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο.

Για τις γυναίκες που έχουν υπάρξει στόχος του ρατσισμού είναι δυσκολότερο να ενστερνιστούν τον σεξισμό ως ζήτημά τους διότι οι μεταφορές του ρατσισμού ήταν συχνά λευκές γυναίκες – γυναίκες οι οποίες τώρα τους ζητούν να είναι οι αδελφές τους σ' έναν κοινό αγώνα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΛΕΥΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Όσον αφορά τον παγκόσμιο καπιταλισμό οι λευκές γυναίκες έχουν γίνει και στόχος και συνεργοί ταυτόχρονα του σεξισμού. Η ζωή των νέων λευκών γυναικών υφίσταται δυνατό πλήγμα από τον σεξισμό. Την ίδια στιγμή εικόνες νέων λευκών γυναικών εξαπλώνονται σε όλο τον κόσμο σε γιγαντοαφίσες και άλλες διαφημίσεις επιβάλλοντας έμμεσα στους ανθρώπους τη σκέψη ότι έτσι πρέπει να είναι και να δείχνουν οι νέες γυναίκες.

Το Ιράν έχει το υψηλότερο ποσοστό πλαστικών εγχειρήσεων στις μύτες, σε σχέση με οποιαδήποτε σχεδόν άλλη χώρα στον κόσμο. Σε τέτοιο βαθμό έχει απορροφηθεί από την τοπική κουλτούρα το στερεότυπο, η εικόνα των λευκών γυναικών. Η διευθύντριά μου στη σχολή όπου διδάσκω γυναικείες σπουδές είναι Ιρανή. Στο Ιράν είναι πολύ δραστήρια στον τομέα της απελευθέρωσης των γυναικών. Μας έδειξε βιντεοταινίες από διαγωνισμούς ομορφιάς και μανεκέν στο Ιράν. Στους διαγωνισμούς που ελέγχονται από το κράτος οι γυναίκες φορούν ωραία καλύμματα κεφαλής αλλά οι ίδιες κάνουν και μυστικά ιδιωτικά σόου στα σπίτια τους όπου εμφανίζονται ακάλυπτες, μακιγιαρισμένες σαν λευκές Δυτικές και φορούν ρούχα σε δυτικό στιλ. Οι γυναίκες αυτές κάνουν διπλή ζωή. Ζωή πιο ελεύθερη και καλύτερη θεωρείται εκείνη που μιμείται τον Δυτικό κόσμο των λευκών. Υπάρχει έντονη αλληλοδράση μεταξύ σεξισμού και ρατσισμού.

Το γυναικείο κίνημα σταθεροποιήθηκε την ίδια ώρα που εξαπλωνόταν ο παγκόσμιος καπιταλισμός. Οι άνθρωποι έγιναν κατεξοχήν καταναλωτές. Η βιομηχανία της πλαστής ομορφιάς γιγαντώθηκε. Η βιομηχανία του σεξ και η πορνογραφία έγιναν το κυρίαρχο ρεύμα σε όλο τον κόσμο. Οι γυναίκες που

αποτελούν στόχο του ρατσισμού έχουν υποστεί βαριές συνέπειες και άγρια θυματοποίηση από αυτούς τους θεσμούς.

ΤΟ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΩΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΑΥΤΕΣ ΜΑΣ

Όταν δεν αντιδρούμε έμπρακτα και δεν αγωνιζόμαστε ενάντια στην καταπίεσή μας είμαστε ευάλωτες στο να γίνουμε εμείς οι ίδιες καταπιέστριες. Έτσι λειτουργεί με τα νεαρά άτομα: το μεγαλύτερο παιδί δεν μπορεί να αντιδράσει έμπρακτα στους ενήλικες, οπότε εφαρμόζει την καταπίεση στο δεύτερο παιδί και ούτω καθ' εξής. Αυτό συμβαίνει και με τις λευκές γυναίκες.

Σε γενικές γραμμές έχουμε πάψει να αγωνιζόμαστε για τις εαυτές μας ως γυναίκες. Έμοιαζε ευκολότερο να σταματήσουμε να αντιστεκόμαστε στην καταπίεση – για παράδειγμα, να γίνουμε καταναλώτριες στη βιομηχανία της πλαστικής ομορφιάς. Επιτρέψαμε να αντικειμενοποιηθούν σεξουαλικά οι κόρες μας. Χαμηλώσαμε ή εγκαταλείψαμε τις αξίες και τα στάνταρτ μας όσον αφορά το σεξ. Μέσα σε είκοσι μόλις χρόνια πολλά φρικιαστικά πράγματα έγιναν ευρέως αποδεκτά. Μπορεί να το δει κανείς ευδιάκριτα στις ζωές των νεώτερων γυναικών. Οι μεγαλύτερες γυναίκες συχνά νιώθουμε φρίκη γι' αυτό. Σε συναντήσεις της Συμπαράστασης έχω θέσει την ερώτηση, «Πού βρισκόμουν; Τι έκανα όσο η βιομηχανία της πλαστικής ομορφιάς έπαιρνε τεράστιες διαστάσεις; Τι σκεφτόμουν αυτό το διάστημα;»

Με οποιοδήποτε τρόπο και αν αποδεχτεί μια λευκή γυναίκα τον σεξισμό αυτός θα μετατραπεί σχεδόν πάντα σε ρατσισμό. Ας αναλογιστούμε την έννοια της «εμφάνισης». Από τη στιγμή που θα συμφωνήσουμε ότι υπάρχει κάποιος τρόπος για να είναι μια γυναίκα πιο όμορφη από κάποια άλλη, αυτό σημαίνει ότι έχουμε αποδεχτεί κάτι καταπιεστικό.

(χρόνος για σύντομη συνάντηση)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Είναι δύσκολο να εκτονώσει κάποια πάνω στο σεξισμό, για δυο τουλάχιστον λόγους. Ο ένας είναι ότι οι περισσότερες από μας έχουμε καταπιεί το ψέμα ότι δεν υπάρχει πια σεξισμός. Άλλος ένας λόγος είναι ότι οι γυναίκες καταπιέζουν άλλες γυναίκες και δεν έχουμε καταφέρει να βρούμε ένα τρόπο να το κοιτάξουμε κατάματα και να εκτονώσουμε γύρω απ' αυτό.

Το γεγονός ότι εμείς οι γυναίκες προσλαμβάνουμε σεξιστικά μηνύματα από άλλες γυναίκες είναι ένα βαρύ τραύμα. Και νιώθουμε εχθρικά γι' αυτό. Έχουμε θυμό. Είμαστε θυμωμένες η μια με την άλλη. Είμαστε θυμωμένες με τις μητέρες μας. Μπορεί ν' αγαπάμε τις μητέρες και ν' αγαπάμε τις αδελφές μας αλλά είμαστε επίσης και θυμωμένες και νιώθουμε προδομένες. Η αίσθηση της προδοσίας καθώς και το γεγονός ότι δεν καταφέρνουμε να την εκτονώσουμε, φαίνεται στις ζωές μας. Μας κρατά απομονωμένες και ασύνδετες τη μία με την άλλη – και ανίκανες να παλέψουμε το σεξισμό ή το ρατσισμό ή όποια από τις άλλες καταπιέσεις από κοινού.

Από το περιοδικό «Present Time», Απρίλης 2010, σελ. 34-35

Μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Opposing the Oppression of All Women, Sisters No.12, p. 97
Translation: Margie Doyle Papadopoulou

Πηγαίνοντας κόντρα στην καταπίεση όλων των γυναικών

Η απελευθέρωση των γυναικών απαιτεί να εξαλείψουμε το σεξισμό και την κυριαρχία των αρσενικών. Σχεδόν όλοι οι καταπιεστικοί θεσμοί μπλέκονται με την κυριαρχία των αρσενικών και το σεξισμό. Επιπλέον, υπάρχουν αρκετοί μηχανισμοί καταπίεσης που λειτουργούν να κρατάνε εμάς τις γυναίκες «στην θέση μας» και υποταγμένες στους άνδρες. Εδώ συμπεριλαμβάνονται επίσης ο εσωτερικευμένος σεξισμός των γυναικών, η βία εναντίον των γυναικών, η σεξουαλική θυματοποίηση των γυναικών, η καταπίεση των Γκέι, και πιο συγκεκριμένα των Λεσβιών.

Ένα σημαντικό κομμάτι της δικής μας πολιτικής των γυναικών περιγράφει τον τρόπο που συνδέεται η απελευθέρωση των γυναικών με την ομοφοβία και με την καταπίεση που υφίστανται οι λεσβίες και τα άτομα με Queer (κούιρ) και αμφιφυλόφιλη ταυτότητα.

Όπως γράφει, όλες οι γυναίκες καταπιέζονται από το γεγονός ότι οι γυναίκες που δεν ταιριάζουν με τα παραδοσιακά πρότυπα γίνονται στόχος καταπίεσης σε μια σεξιστική κοινωνία που κυριαρχούν οι άνδρες. Επίσης πρέπει να αντιτεθούμε στην καταπίεση των γυναικών που αυτοπροσδιορίζονται ως τρανς-τζέντερ.

Κάποια δουλειά έχει ήδη γίνει επάνω στη σχέση μεταξύ αυτών των καταπιέσεων που συμπίπτουν εν μέρει. Και επίσης για το πώς να τις παλεύουμε. Πάρα πολλή δουλειά πρέπει να γίνει ακόμα.

Η κατεύθυνση για όλες μας: Όλες οι γυναίκες είναι πραγματικές γυναίκες και όλες οι γυναίκες αξίζουν να νοιώθουν καλά για τις εαυτές τις σαν θηλυκές.

Νταϊάν Μπάλσερ
Sisters αρ.12, σελίδα 97

Μετάφραση: Margie Doyle Παπαδοπούλου

Women's and Men's commitments

Δεσμεύσεις γυναικών και ανδρών

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Υπόσχομαι μ' επισημότητα (με χαρά, μ' ενθουσιασμό) ότι από δω και πέρα δεν θα δεχτώ ότι αξίζω τίποτα λιγότερα από *τα πάντα*. (Ακολουθεί ένα σίγουρο, μεγαλόπρεπο γέλιο) Κι αυτό σημαίνει ότι -----

ΑΝΤΡΕΣ

Υπόσχομαι ότι από δω και μπρος θα είμαι περήφανος που είμαι αρσενικός και θα αναζητώ κοντινότητα και αδελφοσύνη με κάθε άντρα πέρα από διαφορές ηλικίας, φυλής, έθνους και τάξης.

Δεν θα επιτρέψω δυσφήμιση, έλλειψη σεβασμού ή κατηγορία εις βάρος κανενός άντρα για πληγές που έχει υποστεί και θα επιδιώξω ν' αποκαταστήσω ασφάλεια σ' όλους τους άντρες για να εκτονώσουν αυτές ένας άδικες πληγές.

Θα παλέψω για να τερματιστεί και να εξαλειφθεί η επιβάρυνση των αντρών με υπερκούραση, υπερ-υπευθυνότητα και εξαναγκασμό για στρατιωτική θητεία, όπου αποκτηνωόμαστε και είτε σκοτώνουμε είτε σκοτωνόμαστε.

Θα κανακέψω το από γεννησιμιού δικαίωμά μου να είμαι ένας καλός, έξυπνος, γενναίος και δυνατός αρσενικός άνθρωπος.

Rational Island Publishers
The International Re-evaluation Counseling Communities
719 2nd Avenue North, Seattle, Washington 98109 USA
ircc@rc.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η χρησιμότητα του έγγραφου ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (Αρ. 4) της Νταϊάν Μπάλσερ, (The Use of the Women's Policy, Diane Balsler, Sisters No. 12, p. 49), μετάφραση: Βασιλική Χάνθη

ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ (Αρ. 4), (Draft Women's Policy Statement, Sisters No. 12, pp. 50-57), μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Η απελευθέρωση των γυναικών και η εξάλειψη του σεξισμού από την Νταϊάν Μπάλσερ, (The Liberation of Women and the Elimination of Sexism, Diane Balsler, Sisters No.11, pp. 3-7), μετάφραση: Δήμητρα Κατάκη

ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΣΕΞΙΣΜΟΥ, (Draft Program to Eliminate Sexism, No. 12, pp. 58-66) μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Ο σεξισμός – που ξεχνιέται, κρύβεται, υποτιμάται και δεν τον παραδεχόμαστε (Sexism – Forgotten, Hidden, Trivialized, Denied Sisters #12, p. 67), μετάφραση: Βασιλική Χάνθη

Σχετικά με την απόφαση του να αποκτήσεις ή να μην αποκτήσεις παιδιά, *Συνέντευξη της Diane Balsler στο περιοδικό της Σ.Α. Sisters*, (On the Decision to Have or not Have Children, Sisters No.10, pp. 57 – 60) Στην μετάφραση συνεργάστηκαν με αλφαβητική σειρά: Βλάχου Πασχαλίνα, Παπακωνσταντίνου Αικατερίνη, Ρούζκοβα Μιλοσλάβα, Χριστοδουλοπούλου Ειρήνη-Ιωάννα

Γυναίκες και άνδρες κινούνται μαζί ενάντια στο σεξισμό (Women and Men Moving Together Against Sexism, Sisters#12, pp. 103-105), μετάφραση: Λουκία Πικί

Η εσωτερικευμένη καταπίεση των γυναικών και ο ρατσισμός, *Από μια ομιλία της Νταϊάν Μπάλσερ στο Εργαστήριο για την Απελευθέρωση των Γυναικών, Μάιος του 2009 στις Βορειοδυτικές ΗΠΑ*, (Women's Internalized Oppression, and Racism, Present Time, April 2010, p. 34-35), μετάφραση: Νίκη Σταυρίδη

Πηγαίοντας κόντρα στην καταπίεση όλων των γυναικών (Opposing the Oppression of All Women, Sisters #12, p. 97), μετάφραση: Margie Doyle Παπαδοπούλου

Δεσμεύσεις: γυναικών και ανδρών (Women's and Men's commitments)

Επιμέλεια των άρθρων: Μάρτζυ Ντόϊλ Παπαδοπούλου
Διόρθωση: Βιβή Κάτου και Μάρτζυ Ντόϊλ Παπαδοπούλου

Φυλλάδιο γυναικών (Women's Pamphlet)
Editor: Margie Doyle Papadopoulou
Corrections: Vivi Katou and Margie Doyle Papadopoulou
